

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Aylık Siyasi Gençlik Dergisi *Sayı 167 *Nisan 2012 *Fiyatı: 2 TL *ISSN: 1302-7506

“BOYUN EĞ” DİYENLERE
CEVABIMIZ

1 MAYIS

OLACAK!

www.partizanarsiv.net

**SİVAS 1 GÜN YANDI,
SİZ HER GÜN
YANACAKSINIZ!**

www.partizanarsiv.net

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Baharın en canlı renklerini 8 Mart'la yüklenip Newroz'la taçlandırdığımız günleri yine umut ve isyan duygularımızı daha da yükselterek ardımıza bıraktık. 8 Mart, 12 Mart Gazi, 16 Mart Halepçe ve Beyazıt, 21 Mart Newroz ve 30 Mart Kızıldere... Mart'ın kızıl, coşkun yürüyüşü tüm heybetiyle baharın kapısını araladı yeniden.

Kürt ulusunun özgürlük haykırışının faşizmin suratsızında bir öfke patlamasına dönüştüğü Newroz süreci, Amed'den İstanbul'a halkın gücünün ve özgürlük tutkusunun simgesi olmuştur. Bu özgürlük tutkusu karşısında yasaklamaların, baskıların kâr etmediğini anlayan egemenler, yine en iyi bildikleri pratiklerini gerçekleştirmişlerdir. Hacı Zengin polis tarafından katledilirken, Ahmet Türk faşist bir polis tarafından yumruklanmıştır. Ve elbette operasyonlar, gözaltılar, tutuklamalar...

4+4+4 eylemlerinde eğitim emekçilerini Ankara'da yasak, jop, gaz ve tazyikli suyla karşılayan faşizm, Adana, Erzurum, Zonguldak, Esenyurt ve Tuzla'da ya-

şandığı gibi işçilerin ölümüne göz yummaktadır. Son işçi cinayetleriyle birlikte yalnızca 2012'in ilk üç ayında ölümlerin ulaştığı sınır 163 olmuştur.

Egemenler AKP eliyle saldırılarını daha fazla artıracaklar her açıdan. Suriye, Kürt Ulusal Sorunu, zamlar, yıkım kararları, 12 Eylül davası aldatmacası eşliğinde geçirilen yeni saldırı yasaları... Fakat tüm bunların yanında süreç ezilenlerin öfkesinin de artacağı bir döneme gebe dir. 8 Mart ve Newroz sürecinin ardından gerçekleştirilen ve binlerce kişinin katıldığı Alevi mitingi bu gerçekliğin ispatı olmuştur.

Böylesi özgünlükleri bağrında taşıyan bir dönemde çıkarttığımız dergimizin 167. sayısı ile karşınızdayız. Dergimizin bu sayısında YDG 6. Konferansında sunulan belgeleri ve geçtiğimiz sayımızda yayımladığımız faşizm dosyası kapsamında yazılan yazılarımızı sunmaya devam ediyoruz. Bunun yanında YDG olarak başlattığımız "Tutsak Öğrencilere Özgürlük!" şiarlı kampanyanın politik içeriğini, yine bu kampanyanın bir ayağı olarak ele aldığımız Terörle Mücadele Yasası'nı ve Özel Yetkili Ağır Ceza Mahkemeleri'ni anlatan yazılarımızın ilgi çekeceğini düşünüyoruz. Sivas davasının zamanaşımına uğramasını, Newroz sürecini vs. değerlendiren yazılarımızın da olduğu sayımızı ilgiyle okumanızı umuyoruz.

Bir dahaki sayımızda görüşmek dileğiyle...

İ
Ç
İ
N
D
E
K
L
E
R

İsyan	2-3	YDG 6. Konferans Belgeleri	26-31
Kampanya üzerine	4-6	Kolektifin Sesi	32-34
Forum	8-9	Gençliğe Notlar	35-36
Özgür Okul	10	Dosya: Faşizm	39-42
TMK ve ÖYM üzerine	11-12	Kentsel Dönüşüm	43-45
Denge Ciwane	17-18	Mizah	50-52
Genç Kadın	21-22	Tiyatronun Ortaya Çıkışı	53-57

Yaygın süreli

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ.
Yönetim yeri: Gureba Hüseyinağa Mah. İmam
Murat Sk. No: 8/1 Aksaray/Fatih/İstanbul Tel:
(0212) 521 34 30 Faks: (0212) 621 61 33
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem İLASLAN
Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven
San. Sit. B Blok, No: 366 Tel: (0212) 544 66 34
e-posta: umutyayimcilik@ttmail.com

www.yenidemokratgenclik.com
yenidemokratgenclik@hotmail.com
yenidemokratgenclik@yahoogroups.com

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Tuna Cd. Çanakçı İşhanı No: 51 Çankaya
İzmir: 1362 Sk. No: 18 Altan İşh. Kat: 5/509 Çankaya/Konak
Malatya: Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İşhanı No: 3
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18
Dersim: Moğultay Mh. Sanat Sk. Arıkanlar İşhanı Kat: 3 No: 203 Tel:
(0428) 212 27 50
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No:
185 Heykel Tel: (0224) 224 09 98
Mersin: Çankaya Mh. 4716 Sk. Güneş Çarşısı No: 30 Kat: 2 Akdeniz
Avrupa Merkez Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya
Tel: 0049 203 4060 958

... Geleceğimiz için ...
... özgürlük ateşiyle tutuşarak ...

Güncel politik gelişmeleri en doğru şekilde algılayıp yorumlamak için resmin bütününe görmenin zorunlu olduğunu, belli parçalarına odaklanmanın tarihsel bir hata olacağını belirtmiştik. Bu süreçte de durum değişmemiştir. Egemenler ve onların sözcüleri dikkatimizi dağıtmaya çalışsa da gerçekler suyun üstünde yüzmeye devam etmektedir.

Resmin bir yanında 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası'nın (AFC) yüzlerce mimarından ikisi üzerinden, trajikomik bir skeç sahnelenmektedir. "Demokrasi"den başımızın döndüğü şu günlerde, 12 Eylül'le hesaplaşma üzerinden AKP hükümeti neredeyse gerçekleşen tüm hak gasplarını bu skeç üzerinden örtbas etmeye çalışmaktadır. Sivas davasının zamanaşımından kaynaklı düşmesi ile ilgili kendine mütenasip bir değerlendirme yapan Recep Tayyip

Erdoğan "bunları boş verin, biz 12 Eylül'le hesaplaşıyoruz" demek istemiştir.

12 Eylül'le hesaplaşılması, Kenan Evren gibi katillerin yargılanması elbette olumlu bir şey olacaktır, ancak ortada böyle bir hesaplaşma olduğundan bahsetmek de mümkün değildir. Çünkü 12 Eylül AFC'si faşizmin farklı bir şekil alış biçimi olarak bütünlüklü bir zihniyeti ifade etmektedir. **Mesele AFC ile değil, AFC'lerin de temelinde duran faşizmle hesaplaşabilmektir ki faşizmle mücadeleyi de faşist devletten, onun yargı kurumlarından beklemek abes olacaktır.**

Son dönem yaşanan gelişmelerden de anlaşılacağı gibi devlet 12 Eylül'le hesaplaşmaktan ziyade faşist saldırıya odaklanmıştır. Resmin gözümüze sokulmaya çalışılan yerine değil de diğer taraflarına odaklanırsak

www.partizanarsiv.net

bulanıklıklar kaybolacaktır. 12 Eylül'le hesaplaştığını iddia eden Türk hâkim sınıflarının **Newroz** sürecinde, **KCK iddianamesinde**, **Sivas Davası** ile ilgili gelişmelerde de gördüğümüz gibi devletin hesaplaşmak istediği tek güç **ezilenlerdir**.

Ardarda gelişen KCK operasyonları sonucu, Ulusal Hareket'i bitirdiğini iddia eden, zafer havasında yoluna devam eden Türk hâkim sınıfları kendilerince olumlu değerlendirdikleri tablonun değişmesini istememiştir. Bu çerçevede güçlü bir çıkış yaparak baharı karşılamayı isteyen Ulusal Hareket'in öncülüğünde örgütlenen **Newroz** sürecini baltalamaya çalışmıştır. Devletin bu tutumuna, tehditlerine rağmen Türkiye'nin birçok yerinde **Newroz** kutlamaları gerçekleştirilmiştir.

KCK iddianamesinde hayali örgüt şemaları yaratılmakta, demokrasi mücadelesi veren birçok BDP'li örgüt üyeliği ve yöneticiliği ile suçlanmaktadır. Büşra Ersanlı yasadışı örgüt yöneticiliğinden yargılanırken buna tek gerekçe olarak Ersanlı'nın siyaset akademilerinde ders vermesi gösterilmektedir. Kürt ulusal sorunu noktasında egemen sınıflar dönüp dönüp aynı noktaya gelmektedir ve sonuçta bir türlü açılmamaktadır (!). Bunun en net örneği faşist devletin tarihinde birçok kez karşılaştığımız ve en çok da Ulusal Hareket nezdinde tanık olduğumuz parti kapatmalarıdır. KCK iddianamesinde bir kez daha BDP'nin kapatılması gündeme gelmiştir.

Topun ağzına tüm muhalif kesimleri yerleştirmeye çalışan egemenler ve onların sadık sözcüsü AKP'nin Sivas davasının zamanaşımından düşmesi ile ilgili olarak verdiği tepki de resmi tamamlayan unsurlardan olmuştur. Olaya tepki gösteren Alevilere, duyarlı kesimlere her zamanki gibi kin kusan hükümet, bizleri şov yapmakla suçlamıştır. Binlerce Alevi hükümete inat "*şovuna*" devam etmiş ve Kadıköy'de bu davayı da zamanaşımı kararını da tanımadığını göstermiştir.

Demokratikleşme ve geçmişle hesaplaşma söylemi üzerinden kendini yeniden pazarlamaya çalışan devlet 12 Mart Muhtırası'nın ardından katledilen devrimci önderleri anmayı suç saymaya devam etmektedir. Geçmişle, darbelerle hesaplaşırken hükümet herhalde 12 Mart'ı unutmuş gözükmektedir(!) 12 Mart sürecinde suçlu ilan edip, 12 Mart'ın ardından yakalanan ve vahşice işkenceler sonucu katledilen **İbrahim Kaypakkaya** yoldaşı anmak suçluyu övmek olarak değerlendirilmektedir. YDG ve Özgür Gelecek okurlarına, DHF üyelerine yönelik olarak İbrahim yoldaşı andıkları için verilen "cezarlar" devrimci gençliği asla yıldıramayacak, demokrasi oyunları bizleri kandıramayacaktır.

Bizim bu kararlılığımızı, ısrarımızı gören devlet

bugün **600'e** yakın arkadaşımızı hapishanelerde tutmaktadır. Geleceği ve özgürlüğü için mücadele eden yüzlerce lise ve üniversite öğrencisi eğitim hakkından yoksun bırakılarak, aylarca tutuklu kalmaktadır. Gerekçeler ise meselenin en trajikomik yanını oluşturmaktadır. Evinde **komünist manifesto bulundurmak, puşi takmak, saç kestirmek, 1 Mayıs'a katılmak, devrimci önderleri anmak** ve daha sayabileceğimiz birçok absürt sebep tutuklamalara delil ya da gerekçe olmaktadır. Tutuklu sınıflarımızdan, amfilerimizden tanıdığımız, aynı sorunları yaşadığımız arkadaşlarımızdır. **600** kişilik tutuklama bilançosuna karşı güçlü bir karşı koyuş örnek, tutuklu öğrencilere özgürlük talebini haykırmak hepimizin sorumluluğudur. Amacın halk gençliği içerisindeki devrimci- muhalif dinamikleri yok etmek olduğu apaçık ortadadır.

Egemenlerin işi saldırmak, tutuklamak, bizi yok etmeye çalışmak; bizim işimiz haksızlığa, zulme, hak gasplarına karşı koymak, protesto etmek, hesap sormaktır. **Hükümet bunu şov olarak nitelese de, 12 Eylül skeci üzerinden gözümüzü boyamaya çalışsa da, 18 Mart'ta yaptığı gibi dört bir yanı polis güçleriyle doldurup, tehditler savursa da, puşi taktık, Şerzan Kurt'u andık, Newroz'a katıldık diye bizleri eğitim hakkımızdan kopartıp tutuklasa da zulüm devam ettiği sürece biz işimizi yapmaya devam edeceğiz.**

Bahar ayları isyanımızın büyüdüğü ay olacak demiştik. Şimdi sıra **1 Mayıs'a** yürümektedir.

İşçilerin, emekçilerin birlik, mücadele ve dayanışma günü olan **1 Mayıs'ta** emperyalist efendilere ve yerli uşaklarına gereken mesaj usulünce verilecektir. İşçi katliamlarına, hak gasplarına, Kürt ulusuna yöneltilmiş olan siyasi soykırıma, kadına yönelik şiddete, kadın emeğinin iki kat sömürülmesine, Alevilere yönelik inkâr politikasına, eşcinsellere yönelik ayrımcılığa karşı bu **1 Mayıs'ta** da alanlarda taleplerimizi haykıracağız.

Gençliğin geleceğinin karartılmasına, paralı eğitime, işsizliğe, üniversitelerimizin hapishanelere çevrilmesine, öğrencileri intiharlara, kalp krizine kadar sürükleyen eleme sınavlarına, anadilde eğitim hakkımızın engellenmesine, cinsiyetçi eğitim müfredatına, zorunlu din dersine, geleceği ve özgürlüğü için mücadele eden öğrencilerin tutuklanmasına karşı bu **1 Mayıs'ta** da gençliğin gücünü göstereceğiz. Roboski'de, Sivas'ta, Gazi'de, Maraş'ta, Dersim'de, Zilan'da, Çorum'da katledilen insanlarımızın, başta devrimci önderler olmak üzere tüm şehitlerimizin hesabını soracağız.

Yaşasın 1 Mayıs!

Bijî 1 Gulan!

TUTSAK ÖĞRENCİLERE ÖZGÜRLÜK

'71 devrimci çıkışı ülkemiz gençliğinin en önemli eserleri arasında yer alıyor. Dikensiz gül bahçesi yaratmak isteyen egemenlerin karşısına gençlik, her zaman en büyük, en sivri diken olarak çıktığından bütün planları bozan bir işlev görmüştür.

Sosyo-ekonomik yapısı ülkemize benzeyen bütün ülkelerde, demokrasi mücadelesi toplumsal muhalefetin her zaman çok önemli bir bileşeni olmuştur. Öyle ki demokrat aydınlardan, öğrencilere en geniş kesim bu mücadelenin bedelini de ödemiştir. Bizim gibi ülkelerde demokrat olmanın önemli bir "kıstası" hapisanelerle karşılaşmaktır. Türkiye'nin "demokrasi" tarihi, Adalet Bakanlığı'nın sicil yıllıklarına bakılarak yazılabilir, ülkemizin "demokrasi" tablosu bu yıllıklar yoluyla ortaya konabilir. Yolu Zincirlikuyu Mezarlığı'na düşenler bilir, mezarlık, ziyaretçilerini "her canlı bir gün ölümü tadacaktır" sözü ile karşılar. Buradan yola çıkarak diyoruz ki "her sosyalist, devrimci, yurtsever ve demokrat bir gün hapisanelerle tanışacaktır".

Bu ülkede yetişmiş, dünyanın en ünlü şairlerinden olan **Nazım Hikmet** sosyalist olmanın bedelini yıllarca hapisanede yatarak ödemiştir. Ülkemizin ünlü şairlerinden olan **Enver Gökçe**, **Ahmed Arif**, önemli yazarlarından **Orhan Kemal**, **Fakir Baykurt** ve daha birçoğu Türkiye'de hapisane gerçekliğiyle karşılaşmışlardır. Bu zincirin son halkası hepimizin bildiği gibi "KCK operasyonları" kapsamında tutuklanan Büşra Ersanlı, Rakıp Zarakolu gibi aydınlar oluşturuyor

AKP'nin ve egemenlerin ezilen halk yığınlarına saldırısı şaşırtıcı olmamakla birlikte bu saldırılardan ülkemiz halk gençliği de payını almaktadır. Gençlik her zaman hem ezilen halk yığınlarının mücadelesini yürüten parti ve örgütler açısından hem de egemenler açısından önemli olmuştur. Nasıl ki devrimci, sosyalist, yurtsever, demokratik örgütler açısından, gençlik hareketin dinamik gücü ise, egemenler açısından da gençlik susturulması gereken bir "baş belası" olarak görülmüştür. Egemenlerin gençliği "baş belası" görmesi haksız da sayılmaz. Ül-

kemizdeki devrimci, sosyalist mücadelenin her zaman motor gücü gençlik olmuştur.

'71 devrimci çıkışı ülkemiz gençliğinin en önemli eserleri arasında yer alıyor. Dikensiz gül bahçesi yaratmak isteyen egemenlerin karşısına gençlik, her zaman en büyük, en sivri diken olarak çıktığından bütün planları bozan bir işlev görmüştür. Bu anlamda ülkemizin muhalefetini susturmak isteyen AKP ve diğer faşist partiler her zaman gençliğin sesini boğmak, boğamadığını tutuklamak istemiştir. Elbette bu partiler arasında, bu konuda bir "görev paylaşımının" altını da çizmek gerekiyor. AKP cellât rolü oynarken CHP daha çok gençliğin dinamizmini kendisine yedekleme uğraşında. Ancak her ikisinin –ve diğer burjuva-feodal partilerin- amacı da aynı; gençliğin sesinin sistemi rahatsız edecek düzeyde çıkmasını engellemek! Ancak egemenlerin bütün çabası boşunadır, gençlik taşıdığı özelliklerden kaynaklı, egemenlerin korkulu rüyası olmayı sürdüreceği gibi, ezilen halk yığınlarına da önemli bir moral kaynağı olacaktır.

Sistemin krize girdiğinin, egemenlerin yönetme sorunu yaşadıklarının en büyük göstergelerinden birisi her zaman için hapisaneler olmuştur. AKP'nin "ileri demokrasi"si burada da şampiyonluğu kimseye bırakmıyor. Hükümet olduğu 2002 yılında tutuklu ve hükümlü sayısı 25.203 iken, 2010 yılına geldiğinde bu sayı yüzde yüzün biraz(!) üzerinde bir artışla (% 135) 59.365 oldu. 2012 yılına geldiğinde görüyoruz ki AKP'nin "ileri demokrasi"si ülke tarihinde bir ilk olma "şerefine" ulaşarak tutuklu ve hükümlü sayısını eşitlemiştir. 2012 yılı itibariyle tutuklu ve hükümlü sayısı 128 bin civarındadır (2002'ye kıyasla yaklaşık beş katlık bir artış, 2010'na kıyasla 2 katın biraz üzerinde bir artış gerçekleşmiştir). Avrupa Parlamentosu'nun bir açıklamasına göre Türkiye, dünyanın en fazla politik tutsağına sahip ülkedir. Ülkemizin dünya genelinde kazandığı bütün bu ünvanlar AKP'nin "ileri demokrasi"sinin eseridir. AKP, "10. Yıl Marşı"na büyük bir "gururla" "bir yılda binlerce tutuklu yarattık her yaştan" dizesini ekleyebilir. Çünkü bu tablo onun eseridir...

Bu tablonun önemli bir noktasını da tutuklu öğrenciler oluşturuyor. Çağdaş Hukukçular Derneği'nin yaklaşık 6 ay önce yayımladığı bir rapora göre ülkemizde tutuklu öğrencilerin sayısının 600 civarında olduğu anlaşılıyor. Kesin sayıyı bir türlü öğrenemiyoruz. Adalet Bakanlığı ısrarlı bir şekilde Türkiye'de tutuklu bulunan öğrencile-

rin tam sayısını açıklamıyor. ÇHD'nin kendi olanakları dâhilinde hazırladığı raporda da belirttiği gibi hapis-hanelerde kalanlar hakkında detaylı bilgi edinememişlerdir. Öyle ki ÇHD 281'inin dışındaki kişilerin isimlerini dahi belirleyememiştir. Bununla birlikte ÇHD'nin tahmini yaklaşık 500 öğrencinin tutuklandığıdır. Elbette burada bir dipnot düşelim, bu sayı yaklaşık 6 ay öncesine aittir, günümüzde daha da arttığını çok rahat bir şekilde söyleyebiliriz. Egemenlerin tutuklama saldırısı öyle bir noktaya ulaşmıştır ki -yine 6 ay öncesinin verilerine göre- 1 yıldan daha fazla tutuklu kalan öğrenci sayısı 20'yi aşmıştır.

Tutukluluk sürelerinin bu kadar uzamasındaki amaç devrimci, demokrat ve yurtsever öğrencileri itibarsızlaştırma çabasıdır. Böylelikle öğrenciler içerisinde toplumsal sorunlara duyarlı kesimi "terörist" olarak yaftalayıp, onları tecrit etmeye çalışıyorlar. Aynı algının üniversitedeki hocalar ekseninde de yaratılmaya çalışıldığını vurgulayalım. Egemenlerin bir başka amacı da duyarlı-demokrat öğrencilere gözdağı vermektir. Bu kesime verdikleri mesaj "toplumsal sorunlara duyarlılığınızı azaltın"tır!

Uzun tutukluluk süresinin yarattığı adaletsizlik yetmezmiş gibi, birçok üniversitede üniversite yönetimleri tutuklanan öğrencilere soruşturma açarak, okuldan 1 yıldan baş-

layan uzaklaştırmalar veriyorlar. Birçok durumda verilen cezalar okuldan atmaya kadar gidebiliyor. Kaldı ki üniversite yönetimlerinin ceza vermeleri için öğrencinin tutuklanmasına da gerek yoktur. Selçuk Üniversitesi örneğinde gördüğümüz gibi gözaltına alınmaları bile okuldan atılmaları için yeterlidir. Öyle ki Selçuk Üniversitesi Kurumsal İletişim Koordinatörlüğü'nden yapılan bir açıklamada durum aynen şöyle savunuldu: "YÖK disiplin yönetmeliğinde de 'adli soruşturma disiplin soruşturmasını geciktirmez' diyor. Ağır cezada davalar uzun sürüyor. Öğrenci dava bitene kadar mezun olur. Mezun olduktan sonra ne cezası verilecek?". Pervasızlığın bu kadarı karşısında şaşırıyoruz ama fazlasıyla öğreniyoruz. Demokrasinin temel önermelerinin dahi ülkemize uğramadığının bir kanıtı olan bu durum, gözünü toplumsal gerçeklere kapatmayan herkese ülkedeki faşizmi gösterecektir.

Tutuklama nedenleri ise o kadar saçmalaşmıştır ki basın açıklamaları, polisin ve savcının "fantezilerini" süslemiştir. Nerede bir basın açıklaması varsa orada potansiyel tutuklanacak birisi vardır! Bir örnek olması açısından vurgulayalım SDP üyeleri Baran Nayır ve Ali Deniz Kılıç'ın, polisin izin vermediği bir basın açıklamasına katıldıkları/destek verdikleri için 28 aydır tutukludur. Suçlama, gözaltına alınan sokakta molotofların bulunması. Başka bir delil yok, zaten gerek de yok!

Egemenlerin saçmalıklarına örnekler vermeye devam edelim. Yusufcan Yıldırım, ODTÜ'de okuyan sisteme muhalif bir öğrenci. Normal şartlarda politik bir insan kendi açısından en doğru gördüğü örgüte/partiye üye olur. Yusufcan Yıldırım ise 4 örgüte birden üye olma "başarısını" göstermiş, bunun mantıksızlığını anlatıp hangisiyle suçlandığını öğrenme çabasına ise, polisin "seç işte birini..." cevabını almıştır. Egemenlerin pervasızlığına bundan daha iyi bir örnek bulunabilir mi? Yetmediyse bir başka örnek de İzmirli kahveci Arif Pelit'in başına gelenler. Kahvede unutulmuş çakmakları evine getirdiği için, evden çıkan fazla çakmaktan dolayı örgüt üyesi sayılarak 7.5 yıl hapis cezasına çarptırıldı. Suçlamalar içerisinde daha neler yok ki, basın açıklamalarına katılmak, anma eylemlerine katılmak, konser biletleri satmak, evde politik kitaplar bulundurmamak, politik müzikler dinlemek vb.

Öğrencilerin tutuklanması egemenler açısından yeterince tatmin edici gelmemiş olacak ki sınavlara girmek isteyen öğrencilerin sınavlarına girmesi genelde engelleniyor. Bunun dışında sınava girme talebinde bulunan öğrenciyi taşıyacak ringin mazot parasını da öğrenciden talep edi-

yorlar. Bu araçlar fazla mazot yaktığından olacak şehir içindeki bir üniversiteye gidip gelmesi 100 liradan fazla tutuyor! Bir de farklı şehirde tutuklu bulunuyorsanız, meşafeye göre bu para en az 1000 liraya mal oluyor. Bunun anlamı zaten sınavlara girilmesinin engellenmesi. Ortalama 2 yıl tutuklu bulunan öğrenci, tutukluluk süresinin sonunda bir de 1 ile 2 yıl arasında –eğer okuldan atılmamışsa- uzaklaştırma cezası aldığından ortalama 4 yıl öğrencilikten uzaklaştırılmış oluyor.

Toplumsal muhalefette en aktif olan kesimin gençliği de en fazla bedeli ödeyen kesimi oluyor. Tutuklu öğrencilerden bahsettiğimizde karşımıza yine Kürt sorunu çıkıyor. Tutuklu öğrencilerin büyük bir kısmı KCK operasyonları ekseninde tutuklandığından, tutuklu öğrencilere karşı çıkmanın bir parçası Kürt sorunu oluşturuyor.

İşte bütün bu nedenlerden kaynaklı “tutuklu öğrencilere özgürlük” şiarıyla bir kampanya düzenliyoruz. Kampanyamızın alt metnini Terörle Mücadele Yasası ve Özel Yetkili Mahkemelerin kaldırılması, soruşturmaların, cezaların geri çekilmesi oluşturuyor. 2006 yılında güncellenen TMY, karşısında toplumsal muhalefetin neredeyse tamamı bir araya gelerek “**Milyonlar Adalet İstiyor İnişiyatını**” oluşturdular. Önümüzdeki dönem mücadelesinin önemli bir kısmını TMY ve ÖYM’lerin kapatılması mücadelesi oluşturabilir. En azından bunun nesnel zemininin yanında birçok kurum, örgüt bir araya gelmiş bulunuyor. Oluşturulan birlik bu kapsamda çeşitli eylemliliklerin örgütlenmesini önüne hedef olarak koymuş durumdadır.

Bununla birlikte geçtiğimiz günlerde 152 akademisyen, imzaladığı metinle tutuklu öğrencilerle dayanışmak amacıyla bir araya geldiklerini, öğrencilerini yanlarında istediklerini açıkladılar. Yani tutuklu öğrenciler kapsamında da toplumsal muhalefet gelişiyor.

Bu anlamıyla “tutuklu öğrenciler serbest bırakılsın” şiarıyla bir kampanya düzenliyoruz. Kampanya süresince yürüteceğimiz çalışmalarda nasıl bir tarz izleyeceğimizi açıklamaya çalışalım.

Birinci olarak, kampanyamız bir imza kampanyası olduğundan kaynaklı en geniş kesimden imza toplanmasını hedeflemeliyiz. Burada karşımıza -geçmiş deneyimlerimiz ışığında vurguluyoruz- şöyle bir hatalı yaklaşım çıkmamalıdır: Ne de olsa kitleye gidiyoruz, imza toplamayı amaçlaştırmayalım. İmza toplamayı amaçlaştırmamak gayet doğru bir yaklaşım ama bu toplayabilecek en fazla imzanın toplanmasını önünde bir engel değildir.

İkinci olarak, imza kampanyamızda bir başka amacımız da gerek önceden gerek çalışmalar esnasında yakaladığımız

ilişkileri de bu kampanyanın bir parçası haline getirerek, onlara da imza toplamak olmalıdır. Bu yaklaşım halk gençliğini örgütleme perspektifimizin doğal bir sonucudur. Bunun için de kampanyanın pratik işlerini sadece kendimizle sınırlamamaya büyük bir özen göstermeliyiz. Yakaladığımız ilişkileri aktif sorumluluk almaya ikna etmeliyiz. Kaldı ki kampanyamızın haklı zemini sadece bizim açımızdan değil, toplumun önemli bir kesiminde vardır.

Üçüncü olarak, sistemli –kampanyamız mayıs ortalarına kadar süreceğinden- olarak haftalık toplantılar örgütlemeliyiz. Bu toplantılara kampanyaya katılan herkesi katmalıyız. Bu anlamda imza toplayan ama YDG’li olmayanların kampanyanın pratik işlerinde söz hakkı verebilmemiz açısından pratikte görev alan herkesin katıldığı toplantılar örgütlenmelidir. Bu tarz toplantıların alacağı biçim şüphesiz her alan özgülünde farklılaşacaktır ama bu tarz toplantılar mutlaka alınmalıdır.

Dördüncü olarak, kampanyamızın pratik ayakları da zenginleştirilmelidir. Çeşitli basın açıklamaları yapılmalı, panel ve forumlar düzenlenebilmelidir. Çeşitli ajitasyon/propaganda araçlarını en etkili şekilde kullanmalıyız. Koşulları uygun olan alanlarda merkezi yerlerde ve kampüslerde stantlar açmayı hedeflemeliyiz. Bununla birlikte sadece stantlara da takılı kalmadan, bizzat gençliğin olduğu bütün her yere giderek kampanyamızı anlatmalıyız.

Beşinci olarak diğer devrimci, demokratik örgütlere kampanyamızı ortaklaştırmak için çaba harcamalıyız. Ancak dikkat edilmesi gereken bir nokta var ki o da diğer örgütleri ikna sürecinde pratikten kopmamalıyız. Pratik görevlerimizi diğerlerini ikna sürecinin sonuna bırakmamalıyız. Çünkü tartışmaların uzaması, bahar aylarında pratiksiz kalmamıza neden olacaktır. Bunun anlamı da bahar sürecini pratiksiz ya da yetersiz pratikle geçirmek olacaktır, bunu kabul etmemiz mümkün değildir.

Altıncı olarak, kampanyamızın finalini mayıs ortalarında yapacağız. Somut duruma göre ya merkezi bir eylemle ya da aynı tarihte bütün alanlarda imzaların TBMM’ye postalanacağı eylemlerle bitireceğiz.

Bu kampanyamızın tarihleri arasında 24 Nisan, 1 Mayıs gibi tarihsel gündemler de kalıyor. Kampanyamızın nasıl geçtiğinin bir göstergesi olacaktır bu tarihsel gündemler. Bu anlamda bu gündemlerde daha kitlesel bir çıkış yapabilmemiz ancak kampanyamıza iyi bir başlangıç yaptığımızda ve bu başlangıcı devam ettirdiğimizde olacaktır.

NİSAN COŞKUSUYLA 1 MAYIS'A

Belki yarın 11 işçi daha egemenlerin çadırlarında yarak kaybedecek hayatını. Egemenler ise pervasızca iş kazası deyip geçiştirmeye çalışacak.

Belki 34 Kürt çocuğu daha bombalarla katledilecek. Belki yeni Aydın'lar, yeni Şerzan'lar sokak ortasında polis kurşunuyla sırtından vurulacak. Bir polis kurşunu daha arkadaşlarımızı alacak bizden.

Kim bilir belki de yeni rüyalar görececek kocalar ve eve gider gitmez öldürecekler eşlerini. Belki kadınlar şikayet edecek kocalarını "kocam beni dövüyor can güvenliğim yok diyecek", devlete sığınacak. Devlet ise katilimize teslim edecek bizleri.

Belki yeni bir operasyonla açacağız gözlerimizi güne, yine yüzlerce insan tutuklanacak yok yere. Tutuklananlar belki arkadaşımız olacak belki ailemizden birisi belki de öğretmenimiz. Ya her gün okuduğumuz gazetelerin, kitapların yazarları ya da avukatlar.

Belki insanlığın vicdanında yangına dönüşen bir dava düşecek adliye saraylarına, belki vicdanları yakan bir dava düşürülecek.

Henüz "hayat normale" dönmeden Wan'da; katlediliyorsa canlarımız Kürdistan'da, nerede Dersim'in failleri derken aklanıyorsa Sivas'ın failleri, zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük derken yeni arkadaşlarımız tutuklanıyorsa, kadın cinayetlerine son derken devlet koruyorsa katilleri, eşit parasız bilimsel anadilde eğitim talebimiz her seferinde yeni bir soruşturmayla geliyorsa karşımıza, "sendikalı olmayın, olursanız işte kapı" diyorsa patronlar; güne sarılmaktan, kavgaya tutuşmaktan ve umudu büyütmekten başka şansımız kalmamış demektir. Evet günümüzde yaşanan süreç bize bunu gösteriyor; "Gidişata dur de örgütlü mücadeleye katıl!"

Devlet bir yandan demokratikleşiyoruz naralarıyla açılımlarına devam ederken bir yandan da Wan'da Kürt halkını enkaz altında bırakıyor, Roboski'de Kürt çocuklarını katlediyor. Bir yandan yeni yasalarla işçilerin örgütlenmesinin önünü açtım diyor, bir yandan ise sendikalı olduğu için işten çıkarılan işçilere polis güçleriyle saldırıyor. Parasız, bilimsel ve anadilde eğitim istedikleri için öğrencileri hapse atıyor.

Yüzlerce yıl önce söylemiş ustalarımız her şeyin bir de zıddı vardır diye. Yaşananların zıddını ve eşit özgür gelecek mücadelesini yükseltmek ise bizlerin, yani İbrahimlerin, Mahirlerin, Denizlerin, Mazlumların ardıllarının

ellerinde. Ve bize düşen bugün Nisan'ın coşkusuyla enternasyonal proletaryanın kavga günü 1 Mayıs'a güçlü ve coşkulu katılmaktır. Bize, tüm ezilenlere yüzlerce yıldır zulmü, örgütsüzlüğü ve sömürüyü reva görenlere karşı tavrımız direniş, yılgınlık tohumunu ekmek isteyenlere karşı pusulamız umut olmalıdır.

Bu 1 Mayıs'ta; yıllardır yok sayılan Kürt ulusuna reva görülen, haksız savaş politikalarıyla Kürt ulusunun örgütlü gücünü tasfiye etmek isteyen düzenin efendilerine, yalanlarla, binbir türlü oyunla Ortadoğu'ya demokrasi getireceğiz aldatmacalarıyla Suriye'ye saldırmak isteyen egemenlere karşı şiarımız "Yaşasın halkların kardeşliği" olmalıdır. En ufak muhalefete pervasızca saldıran ve her saldırıda yüzlerce insanı tutuklayan, adına KCK operasyonu denilen saldırılarla ülkemizi yarı açık hapse çeviren, eşit parasız bilimsel ve anadilde eğitim istediği için 600'ü aşkın öğrenciyi hapse dolduran, yaptığı saldırılarla 12 Eylül'ü dahi kıskandıranlara karşı sloganımız "tutsaklara özgürlük" olmalıdır. Özel istihdam bürolarıyla köle pazarları yaratan, 12 Eylül AFC'sinin dahi dokunmaya cesaret edemediği; kıdem ve ihbar tazminatı hakkının kaldırılmak istenmesi yapılan saldırıların ne boyuta geldiğinin, işçi sınıfını nasıl bir sürece sokulmak istendiğinin göstergesidir. Tam da bu yüzdendir ki bu 1 Mayıs'ta hak gasplarına karşı daha büyük bir mücadele için alanlara çıkılmalıdır.

Yine Sivas, N.Ç, Hrant Dink davalarında yaşananlar TC devletinin adalet sisteminin geldiği son noktayı gösterir nitelikte. Halkımıza reva görülenlerin bize işaret ettiği nokta açıktır; sistemden kopmalı, örgütlü mücadelenin saflarını sıkılaştırmalıyız. Bu yüzdendir ki enternasyonal proletaryanın kavga gününe güçlü ve coşkulu katılmalıyız.

1 Mayıs'ta alanlarda buluşalım!

TUTSAK ÖĞRENCİLER TUTSAK ÖĞRENCİLER TUTSAK ÖĞRENCİLER

SERBEST BIRAKILSIN!

Son süreçte hepimizin bildiği gibi TC devleti baskıcı yüzünü daha çok ve daha farklı araçlarla gösterir oldu. Bir bütün muhalif çevreyi sindirme amaçlı politikalarına her geçen gün yeni bir boyut kazandırıyor.

Başta Kürt ulusu olmak üzere; devrimci, demokrat, ilerici tüm güçler faşist TC devletinin hedef tahtasındadır. Öyle ki bu süreçte kazanılmış haklarımız dahi gasp ediliyor. En demokratik hakkımız olan basın açıklaması yapma hakkımızı dahi kullandığımızda devletin faşist yüzüyle bir kez daha karşı karşıya gelebiliyoruz. Devlet en demokratik taleplerimizi haykırmamıza bütün gücüyle saldırıyor. Sıradan diyebileceğimiz bir eyleme, etkinliğe dahi copla, gazla, suyla saldırması artık insanları şaşkırtmaz hale geldi.

1 Mayıs, 8 Mart, Newroz gibi milyonlarca insanın katıldığı kutlamalara, anmalara katılanlar suçlu ilan ediliyor; gözaltına alınıp tutuklanıyor. Herkesin eleştirdiği YÖK'ü

protesto etmek, katillerinin elini kolunu sallaya sallaya aramızda gezdirdiği; Şerzan Kurt, Ceylan Önkol vb. anmak suçlu ilan edilmemize sebep olarak gösteriliyor. Daha önce de söylediğimiz gibi, toplumsal muhalefeti tutuklama yoluyla "etkisizleştirme" operasyonlarının arttığı bir süreçteyiz. Yani Türkiye operasyonlar ülkesine dönmüştür.

Bütün muhalif kesimi etkisi altına alan bu tutuklama teröründen; sendikacılar, avukatlar, öğrenciler, akademisyenler vs. payını almıştır. Bu tutuklama furyasından en çok etkilenen kesimin toplumun en dinamik kesimi olan Kürt ulusunun olduğunu daha önce de belirtmiştik. Hakim sınıflar askeri operasyonlarla bir türlü teslim alamadığı Kürt ulusunun iradesini, direniş ruhunu gözaltılarla, tutuklamalarla rehin almak istemektedir.

Bu tutuklama furyasında istisnasız toplumun her kesimi hedef tahtasındadır; bu listenin önemli bir yerini de

www.partizanarsiv.net

öğrenciler kaplamaktadır. Baskının arttığı her süreçte gençliğe, öğrencilere dönük özel bir yönelim söz konusu olmuştur. Bu süreçten de öğrenci kitleleri ziyadesiyle payına düşeni almıştır. Her dönemde toplumun en hareketli, en diri kesimlerinin başında gelen gençlik kitlesi bu süreçte de egemenlerin yıldırma, sindirmek için türlü türlü politikalarına maruz kalmıştır.

Absürt birçok şey öğrencilerin tutuklanması için sebep olarak gösterilebiliyor. Puşi takmak, anadilde, parasız eğitim istemek, aşure dağıtmak, saçını kestirmek vs gibi nedenlerle gözaltına alınıp; hiçbir delil yokken aylarca, yıllarca tutuklu kalabiliyoruz.

CHD'nin bir kaç ay önce açıkladığı rapora göre 500 öğrenci tutuklu bulunuyor. Operasyonların bu kadar sıradanlaştığı ülkemizde bu sayı; raporun açıklandığı günden bugüne daha da artmıştır.

Tutuklama nedenleri bu kadar sıradanlaşınca; önceden devrimci-yurtsever kesimin gündeminde olan bazı konular demokrat, ilerici, reformist birçok çevrenin gündemine girmiştir. Özel Yetkili Mahkemeler, TMY, F tipleri, hapishane koşulları, tutsakların durumları vb konular daha geniş bir öğrenci ve akademisyen çevresi tarafından tartışılmaya başlanmıştır.

Bu durumda tutsak öğrenciler konusu da çokça tartışılır olmuştur. Hem devlet tarafından hem de muhalif kamuoyu tarafından farklı şekillerde de olsa gündemleştirilmeye devam etmektedir.

Egemenler gençlik kesiminden fena halde korkmaktadır. Gençliğin dinamizmi, hızlı harekete geçiyor oluşu, çabuk örgütleniyor olması egemenlerin her dönem korkulu rüyası olmuştur. Bu yüzden böyle dönemlerde en çok saldırmayı tercih ettiği kesimlerden olmuştur gençlik.

Bu noktada toplumu şekillendirmenin önemli araçlarından biri olan eğitim-öğretim süreci de egemenlerin sürekli gündeminde olan bir konudur. Bu yüzden son süreçte öğrenciler ve akademisyenler tutuklama furyasının önemli bir parçası haline getiriliyor. Yüzlerce öğrenci tutuklanırken demokrat akademisyenler, üniversitelerden sökülüp atılmak isteniyor. Eğitim-öğretim sürecinde önemli bir yeri olan akademisyenlerden de muhalif olanlar sindirilmek isteniyor.

Bir yandan tutuklama terörüyle hapishaneler öğrenciler ve akademisyenlerle doldurulurken bir yandan da üniversiteler hapishane haline getiriliyor. Polis-ÖGB-sivil faşist işbirliğiyle okullarımızda devrimci faaliyetin önüne geçilmek istenmektedir. Hapishaneler devrimci-demokrat-yurtsever-ilerici öğrencilerle doldurulurken, üniversitelerimiz faşist gerici örgütlenmelere bırakılmaktadır.

Tutuklama terörü hız kesmeden devam ederken ege-

menler bir yandan da kendi istediği gençlik profilini yetiştirmek için 4+4+4 gibi, dindar gençlik tartışmaları gibi konuları gündemleştiriyor. Bireyci, düşünmeyen, araştırmayan, sorgulamayan, kendine yönelen hiçbir saldırıya ses çıkarmayan, dur demeyen bir gençlik hedeflemekte-ler egemenler. Bu hedefe ulaşmak için çizdikleri sınırlar var. Kendi çizdiği sınırların dışına çıkan gençlik kitlesini tam da bu yüzden hapishanelere dolduruyor, katlederek sindirmeye çalışıyor.

Egemenlerin korkularını derinleştirmek, tutsak öğrencilerin mücadelelerine sahip çıkmak, onları sahiplenmek omuzlarımıza yüklenmiş yeni bir görevdir. Bu görev bütün halk gençliğinin omuzlarındadır. Çünkü tutuklama terörüyle karşı karşıya kalan salt devrimci-demokrat-yurtsever örgütlü kişiler değildir; son süreçte gelişen birçok örnekte gördüğümüz gibi örgütsüz kişiler de tutuklama terörüyle fazlasıyla karşı karşıya kalmaktalar. Şeyma Özcan örneğinde gördüğümüz gibi staj yapmak için aradığı kişi yüzünden illegal örgütle ilişkilendiriliyor ve aylardır tutuklu bulunuyor. Egemenler bu anlamda yaşam alanımızı fazlasıyla daraltmış ve daha da daraltma çabası içindeler, biz sessiz kaldığımız sürece; arkadaşımızın tutuklanışına kayıtsız kaldığımız sürece biz de bu terörün bir parçası, doğrudan ya da dolaylı yoldan destekçisi konumuna düşmüş olacağız. Bu yüzden tutsak öğrencileri ve mücadelelerini sahiplenerek bu sürecin bir parçası olmalıyız. Çünkü tutuklama nedeni olarak sayılan talepler taleplerimizdir. Parasız eğitim hakkı, anadilde eğitim hakkı tüm halk gençliğinin talepleridir/olmalıdır.

Tutuklu öğrencilerle dayanışma içinde, dava süreçlerini takip etmek, davalara katılmak, tutuklu öğrencilerle ilgili yapılan çalışmaların bir parçası olmak örgütlü-örgütsüz tüm halk gençliğinin görevidir. Tutuklanma nedenleri olarak gösterilen talepleri daha gür bir sesle haykırmak ve bu taleplere tutuklu öğrencilerin serbest bırakılmasını da ekleyerek onları yalnız bırakmadığımızı, mücadele bayraklarını sahipsiz bırakmadığımızı haykırmak; kayıtsız kalmadığımızı dosta düşmana göstermeliyiz.

Tutuklanma sebebi olarak gösterilen birçok saçma neden, delil olmamasına rağmen aylarca tutuklu yargılanmaları TC devletinin düştüğü acizliğin göstergesidir. Bu durumda bize düşen egemenlerin de birçok devrimci-ilerici kurumun da gündemine aldığı tutuklu öğrenciler mevzusunu onları ve onların mücadelesini destekleyecek zeminde gündemimize almaktır. Bulduğumuz her alanda tutuklu öğrencilerin serbest bırakılması için yeni bir mevzi yaratmalıyız ki egemenler halk gençliğinin taleplerine bu kadar pervasız biçimde saldıramasın.

Ö
Z
G
Ü
R

Ö
K
U
L

DAMLA'NIN KATİLİ GERİCİ EĞİTİM VE SINAV SİSTEMİDİR HESAP SORACAĞIZ!

4+4+4 ile tartışmaları ile birlikte kalkacağı iddialarıyla gündeme gelen YGS birçok açıdan yıllardır biz liseli gençliğin gündeminden düşmemektedir. Liseli gençliğin en temel sorunlarından biri olan sınav sistemleri bizi ve ailelerimizi maddi ve manevi yönden sömürmeye devam etmektedir, asosyalleştirmekte, stresten kaynaklı psikolojik sorunlara neden olmakta hatta ölümün eşiğine bile getirebilmektedir. Tıpkı en son Sam-sun'da YGS sınav stresinden kaynaklı sınav öncesi kalp krizinden ölen Damla gibi...

Okula ilk başladığımız yıllardan itibaren sürekli bize dayatılan sınavlar kurtuluşun anahtarı olarak gösterilmiş ve bu kurtuluş yolun da sağlığımızın bozulması, cebimizde ne kadar varsa harcamak ve hatta ölmek dahi mubah kılınmıştır. Geçtiğimiz yıllar, sınav sonuçları yüzünden ya da sınav yüzünden omzuna yüklenen borçlarını ödeyemediği için ölmek isteyen gençler ve aileler ile doludur.

Liseli gençler olarak yıllardır bu sınav sisteminin yanlışlığını haykırıyoruz. Bu haykırış kimi zaman daha bu yıl örneğini yaşadığımız; Damla Orhan gibi ölümü-müzle ses buluyor... Damla Orhan'ın YGS öncesi kalp krizi geçirerek hayatını kaybetmesi bu durumun ilk örneği değildir. Yıllardır önümüze farklı isimler getirilerek aynı zehirli yemeği sunan sistemin katlettiklerinden biri olmuştur. Damla Orhan'ın daha 18 yaşında iken "geleceğinin kurtarmanın tek yolu" diye belletilen sisteme kalbi dayanamamıştır. Bu açıdan bakıldığında, devletin dillendirdiği gibi sınav stresi değil sistemin ona ve bizlere dayattığı sistem ölümüne sebep olmuştur. Çünkü YGS'nin yaşamımızda kapladığı alanın, yarattığı stresin kaynağı eğitim sisteminde gizlidir. Dolayısıyla, diğerlerinin de olduğu gibi Damla Orhan da aslında devletin kendi elleriyle katlettiklerinden bir tanesidir.

Küçük yaştan itibaren sınavdan başka bir şey düşünmeyerek, genç yaşları boyunca "geleceğimiz için" sürekli çalışmaya zorlanıyoruz. Ve bu zorlanma sürecinin sonunda da bizlerden; asosyal, dünyadan bir haber, arkadaş ilişkilerinin yerine rekabet ilişkileri koyan, varı

yoğu sınav olan ve sınavı hayatının merkezine oturtan gençler yetiştirmeye çalışıyor devlet. Bu sürecinin sonunda psikolojisi bozulan hata çoğu zaman da birçok sağlık sorunları yaşayan gençler haline gelmekteyiz.

"Eğitim satan" dershaneler ile ailelerimizin beli yarıları bükülüyor. Dershaneler özel dersler, test kitapları, sınava giriş paraları ile her gün ayrı bir para kapısı açan sistem sömürünün her yüzüyle biz gençlere yükleniyor. Karşılığında gelecek vaat eden devlete karşı bizlerin ya "boynu kıldan ince kalıyor" ya da bırakılmaya çalışılıyor. Bu doğrultuda bize dayatılan her türlü parasal sömürüye "geleceğimiz" için katlanmamız gerektiği dayatılıyor. Oysa biz biliyoruz ki zaten bizi geleceksiz hale getirmenin en önemli ayaklarından bir tanesi sistemin dayattığı sınav olgusu ve sonuçlarıdır. Ve zaten bize dendiği gibi geleceğin güzel kapıları üniversitelerden geçmemektedir. Hatta tam tersine üniversitelere uğramamaktadır. Yıllarca büyük kayıplar vererek (sağlığı-mızdan, hayatımızdan, paramızdan ...) "sonuca" ulaştığımız da bir hiç ile karşılaşmak en az yaşadığımız sınav stresi kadar ürkütücü olmaktadır. Üniversitelerden mezun olarak sistemin diplomalı işsizleri ya da ucuz iş güçleri olmaktan öte gidemediğimizde somut bir şekilde ortadır.

Yazımızın başından beri de vurguladığımız gibi sınav sistemi biz öğrencileri sömürmenin "en güzel" araçlarından biridir. Liseli gençlerin hayatlarını 1 sınava değil de 5-6 sınava bağlamanın "hayat kurtardığımızı" iddia edenlerin de yanıltığı Damla Orhan'ın ölümüyle somutlaşmıştır. Sınavın adının değişiyor olması sistemin ölümcül zehrinin yok olduğu anlamına gelmemektedir ve gelmemiştir. Ancak bu acı somutlanma diğer ölümlerde de olduğu gibi sistem cephesinden bir kenara bırakılarak kendi dilediği gençliği yetiştirme (ya da öldürme) "mücadelesine" devam edilecektir. Biz ise egemenlerin bu saldırısına karşı var gücümüz ile mücadele etmeli Damla Orhan'ın ve sistemin bize yaptıklarının hesabını sormak için mücadelemizi yükseltmeliyiz.

www.partizanarsiv.net

Özel Yetkili Mahkemeler üzerine...

ÇOK ÖZEL YETKİLER:

BASKI

SİNDİRME

ZULÜM

Burjuva devlet tanımının en can alıcı noktasını “güç kullanma tekeli” elinde bulundurması, diğer bir deyişle kanunları aracılığıyla çizdiği sınırları elindeki “yasal müeyyide” kartıyla mutlaklaştırma isteği oluşturmaktadır. Toplumların bağrından doğmasına rağmen onun üzerinde yer alarak bir baskı ve zulüm aygıtına dönüşen devleti devlet yapan en önemli güç de kendisinde sınırsızca gördüğü cezalandırma yetkisidir. Egemenler cephesinde propaganda edildiği biçimiyle “adaletin tecelli etmesi” aslında sistemin/devletin/egemenlerin ayağına batan dikenlerin temizlenmesinden ibarettir. Hukukun devletin “ustalıkla” icra ettiği bir enstrüman olmasının dolaysızca sonucudur bu. Sistemin kendini yeniden ürettiği “eğitim kurumlarında” dahi anayasaların devletlerin ideolojik manifestoları olduğu vurgusuyla bu gerçeğe işaret edilmektedir. Düz bir okumayla rahatlıkla söyleyebiliriz ki bütün bir hukuk sistemi (ki kristalize görüntüsünü anayasada görmek mümkündür) kaynağı-

nı egemen ideolojide bulmaktadır. Doğallığında egemen ideolojinin en iyi biçimde serpilip gelişebileceği koşulları yaratmak onun biricik işlevidir/ görevidir. Elimize hangi kanun metnini alırsak alalım, hangi mahkeme kararlarına bakarsak bakalım bunun dışında bir sonuca ulaşmamız mümkün değildir. Yine de gündemde kapladığı yerin ağırlığı ve önemi, ayrıyeten her tutuklu öğrencinin uğradığı yer olması nedeniyle bu meseleyi özel yetkili ağır ceza mahkemeleri bakımından biraz daha ayrıntılandırmanın faydalı olacağını düşünüyoruz.

Özel Yetkili Mahkemelerin Dünü: Devlet Güvenlik Mahkemeleri

Özel Yetkili Ağır Ceza Mahkemeleri (“Özel Ağır Ceza Mahkemeleri”) Ceza Hukukuna, 5190 sayılı Ceza Mahkemeleri Usulü Kanununda Değişiklik Yapılması ve Devlet Güvenlik Mahkemelerinin Kaldırılmasına Dair Kanunla

DGM'lerin rolü büyük olmuştur. 12 Eylül AFC'sini izleyen günlerde, sendikalar, partiler vs. kapatılırken, on binlerce devrimci, demokrat, yurtsever ve aydın hapishanelerde işkence görürken; bir yandan da ekonomi Dünya Bankası ve IMF uzmanlarınca hazırlanan yapısal uyum programları uyarınca, serbestleştirme, özelleştirme ve kuralsızlaştırma yoluyla emperyalizmin yeni ihtiyaçları için hazırlanmıştır.

("5190 sayılı Kanun") getirilmiş yeni bir kavramdır. Anılan Kanun, Devlet Güvenlik Mahkemelerini ("DGM") kaldırmış ve bunların yerine Özel Ağır Ceza Mahkemelerini getirmiştir.

Ancak öğretilerde de genel olarak kabul edildiği ve aşağıda ayrıntılı olarak açıklanacağı üzere Özel Ağır Ceza Mahkemelerinin DGM'lerden isimleri haricinde büyük bir farkı bulunmamaktadır. Bu sebeple öncelikle DGM'lerin tarihsel süreçte geçirdiği evrim incelenmelidir.

DGM kavramı, devletin hukukunda ilk olarak 1970'li yıllarda gündeme gelmiştir. 1961 Anayasası'nın 136. maddesine 1699 sayılı kanunla DGM'lerin kurulacağı yönünde hükümler eklenmiştir. Anayasa Mahkemesi ("AYM") 06.05.1975 tarihinde vermiş olduğu 35/126 sayılı kararı ile 1773 sayılı kanunun tamamını usule ilişkin sebeplerle iptal etmiştir. Bu iptal üzerine Türkiye Büyük Millet Meclisince ("TBMM") yeni bir kanun teklifi hazırlanmışsa da, teklif kanunlaştırılmamış ve DGM'ler tekrar kurulmamıştır. Bu durum 1982 Anayasası'nın hazırlanmasına kadar sürmüştür. 1982 Askeri Faşist Cuntası'nın bir sonucu olarak, adından da anlaşılacağı üzere "devletin güvenliğini sağlamak" üzere 1982 Anayasası'nın 143. Maddesine DGM'lerin kurulması yönünde bir hüküm koymuştur.

1980'lerden sonraya devreye giren neo-liberal dönüşümün sağlıklı bir biçimde ilerlemesi, yani sömürünün sağlıklı bir biçimde katmerlendirilmesi açısından DGM'lerin rolü büyük olmuştur. 12 Eylül AFC'sini izleyen günlerde, sendikalar, partiler vs. kapatılırken, on binlerce devrimci, demokrat, yurtsever ve aydın hapishanelerde işkence görürken; bir yandan da ekonomi Dünya Bankası ve IMF uzmanlarınca hazırlanan yapısal uyum programları uyarınca, serbestleştirme, özelleştirme ve kuralsızlaştırma yoluyla emperyalizmin yeni ihtiyaçları için hazırlanmıştır. Hiç de yeni olmayan bu saldırganlık dönemi elbette ki "yeni" bir hukuksal konseptte ihti-

yaç duymuştur. Dizginsiz sömürünün hâkim kılınacağı bir süreci karşılayabilmek için toplumun devrimci, demokrat ve muhalif güçlerini ezmek, egemenlerin tahtlarını sağlamlaştırmak açısından bir zorunluluktur. İşte DGM'ler böylesi bir ihtiyacın ürünü olarak egemenlerin en fazla yararlandıkları araç olmuş, devrimci, demokrat ve yurtseverleri fiziksel anlamda tutsak almanın yanında, toplumun bilincini de kurdukları "korku imparatorluğunda" esir etmeyi hedeflemiş, üstelik bunu bir ölçüde başarmıştır da.

DGM'lerle ilgili bir diğer önemli gelişme 22.06.1999 tarihinde 4390 sayılı kanunla askeri hâkimin DGM bünyesinden çıkarılmasıdır. DGM'lerde askeri hâkimin bulunmasının yoğun olarak eleştirilmesi ve Türkiye'nin bu sebeple Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi ("AİHM") nezdinde tazminatlara muhatap kalması, söz konusu değişikliğin itici gücü olmuştur.

Son olarak, Türkiye'nin Avrupa Birliği ("AB") hedefi ve uyum paketleri çerçevesinde 1982 Anayasası'nın DGM'leri düzenleyen 143. maddesi 2004 yazı başında yürürlükten kaldırılmış, bunu 5190 sayılı Kanunla DGM'lerin kaldırılması ve bunların yerine Özel Ağır Ceza Mahkemelerinin ihdası izlemiştir.

DGM'ler görevde buldukları sürece askeri hâkim, yargılama usulleri, işkence gibi konular bakımından gerek Türkiye'de gerekse de ülke dışında yoğun olarak eleştirilmiştir.

Anayasal İlkeler, Temel Haklar ve Özgürlükler Bağlamında Özel Yetkili Ağır Ceza Mahkemeleri

Yukarıda belirtildiği üzere DGM'ler, birtakım anayasal

ilkelere, temel hak ve özgürlüklere aykırı nitelikte oldukları iddiasıyla uzun süre eleştirilmişlerdir. Devlet bu eleştirileri gidermek için 1999'da olduğu gibi bazı değişiklikler yapma yoluna gitmişse de, eleştirilerin önüne geçilememiştir. Türkiye'nin ve AİHM gibi bir takım uluslararası örgütlerin gündemini fazlaca işgal eden bu eleştirilerin ne kadar haklı olduklarını ortaya koymak gerekir. Bu çerçevede, yazımızın ikinci bölümünde DGM'lerin anayasal ilkeler, temel hak ve özgürlüklerle olan bağlantılarını ortaya koyacağız. Özel Ağır Ceza Mahkemeleri, DGM'lerin hukuken ikizi olduklarından bu bağlantılar onlar için de geçerli olacaktır.

• Adil Yargılanma Hakkı

Adil yargılanma hakkı (fair trial, fair hearing) bireyin en temel haklarından. Uluslararası planda bu konuda karşımıza çıkan en temel metin, Türkiye'nin de bu sözleşmeye taraf olması bakımından Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesidir ("AİHS").

Özel Ağır Ceza Mahkemelerinin yargılama usulleri bu hakka, dolayısıyla AİHS ve 1982 Anayasası'na aykırı düşmektedir. Şöyle ki, adil yargılanma hakkının en önemli yansımalarından biri de sanığın duruşmalarda bulunma hakkıdır.

Hâlbuki CMUK'a 5190 sayılı kanunla eklenen 394/d maddesine göre, hâkim 200'den fazla sanıklı davalarda, sanıkların bir kısmının bazı duruşmalarla ilgileri bulunmuyorsa, duruşmalara bunların yokluklarında devam edilmesine karar verebilecektir.

Ele alınan bu yargılama usulleri, başka açılardan da Anayasa ve AİHS'ye aykırı yönler ihtiva etmektedir. Zira adil yargılanma hakkının en önemli parçalarından biri savunma hakkıdır. Bu çerçevede sanığa kendini savunabilmesi için imkân verilmelidir. Ancak yine 394/d maddesi hükmü hâkime, belli durumlarda, sanığı ve müdafii o günkü duruşma için duruşma salonundan çıkarma ve sonraki duruşmalara bunların yokluğunda devam edilmesine karar verme yetkisini tanımaktadır.

• Eşitlik İlkesi

Eşitlik ilkesi hukukun genel ilkelerinden biridir. Aynı adil yargılanma hakkında olduğu gibi eşitlik ilkesi de hukuki metinlerce tanınmakta ve korunmaktadır. AİHS'nin 14. maddesi bu ilkeye "ayrımcılık yasağı" başlığı altında yer verir. Ayrıca 1982 Anayasası 10. maddesi ile bu ilkeyi güvence altına almaktadır.

Eşitlik ilkesi ile kast edilen mutlak eşitlik değil; yatay eşitlik. Buna göre, aynı hukuki konumdaki kişiler arasında herhangi bir ayırım yapılamaz. Ancak "farklı statüler arasında, statü farklılıklarından kaynaklanan, farklı muamelelerin yapılması eşitlik ilkesine aykırı değildir" sözünü bayrak gibi

dalgalandıranlar bugün kendilerince "ikinci sınıf vatandaş" gördüklerine "özel muameleleri" reva görmektedirler. Bu noktada bırakalım eşitlik ilkesini, insan hak ve onurunu ayaklar altına almakta tereddüt göstermemektedir egemenler.

Eşitlik ilkesi bu şekilde dar yorumlandığında bile Özel Ağır Ceza Mahkemeleri eşitlik ilkesine aykırı düşmektedir. Devletin suç olarak adlettiği siyasi olaylardan kaynaklı tutuklanan kişilere farklı yargılama usulleri öngörülmektedir. Bu yolla adli tutukluların yararlandığı bazı haklardan, siyasi tutsaklar yararlanamamaktadır.

• Bağımsız Mahkeme Hakkı

Adil yargılanma hakkının temel unsurlarından biri bağımsız mahkeme hakkıdır. Buna göre sanık, tüm kişi ve kurlardan bağımsız olan bir mahkemede yargılanmasını talep edebilmelidir.

Faşizmin yönetim biçimi olduğu bir ülkede yargı bağımsız olabilir mi? Yanıtımız olumsuz. Bunun için salt HSYK ile ilgili tartışmalara şöyle bir bakmamız bile yeterli. İddia ve karar makamlarının dirsek temasının bir an bile kesilmemesi, hatta işin aynı kurumda örgütlenmelerine kadar varması bize veri sunabilmektedir. Hakim de savcı da mahkeme de yargı da devlettir, savunma her daim deplasmanda oynayan düşman takım gibidir, tabii suç devletin nam ve hesabına işlenmediyse...

Nitekim siyasi davalarda verilen birbirinin benzeri kararlar da bunu açık bir şekilde göstermektedir. Çoğu kez kimlerin tutuklanacağı, tahliye çıkıp çıkmayacağı önceden tespit edilmektedir. Mahkemeler karar verirken kendini siyasi nedenlerden değil, hukuki kaygılardan soyutlamaktadır. Bir ideoloji doğrultusunda karar veren mahkemelerin, devletin fedaisi olarak çalışan hâkimlerin bağımsız karar vermesi mümkün değildir.

Devlet Güvenlik Mahkemelerinin Bugünü: Özel Yetkili Mahkemeler

Bugün gelinen aşamada "Özel Yetkili Ağır Ceza Mahkemeleri" eliyle ortaya konan soruşturma ve yargılama pratiği kabul edilemez bir noktaya varmıştır. Kısaca başlıklarıyla ifade etmek gerekirse;

En genel anlamıyla bugün devrimci, demokrat, ilerici ve yurtseverler "Özel Yetkili Ağır Ceza Mahkemeleri" eliyle sürekli ve artarak hapisanelere gönderilmektedirler.

Hazırlanan iddianameler ve hükümler ideolojik önyargı ve ihtiyaçlar ile yazılmaktadır.

Yargılama dosyalarında kanıtlar çarpıtılmakta ve sahte deliller düzenlenmektedir. Bunlar özellikle teknik takip araçları ve bilgisayar teknikleri kullanılarak yapılmaktadır.

Suçlamalara bahane edilen yasa dışı örgütlerin siyasal me-

tinleri, internetten indirilerek veya emniyette sorularak yargılama dosyalarına konmakta ve yasal eylem/faaliyetlerle bu metinler arasında benzerlikler kurulup suç isnatları yapılmaktadır.

Soruşturma süreçleri çoğu kez kimden ve nereden geldiği belli olmayan maillerle, bazen de varlığı/yokluğu belirsiz kimliği bilinmeyen kişilerin “gizli tanık” ifadeleri ile başlatılmaktadır.

Yasal kurum ve yayınlarla ilişkilenen kişilerin suç oluşturmayan eylem ve faaliyetleri sürekli teknik takip ve kayıt altına alınmakta ve daha sonra bu kişilerin mevcut faaliyetleri, biriktirilen kayıtlar kapsamında “yasa dışı örgüt” eylemleri olarak gösterilip soruşturma süreçleri başlatılmaktadır.

“Terör suçuna” kanıt olarak gösterilen eylemler genelde valilik iznine sahip, yasal ve anayasal hakkın kullanımı mahiyetli eylemler olmaktadır. Bu kapsamda bakıldığında; 1 Mayıs mitingine katılmak, DİSK, KESK, TÜRK-İŞ, TMMOB’un düzenlediği basın açıklamalarına katılmak, öğrenci derneklerine üye olmak, yasal yayınlar için stant açmak, internetteki yasal haber portallarını tıklamak, ABD, AB ve NATO karşıtı basın açıklamalarına, hapishanelerdeki hak ihlallerine yönelik basın açıklamalarına, özelleştirme karşıtı basın açıklamalarına, YÖK karşıtı basın açıklamalarına katılmak v.s. bugün özel yetkili ağır ceza mahkemelerinde yargılanmaya yetmekte ve hatta hapis cezası da alınabilmektedir.

Kişilerin normal hayattaki her türlü hareketi; örneğin sünnet törenine gitmesi, mezar ziyareti yapması, yemek organizasyonuna iştirak etmesi veya taktığı bir puşi onun “terör suçu” ile suçlanmasına yol açabilmektedir.

Hangi yasal kurum veya yayınların hangi yasa dışı örgütün uzantısı olduğuna yargıdan önce yürütme/İçişleri Bakanlığı karar vermekte ve özel yetkili ağır ceza mahkemelerine bildirilmektedir. Böylece aslında kolluk gerçek anlamda hukuku belirlemekte, fezlekeler düzenlemekte ve fezlekeler de iddianamelere dönüşmektedir.

Özel görevli mahkemelerde teknik takip ve teknik dinleme kararları kolluk ve savcının isteğine göre sınırsız bir biçimde verilmektedir.

Özel yetkili ağır ceza mahkemelerinde savunma tamamen işlevsizleştirilmiştir. Öte yandan son süreçte bu işlevsizleştirmeyle de yetinilmemekte ve özel görevli mahkemelerde müdafilik yapan avukatlar hakkında tutuklama saldırıları geliştirilmektedir.

Bugün öğrenci gençlik üzerinde tutuklama terörünün yoğunlaştığını görmekteyiz. Yukarıda anılan biçimlerde, üstelik gün geçtikçe de zenginleşen bir çeşitlilikte gençlik örgütlenmelerine saldırılmakta, gençliğin sesi “bir şekilde” kesilmek istenmektedir. Gençliğin taşıdığı dinamizm ve öfke

egemenlerin oklarının gençliğe yönelmesinde ciddi bir etken olmaktadır. Akla hayale sığmaz “delillerle” – ki aralarında puşi takmak, saç kestirmek, ISSN numarasına sahip olsa dahi kitap okumak, basın açıklamasına katılmak... sayılabilir- hatta çoğu zaman bir delile dahi ihtiyaç duymaksızın tutuklanan gençler mahkeme dosyadan “gizlilik kararı” kaldırmadığı için aylarca neyle suçlandığını dahi bilmeden tutuklu kalıyor. Tutukluluk süresi adeta cezaya dönüşüyor. Üstelik bu süre zarfında öğrencilerin eğitim hakları da engellenmiş oluyor. Son olarak “puşi davasından” yargılanan Cihan Kırmızıgül 2 yılı aşkın bir süre hiçbir geçerli gerekçe gösterilmeksizin hapiste tutuldu ve egemenler sonunda onu serbest bırakmak zorunda kaldı.

Kısaca ifade ettiğimiz bu hususlar Özel Yetkili Ağır Ceza Mahkemelerinde hemen her gün yaşanmaktadır. Bugün özel yetkili mahkemeler eliyle en temel insan hakları ihlal edilmekte, hukuk istisnalar gerekçe gösterilerek ayaklar altına alınmaktadır. Toplumsal muhalefet örgütlenip yükseltilmezse yaşananların nereye kadar varabileceğini kestirmek oldukça güçtür.

Ancak anlaşılmaktadır ki, Özel Yetkili Ağır Ceza Mahkemeleri bu süreçte giderek daha fazla kullanılacak ve toplu tutuklamalar yaygınlaşacaktır. Buna dur demek için geçmişte örnekleri yaşanan DGM'lere karşı mücadele ruhu canlandırılmalı ve bu amaca yönelik en geniş güç birliği sağlanmalıdır.

FASİZMİN EN GÖZDE YASASI:

TERÖRLE MÜCADELE YASASI

Yapılacak ceza artırımının da aynı şekilde alt sınırı var üst sınırı yok.
Zaten F tipleriyle, hapishaneler sistemi de, kanunlarıyla faşizmin hukuku da içeri girenin sağ çıkmaması için kurgulanmış bir bütünlük oluşturmaktadır.

12.04.1991 tarihinde çıkartılan ve 2006 yılında da ek maddelerle yamanarak “ihtiyaç” doğrultusunda güncelleştirilen Terörle Mücadele Kanunu olarak bilinen 3717 sayılı yasa devletin, işlevselliği ile göz kamaştırır, nadide yasalarından biridir. Öyle bir şaheserdir ki 1991’den bu yana polis tarafından gerçekleştirilen neredeyse bütün katliamlara ve manasız tutuklamalara zemin olabilecek bir aklama kabiliyetini barındırmaktadır. Bu hünerlerin anlaşılabilmesi için biraz yasanın içeriğinden de bahsetmek gerekmektedir.

Bu yasa kapsamında önce 1. Madde’de muğlak bir terör tanımı yapılarak tüm demokrasi güçleri yasa kapsamında şüpheli olarak gösterilebiliyor. 2. Madde’de yapılan terör suçlusu tanımı ise şöyle: “*Birinci maddede belirlenen amaçlara ulaşmak için meydana getirilmiş örgütlerin mensubu olup da, bu amaçlar doğrultusunda diğerleri ile beraber veya tek başına suç işleyen veya amaçlanan suçu işlemese dahi örgütlerin mensubu olan kişi terör suçlusudur.*”

Fakat, anlaşılan bu ibare sorun teşkil eden herkesi içeri “tıkamak” için kafi gelmemektedir ki, “*Terör örgütüne mensup olmasa dahi örgüt adına suç işleyenler de terör suçlusu sayılır ve örgüt mensupları gibi cezalandırılırlar*” gibi bir ibare de 2. Madde’ye eklenmiş ve ceza almak için bahsi geçen örgütle cezalandırılacak kişi arasında bir organik bağın olması gerekliliği ortadan kaldırılmıştır.

3. ve 4. Maddelerde terör amacıyla işlenen suçlar tanımlanmış. 5. Madde bu suçlara karşılık verilecek cezaların artırımını ile ilgili:

“*3. ve 4.üncü maddelerde yazılı suçları işleyenler hakkında ilgili kanunlara göre tayin edilecek hapis cezaları veya adli para cezaları yarı oranında artırılarak hükümlenir. Bu suretle tayin olunacak cezalarda, gerek o fiil için, gerek her nevi ceza için muayyen olan cezanın yukarı sınırı aşılabılır. Ancak, müebbet hapis cezası yerine, ağır-*

laştırılmış müebbet hapis cezasına hükümlenir.

Suçun, örgütün faaliyeti çerçevesinde işlenmiş olması dolayısıyla ilgili maddesinde cezasının artırılması öngörülmüşse; sadece bu madde hükmüne göre cezada artırım yapılır. Ancak, yapılacak artırım, cezanın üçte ikisinden az olamaz.”

Görüldüğü gibi “terör” suçları için öngörülen cezaların alt sınırı var üst sınırı yok. Yapılacak ceza artırımının da aynı şekilde alt sınırı var üst sınırı yok. Zaten F tipleriyle, hapishaneler sistemi de, kanunlarıyla faşizmin hukuku da içeri girenin sağ çıkmaması için kurgulanmış bir bütünlük oluşturmaktadır.

“*Açıklama ve Yayınlama*” başlıklı 6. Madde ise demokrat çevrelerce çıkartılan süreli yayınları hedefe koyuyor ve ne zaman düzene dokunan bir faaliyet olsa bu yayınların geçici olarak kapatılabileceğine hükmediyor. Bu yayınları basanları da cezasız bırakmıyor tabii ki.

“*Terör örgütünün faaliyeti çerçevesinde suç işlemeye alenen teşvik, işlenmiş olan suçları ve suçlularını övme veya terör örgütünün propagandasını içeren süreli yayınlar hâkim kararı ile; gecikmesinde sakınca bulunan hallerde de Cumhuriyet savcısının emriyle tedbir olarak on beş gündün bir aya kadar durdurulabilir.*”

Bu ibare ile basılmış bir yayının toplatılabileceği ve – son örneğiyle Gündem Gazetesi için olduğu biçimiyle- bir aylığına kapatılabileceği gibi henüz basılmamış, içeriğinden haberdar olunmayan yayınlara dair de karar alınabiliyor. Haftalık bir yayın organının bir aylığına kapatılması demek, içeriği bilinmeyen en az üç sayının da mahkum edilmesi anlamına gelmektedir ki bu durum yayın basın özgürlüğüne de ağır bir darbe indirmekte, bu yayınları çıkartan çevreleri ve yazarları otosansüre itmeyi amaçlamaktadır. Elbette ki faşist olarak nitelendirdiğimiz bir devletin hukukunu bu biçimde uygulamasına şaşırmmalı, ancak “ileri demokrasi” yalanlarıyla halkı aldatma kaygı-

sını güden aynı devletin bu çelişkileri de görünür kılınmalıdır.

Yine, yasanın 7. Maddesinde de geniş kitlelere hitap edebilen devrimci-demokrat yayın organlarından duyulan rahatsızlık *“Terör örgütünün propagandasını yapan kişi, bir yıldan beş yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır. Bu suçun basın ve yayın yolu ile işlenmesi hâlinde, verilecek ceza yarı oranında artırılır”* ibaresinde de görünmekte.

Terörle Mücadele Kanunu aynı zamanda polisin ateş açma yetkisinin geçerli olduğu durumları da genişletmektedir. Bu kanun ile “teslim ol” uyarısı yapıldıktan sonra şüpheli silahlı ise (ki sadece ateşli silah anlaşılmasının çünkü yasada da “ateşli” ibaresi bulunmuyor, bir saldırı objesi anlamında silah) polis ateş etme yetkisini elde etmiş oluyor. Bu da şu anlama geliyor ki “yargısız infaz” olarak adlandırılan, kişinin mahkeme önüne çıkartılmaksızın, adil yargılanma hakkına ve yaşama dokunulmazlığı hakkına aykırı olarak olay yerinde katledilmesi uygulaması bu kanun ile yasal bir zemine oturmaktadır.

Yasanın içerdiği faşizan hükümler saymakla bitmez ancak uzatmamak adına bu kadar örnekleme olası bir toplumsal muhalefetten ne kadar korkulduğunu ve bunun için ne kadar gayrihukuki önlemler alındığını sergilemek için yeterli olacaktır. Yasanın içeriğini tartışmayı bir kenara bırakarak günlük gidişat üzerinden ne gibi işlevleri olduğuna baktığımızda da aynı sonuca ulaşacağız kuşkusuz.

Terörle Mücadele Yasası 1991’in Nisan’ında çıkartılıyor ve daha üzerinden bir ay geçmişken İsmail Oral ve Hatice Dilek yoldaşlar 19 Mayıs gecesi Hatice yoldaşın kaldığı Hasanpaşa’daki eve operasyon yapılması sonucu, silahsız oldukları halde oracıkta katlediliyorlar. Sonrasında polis eve dışarıdan getirdiği silahlarla yargısız infazın gerçekleştirildiği odanın duvarlarını tarayarak olaya çatışma süsü veriyor ve bu “yargısız infaz” yasaya uygun bir fiil oluveriyor resmi kayıtlarda. Veya yıllar sonra yarıdan daha çok kurşunla katledilen Uğur Kaymaz ile babası Ahmet Kaymaz’ın katledilişi de aynı yöntemle yasaya uygun hale getirilebiliyor.

Yazının daha giriş cümlesinde de değinildiği üzere yasa 2006 yılında ek maddelerle sürecin ihtiyacına göre güncellenmiştir. Gaye Operasyonu’nun hemen öncesine düşen bu güncelleştirme hamlesi gösteriyor ki bahsi geçen ek maddelerle, yeni minareler çalınabilsin diye kılıfın ebatları büyütülmüştür. Bugün Türkiye, tutuklu gazeteci sayısı bakımından dünya sıralamalarındaki derecesini de tutuklu öğrenciler konusunda dereceye oynayan pozisyonunu da faşist zihniyetinin yanında en çok bu yasaya borçludur herhalde. Yasanın içeriğine dair olan bölümde de belirtildiği gibi “terör suçu” ve “terör suçlusu” tanımlarında sınır tanımayan ibareler tüm muhalefeti hedefe koymaktadır. Bugün tutuklu olan 600 küsür öğrencinin tamamına yakını bu yasa kapsamındaki “suçları” işlemiş olmakla yargılanmaktadır.

Daha geçen gün vali ve kolluk tarafından yasaklanmış olan Newroz’a katıldıkları için tutuklanan 9 kişiden biri de SGDF başkanı Ali Tektaş. Tutuklanma gerekçesi ise “örgüt üyesi olmadığı halde örgüt adına suç işlemek”. Yine, 28 aydır tutuklu bulunan SDP üyesi Baran ve Ali Deniz, “örgüt üyesi olmadığı halde örgüt adına suç işlemek” ve “örgüt propagandası yapmak” gerekçesiyle 9 Aralık 2009’da tutuklanmıştı. Faşizmin hukuku, polisin yasakladığı bir alanda yapılan basın açıklamasına katılmanın, demokratik haklarını kullanmanın bedelini tutuklamaları cezaya dönüştürerek ödetmeye çalışmaktadır. Bırakın kolluğun yasakladığı demokratik eylemlere katılmayı puşi takmayı, saç kestirmeyi, Grup Yorum bileti satmayı, İbrahim Kaypakkaya sloganı atmayı, dergi-gazete dağıtmayı, kitap standı açmayı, parasız eğitim istemeyi suç sayan bir hukuk, bu hukuku uygulayan özel yetkili mahkemeler ve bu hukuk(suzluk)un uygulanmasına zemin hazırlayan bir Terörle Mücadele Yasası olduğu sürece TC devleti gerek gazeteci gerek öğrenci, her alanda politik tutuklu sayısı yarışında liste başına oynamaya devam edecektir.

Denge Ciwanan

AN NEWROZ AN NEWROZ!

Baharın müjdesini kulaklara fısıldayan bayram, ahde vefa mahiyetinde tam da Demirci Kawa'nın isyana bulanmış çekicinin seslerini zılgıtlara, çığlıklara, coşkuya sürerek kutlanılmasını bildi. Egemenlerin resti serhıldan ruhuyla görüldü. Dosta düşmana ilan edilen gerçeklik, sarı kırmızı yeşil puntolarla tarih sayfalarındaki yeri aldı. **“Newroz isyandır!”**

“NEWROZ’U YASAKLAMA FERMANI”

Çaresizlik ile korkaklığın buluştuğu yerde yalan ve aldatma “doğal” bir sonuç olarak devreye girer. Egemenlerin ezbere bilip kullanmaktan zerre kadar imtina etmedikleri bu yöntem 2012 Newroz’unda da tereddütsüz devreye sokuldu. Evveliyatında “bayram, gününde kutlanır” adlı safsatanın üzerinde inşa edilmeye çalışılan faşist terörün kendisi, bir adım ötede “provokasyon olacağına dair istihbarat bilgilerinin İçişleri Bakanlığı’na ulaştığı” pişkinliğiyle “haklılık” temeline oturtulmaya çalışıldı.

İHD’nin yayımlandığı 2012 Newroz Değerlendirmesi Raporunda; “... hükümetin anayasal ve yasal yetkisini aşarak Newroz’un sadece 21 Mart’ta kutlanacağına dair genelgesi otoriter yüzünü göstermiş; Newroz’u dilediği zamanda kutlamak isteyen Kürtlere karşı yaygın ve sistematik insan hakları ihlalleri gerçekleşmiştir. Ayrıca Türkiye Cumhuriyetlerinden gelenler 19 Mart’ta diledikleri gibi Newroz’u kutlarken, Kürtleri polis kovalamaktaydı. Bu net bir ayrımcılıktır. Bu yıl ki Newroz kutlamalarında hükümetin bu ayrımcı yüzü teşhir olmuştur. Hükümet, hiç kimsenin gösteri hakkını, ifade ve örgütlenme öz-

gürlüğü hakkını keyfi olarak engelleyemez” denildi.

Yine BDP Eş Başkanı Gülten Kışanak, BDP Grup Toplantısında “... biz Newroz için başvurularımızı tüm merkezlerde 2 Mart günü yaptık. AKP zerre kadar samimi olsa idi kutlamalardan 15 gün evvel yapılan bu başvurulara cevap verirdi. Ama onlar, Newroz’a iki gün kala yasakladıklarını açıklamış ve asıl provokasyonu böylece kendileri yapmıştır. Bununla birlikte Newroz kutlamaları yasaklandıktan sonra biz yine de iyi niyet gösterecek o zaman Newroz’u resmi tatil yapalım, 21 Mart’ta kutlayalım dedik. Bu çağrıya da hiçbir biçimde cevap verilmemiştir” dedi.

Buradan doğru ortada yalnızca hukuki prosedürü alaşağı eden bir pratik olmadığı açıktır. Newroz’un bu yılki anlam ve öneminin kendi cephelerinden de farkında olan egemenler kendi kurallarını da ters yüz ederek esaslı bir mesaj verme kaygılarını ortaya koymuşlardır. Bu anlamda burada önemli olan elbette ki bir bayramın kutlanma tarihi, saati vs. değildir. Barındırdığı mahiyetten doğru, Newroz’un kendisi egemenleri çıldırtma noktasında yeterlidir. Nitekim öyle de olmuş, fütursuzluğun, aymazlığın, vahşetin en azılı halleri egemenlerce sergilenmiştir.

2012 NEWROZ’U

Gelinen aşamada her türlü karşı koyuşun faşist devlet tarafından nasıl karşılandığını görmek önemlidir. İşçi ve emekçilerden, öğrencilerden, kadınlardan, köylülerden, çevrecilerden, eğitimcilerden, sendikalardan vs. gibi geniş bir yelpazeden yükselen herhangi bir ses, zor ve

cebir kullanmak marifetiyle kesilmeye çalışılıyor. Hele ki bu sesin Kürt meselesiyle ilintili bir tınıya sahip olması “susturma” saldırısının vahşetini boyutlandırıp kapsamını genişletiyor. Artık “açılım” dosyalarının sözde rafa kaldırılmış olması hali aslında açılmak ile kastedilenin “teslim alıp etkisiz kılmak” olduğu açığa çıkmıştır. “Değişen” tek şey bahsi geçen oyunun Kürt ulusu tarafından direnişle karşılanması olmuştur. Egemenleri çıldırtan nokta da tam burasıdır. Bu karşı koyuşun önemli -belki de en önemli- dönemecini oluşturan Newroz kutlamalarına tahammülsüzlüğün kodlarını da bu temelde anlamak gerekiyor.

“HALK NEWROZ’DA 7000 TUTUKLAMANIN CEVABINI VERMİŞTİR”

Gülten Kışanak BDP Grup Toplantısında 2012 Newroz’unun Kürt Hareketi açısından sahip olduğu anlamla ilgili şu açıklamayı yapmıştır; “... Kürt halkı bu Newroz’da iki mesaj vermiştir. Birincisi, ‘benim Newrozumu yasaklamak senin hakkın değildir.’ İkincisi, ‘ben Newrozumu kutlama gücüne sahibim.’ Halk 7’den 70’e sokaklara çıkmaktan geri durmamıştır. Bu tabloyu doğru okuyup Kürt halkının iradesine saygı gösterecekler. Halkımız Newroz’da 7000 tutuklamanın cevabını vermiştir. Bu örgüt, bu halkın hareketidir. 7000 değil, 70 bin de tutuklasanız, işte halk meydandadır. Siyasi soykırım operasyonların ne kadar manasız olduğunu Newroz kutlamaları açığa çıkarmıştır.”

Yine BDP Eş Başkanları **Selahattin Demirtaş** ve **Gülten Kışanak** ile DTK Eş Başkanları **Aysel Tuğluk** ve **Ahmet Türk** tarafından DTK binasında yapılan Newroz değerlendirme toplantısının ardından Ahmet Türk’ün söylediği şu sözler anlamlıdır; “... halkımız kendi özgür geleceğini kurmak iradesini ortaya koymuştur. Yıllardan beri iktidarların Kürt halkının talep-

lerini görmezlikten gelerek, sorunu farklı mecralara taşımaya yönelik politikalar ürettiğini biliyoruz. Newroz’un mesajları çarpıtılmaya çalışılıyor. Oysa halkın mesajları açıktır. Kürt halkı muhataplarını belirlemiştir ve bu muhataplarla çözmek konusunda açık mesaj vermiştir. Farklı projeleri basına sunarak, bu sorunu ertelemeye ve çözümsüzlüğe götürmek isteyen bir süreçle karşı karşıyayız. Milyonlarca Kürt, Öcalan’a özgürlük diyorsa, iradesini ortaya koyarsa siz buna karşılık halkın desteğini alan siyasi partileri görmezlikten gelerseniz, sahte muhataplarla çözmeye çalışırsanız kimse buna aldanmaz.”

İLLA Kİ NEWROZ!

Elbette ki bu yılki Newroz kutlamalarının mazhar olduğu mana tüm bu ortaya koyulardan da ötedir. Demokrasi ve dolayısıyla devrim mücadelemizin egemenlerin açık savaş davetine paralel bir düzlemde kızışarak sürdüğü bu süreçte onların en çok canını sıkan “Kürt Ritmiyle” karşı koyuş örgütlemek, faşizmi yıpratmak noktasında büyük bir önem taşımaktadır. Bu sebeple, Newroz’u ana saik ve içerdiği anlam bu olsa bile salt bir “bayram kutlaması” biçiminde ele almak yanılgı olacaktır. Tarihsel özüne de uygun olarak bir isyan gününe bürünen bu yılki Newroz kutlamaları da faşizme mesajını doğru biçimiyle vermiştir. BDP yöneticisi Hacı Zengin’i katlederek tüm muhaliflere vermek istediğiniz “gerekirse öldürürüz” mesajı, Ahmet Türk’ü yumruklayarak ortaya koyduğunuz hudut bilmez vahşetinizi iyi tanıyoruz. Mevzu bahis de tüm bunlara rağmen, tehditlerinize, şiddetinize, hukuksuzluğunuza rağmen alanlara akıp “illa ki Newroz” diye haykıran milyonların sesini doğru anlayabilmekte. Biz bu isyan zılgıtını duyuyor ve doğru kodluyoruz. Çaresizliğinizi de buna yoruyor ve şaşırıyoruz!

ANADİL VE EĞİTİM

Diyarbakır Sosyal ve Siyasal Araştırmalar Enstitüsü'nün (DİSA) Kürdistan coğrafyasında yaptığı saha çalışmalarında Kürt öğrencilerin eğitim ve öğretim süreçleri boyunca yaşadıkları sorunlar meseleyi berrak bir biçimde açıklıyor. Yapılan görüşmelerde elde edilen bulguların bir kısmını olduğu gibi yayınıyoruz.

Grup 1: Hiç Türkçe bilmeden okula başlamak ve bilmediği bir dilde eğitim almak

Birinci grupta 13 kişiyle derinlemesine mülâkatlar yapıldı. Kimi '80'lerde, kimi '90'larda okula başlayan bu kişilerin hepsi, Türkçe ile ilk kez okula başladıklarında karşılaştıklarını belirttiler. Yine bu kişilerin kimi şu anda üniversite öğrencisi, kimi de kendi deyimleriyle "serbest meslek" sahibi insanlar. Mülâkatlar yapıldığında Diyarbakır'da yaşasalar da, ilkokulu çok farklı bölgelerde okumuşlar. Mülâkat yapılan kişilerin hepsi, ilkokula başladıklarında, ancak "tek tük" Türkçe kelime bildiklerini ve bu bildikleri kelimelerin de anlamlarından tam olarak emin olmadıklarını ifade ettiler. Örneğin 1985 yılında Midyat'ta ilkokula başlayan Sabahat şöyle diyor: "...bazı kelimeleri, cümle kuracak şekilde değil, kelime bazında biliyorsun. Ama bunu kendince... nasıl diyeyim, kelimelerden yola çıkarak bir kavrama ulaştırıyorsun. Belki yanlış bir cümle kuruyorsun ama anlamaya çalışıyorsun."

Ahmet ise ilk kez 1995'te Çermik'te bir ilkokulda Türkçe ile tanışmış. Onun anlattıkları da şöyle: "Anadilimiz Kürtçe'ydi. Türkçe'yle ilk defa ilkokulda tanıştık. Hani herhalde bütün dünya Kürtçe konuşuyor biliyordum, farklı diller var mıdır, yok mudur, bilgim yoktu." Yine mülâkat yapılan kişilerin hepsi, okudukları sınıflarda öğrencilerin çok büyük bir çoğunluğunun Kürt olduğunu, öğretmenler dışında kimseyle Türkçe konuşulmadığını ifade etti. Örneğin, Rojhat şunları aktardı:

"Biz, oturduğumuz yer itibarıyla, hep Kürtçe konuşuyorduk. Arkadaşlar da hep Kürtçe konuşuyordu. Hem derste hem dışarıda Kürtçe konuşuyorduk. Bir tek öğretmenle konuşurken Türkçe konuşuyorduk, kendimizi zorluyorduk. Hani ne kadar becerirsek..." Rojhat, sınıf arkadaşlarının çoğu sadece Kürtçe konuşabilmesine rağmen, Kürtçe konuşmak yasak olduğu için çoğu kişinin sınıfta arkadaşlarıyla hiç konuşamadıklarını, konuşmak için ancak dışarıya çıkmayı beklediklerini söyledi. Yine bu

bağlamda, Dilgeş şunları paylaştı: "Okulda Kürtçe konuşmuyorduk. Sınıflarda hiç konuşmuyorduk, ama dışarıda bazen bir araya geldiğimizde Kürtçe konuştuğumuz oluyordu. Çünkü bizim Türkçe konuşmaya başlamamız neredeyse 8-9 yaşını buldu, o zamana kadar hiç Türkçe bilmediğimiz için..."

Türkçe bilmedikleri ve Kürtçe konuşmalarına da izin verilmediği için birçok kişi susmayı seçmek zorunda kaldığını ifade ederken, bazıları bu suskunluktan sıkıldıklarını ve bir an önce okulun bitmesini ve eve gitmeyi beklediklerini söyledi. Önceleri bu bekleyişin tenefüs zili çalana kadar devam ettiğini, daha sonra sınıf dışına çıktıklarında rahatladıklarını, ancak sonraki dönemlerde tenefüslerde de Kürtçe konuşmalarına izin verilmeyince bekleyişin artık sadece 40 dakika sürmediğini, okul o gün için bitip de evlerine gidinceye kadar devam ettiğini ve böylece her gün beş-altı saat "susarak beklediklerini" aktardılar. Görüşülen bir kişi, ilk öğrendiği Türkçe kelimenin "sus" olduğunu ve bu kelimeyi her duyduğunda suçluluk duygusu hissettiğini, çünkü bunun kendisine kötü bir şey yaptığını hissettirdiğini söyledi. Bazıları ise bu durumda arkadaşlarıyla iletişim kurabilmek için ken-

dilerince yöntemler geliştirdiklerini aktardı.

Örneğin Ahmet şöyle konuştu:

“Okuldayken teneffüslerde arkadaşlarımızla anadilimizde konuşuyorduk. Daha sonra ona da kısıtlama getirildiler, 2. sınıftayken. ‘Bu şekilde Türkçe öğretemeyiz bunlara. Türkçe’nin her alanda hâkim olması lâzım.’ ‘96 yılıydı sanırım. Onu da teneffüslerde kısıtlayınca neredeyse kimse kimseyle konuşmuyordu, el yüz hareketleriyle durumu idare etmeye çalışıyorduk. İkinci bir dil olarak işaret dilini geliştirmiştik aramızda. Ne dediğimizi az çok anlıyorduk. O şekilde bir süreç işledi. Ortak dilimiz hareket dili, işaret dili. Az çok birbirimizin yüzüne bakınca artık ne demek istiyor veya ne yapmak istiyor, anlayabiliyorduk. Zaten 40 dakika boyunca sıkılıyorduk. Bir an önce okul bitse de çıksak dışarı, kaçsak buradan...” Mülâkat yapılan birçok kişi, anadilleri Kürtçe olmasına rağmen, kendileri için yabancı bir dil olan Türkçe’de okumaya yazma öğrenmek zorunda kalmalarının kendileri için yarattığı sıkıntıları anlatırken benzer şikâyetleri dile getirdi. En fazla dile getirilen şikâyetlerin başında, öğretmenle iletişim kurmakta ve kendilerini ifade etmekte zorlanmaları vardı. Örneğin Rojhat şunları söyledi: *“Oturup sadece hocaya bakıyorduk. Zaten anlamıyorduk. Bir şey sormaya çalışıyordum, soramıyordum. Arkadaşım vardı, diyordum bunu bana Türkçe’ye çevirebilir misin, söyleyebilir misin, hocaya anlamadığım yerleri öyle sorabiliyordum.”*

Benzer iletişim sorunları yaşadığını söyleyen Gülbahar ise şunları aktardı:

“...aramızda bir mesafe oluşuyordu, çünkü kendimizi anlatamıyorduk. Ne sorunumuz olursa olsun, anlatamıyorduk. Bazı arkadaşlarımız vardı, durumları iyi oluyordu. Yakası ya yırtıktı, ya bir şey olduğu zaman anlatamıyor dardını. Hoca orda ona bağıyor, sanki çocuk yaramazlık yapmış ya da vurdumduymaz bir şekildeymiş gibi algılamak söz konusu oluyor. Hâlbuki malî durumu yok, onu aktaramıyor ya da başka bir sorun yaşıyor evde, derslerle ilgili, ödevlerle ilgili, anlatamıyor. Hoca Türkçe anlattığı için ödevi bilmediği, hangi ödevi yapacağını bilmediği için çoğu zaman yapamıyor...”

Bir araştırma raporundan aktardığımı bu uzun bölüm anadillerinde eğitim alamayan Kürt çocuklarının karşılaştığı sorunları çıplak bir şekilde ifade etmektedir. Fazla söze gerek yok. Dünya genelinde 7000’e yakın Türkiye’de ise 25’ten fazla dilin konuşulduğu bilinmektedir. Dünyada özelde ülkemizde kültürel zenginliğin en önemli göstergelerinden, dilin egemenler nezdinde bir sorun olarak değerlendirilmesi Kürt ulusunun anadil talebi bağla-

mında normal bazı durumlara işaret ediyor. Çünkü anadil talebi özelde, Kürtçe’nin kültürel sağlığı açısından bir eğitim öğretim dili olması gerektiği yönlü talep, kültürel bir talep olduğu kadar siyasal, politik de bir taleptir. Birçok hak talebine yaklaşımda da kendisini gösteren şoven tutum bu meseleyi de olağanüstü bir çıkar sorunu olarak görmüş ve kendi bekasının devamlılığı açısından bir tehlike olarak değerlendirilmiştir. Keza başka türlü değerlendirilmesi de beklenemezdi, anadil talebi en meşru ve insani hak ve taleplerindedir ve bu talebin karşılanması durumunda muazzam bir kültürel zenginliğin inşası olacaktır. Anadil talebi ifade edildiği üzere insani bir taleptir. Çünkü bir kimsenin kendisini ifade etmesi ve bu anlamıyla yaşamını sağlıklı bir biçimde idame ettirmesi için bir zorunluluktur. Diyarbakır Sosyal ve Siyasal Araştırmalar Enstitüsü’nün dil araştırmalarında belirtildiği üzere; *“Dil, gerek birey, gerek toplum açısından temel referans noktalarından biri, hatta belki en önemlisidir. Zira dil, hem bireyin kimliğinin biçimlenmesinde en önemli rollerden birine sahiptir, hem de toplumsal bütünleşmenin – olumlu ya da olumsuz yönde– şekillenmesinde önemli işlevler üstlenir.”*

Aksi durumda gerçekten de bu baskıcı ve saldırgan tutum Kürdistan coğrafyasında, Kürtlerin yaşadıkları diğer alanlarda kültürel bir yok oluşa neden olmaktadır. Çünkü konuşulamayan bir dil zenginleşemez doğalında tükenme sürecine girer. Ve bu ulus kültürel özelliklerini yitirir. Tabii bu durum ancak bir karşı koyuşla bertaraf edilebilir. Keza bir karşı koyuştan bahsedilebilir. Bugün bizim de gündemimizde olan tutuklu öğrenciler meselesi tam bu durumla ilgilidir. Sayıları 600’ü geçkin tutuklu öğrencilerin büyük bir kısmı Kürt öğrencilerden oluşmaktadır. Ve bu öğrencilerin talebi anadillerinde eğitim görmek, kamu kurumlarından anadillerinde hizmet görmek... Kısacası anadillerinde yaşamak... Ve bu taleplerin karşılanması için verilen bir mücadele söz konusu. Uzun zamandır ülkenin de gündeminde olan anadil meselesini siyasallaştıran, politikleştiren esasta verilen bu mücadeledir. Anadil talebine yönelik geliştirilen saldırılar bugün tutuklu öğrencilerin mahkûmiyetinde kendisini somutluyor. Yani esas itibarıyla mahkum edilen bedenler olsa da bir ulusun iradesi, aidiyeti mahkum ediliyor, Kürt hareketinin en temel toplumsal taleplerinden birisi olan anadil ve daha birçok kültürel talep için sokaklarda Newroz direnişinde ölümsüzleşen Hacı Zengin’in ölümünde somutlaşıyor.

İstanbul Üniversitesi’nden Bir YDG

GENÇ KADIN

BAHARDA CEMRELER
KADINA DÜŞÜYOR...

İSTANBUL 8 MART

ANKARA 8 MART

ÇANAKKALE 8 MART

Toprak filizlere durdu, dallar tomurcuklara... Yürekler nisan güneşinin özlemiyle umuda durdu.

Herkes, her şey beklemede.

Ezilen halkların isyanına gebe toprak. Zulüm, sömürü, katliam çöktükçe üzerine daha da büyüyor karnı. İlk taşı, ilk mermiyi, ilk sancıyı çoktan karşıladı. Kıvrıyor "yeni-yi" doğurmanın hasretiyle. Fırtına yüklü bir sessizlik içinde doldukça doluyor gök. Yarısı direngelik, yarısı ısrar, yarısı inanç... **Yarısı kadın.** Alinterimizle beslenen bir avuç sömürge için gök gürültüsünden beter bu sessizlik. Bulutlar gazap biriktiriyor. Gökyüzü kararıyor. Gökyüzü karardıkça yüzleri aydınlanıyor çocukların. Yağmur onlar için bereket, yağmurda yeşerecek umutları. Dağ başlarını tutan kar, baharın muştusuyla sel olup akacak doruklardan aşağı. Yaralı yüreklerin acısına karışacak coşkusu. Seller ateşi söndürmeyecek, kol kanat geçecek ona. Munzurlarda tam da beş kızıl karanfilin, **Nurşen'in, Gülizar'ın, Sefagül'ün, Derya'nın, Fatma'nın** tohum olup toprağa karıştığı yerden canlanacak hayat... Canlanacak kavga!

Baharda cemreler kadına düşüyor sırasıyla: ilki bileğine, ikincisi yüreğine, üçüncüsü bilincine. Kadınlarla anlamlanıyor meydanlar.

...

Bu yıl da 1 Mayıs'ı emekçilere yönelik saldırı ve hak gasplarının hız kesmeden sürdüğü, devlet terörünün tırmandığı, sağlık ve eğitimin yıkıma sürüklenmesinde yeni dönemeçlerin geçildiği bir zaman dilimi içerisinde karşıyoruz. Bir yandan işçilerin kıdem tazminatının ellerinden alınması ile güvencesizleştirme politikaları ivme kazanırken bir yandan da 4+4+4 eğitim modeli ve FATİH projesiyle eğitimde ciddi bir talana zemin açılıyor. Söz konusu "eğitim reformları", "parası olan okur" söylemini dolaysızca hayata geçirirken özellikle kadınların eğitim hayatının dışına itilmesinin de ön koşullarını oluşturuyor. Uzmanlar böylesi adımların çocuk emeğinin sömürsünü daha da sistematik bir hale getireceğini belirtiyorlar. Gerçekten de bu "reformlar" halk gençliğine çocuk işçi olmayı (ya da en iyi ihtimalle ara eleman olmayı, zira "bu memleketin çöpçüye de ihtiyacı var"), çocuk gelin olmayı, kuran kurslarında dirsek çürüterek "dindar bir

DERSİM 8 MART

nesil” olmayı dayatıyor. Egemen sınıfın sözcüleri hiç utanmadan bu rezaletin şakşakçılığını yapıyor ve “zaten herkesin yüksek okullarda/üniversitelerde okumasına gerek olmadığını” anlatıyor ve halkımızı “olması gerekenin bu olduğuna” inandırmaya çalışıyor, sağduyuya davet ediyor. Bununla birlikte 4+4+4 eğitim modeline yükseltile tepkiler karşısında şehirlerde adeta sıkıyönetim ilan ediliyor, polislin copu, gazı ve tazyikli suyuyla itirazlar bastırılmaya çalışıyor. İşte maskesini bir kenara fırlatmış faşizm karşımızda duruyor!

Biz genç kadınlar biliyoruz ki kampüslerimiz bu sömürücü, adaletsiz sistem içerisinde birer vaha değil. Neoliberal eğitim politikalarıyla geleceğimiz ellerimizden alınıyor. Zaten eşitsiz koşullarda başladığımız eğitim hayatımızı tamamlamak giderek imkânsızlaşıyor. Bologna projesinin piyasalaştırma, yaşam boyu eğitim, yetkin mühendislik, ücretli avukatlık, sözleşmeli öğretmenlik, A ve B tipi üniversite gibi görüngüleri en çok biz genç kadınları vuruyor. Eğitim sistemine hâkim olan cinsiyetçilik de cabası. Her derste “kadının ne olduğu, neleri yapıp neleri yapamayacağı” bilincimize kazınmaya çalışılıyor. “Erkekliklerini” ellerinde bir bayrak gibi taşıyan “profesörler”, Orhan Çeker gibileri “dekolte giyen kadınlara taciz, tecavüz caizdir” buyuruyorlar.

Bununla da bitmiyor elbette. “Kız yurtlarında” aşağılayıcı muamelelere maruz bırakılıyor, şiddete uğruyoruz. Kayıt sırasında cinsel hayatımıza dair özel hayatın gizliliğini açıkça ihlal eden soruları cevaplamak zorunda bırakılıyor, hani neredeyse iş bekâret kontrolüne varacak. Parmak izi uygulaması, giriş çıkış saatleri konusunda yaşatılan kriz ve her adımda aile ile karşı karşıya getirme tehdidi ile yarı açık hapisneden farksız “koşullarda” yaşamaya mahkûm ediliyor. Hele de sistemin onayladığı iki heteroseksüel kimliğin “dışına taşıyorsak” yurt-

larda barınma, eğitimimize devam etme ve iş bulma “şansımızı” çok büyük ölçüde kaybediyoruz. “İnsan Kaynakları” anketlerinde “Kimliğini açık eden bir eşcinselle çalışır mıydınız?” sorusuna dönüştürülüyor.

Bununla da bitmiyor yaşatılan mezalim. Söz, yetki, karar hakkına sahip çıkan genç kadınlar çok ciddi bir tutuklama terörünün birinci derece kurbanı oluyor. 8 Mart’lar dâhil demokratik eylemlere katılan, örgütlü mücadeleye yürüten; özcesi politikleşen ve özneleşen kadınlar bir anda sistemin gazabına uğrayabiliyor. Üstelik genç kadınlar üzerinde feodal toplumun yarattığı her türlü durum (aile, akraba, toplumsal cinsiyet...) baskı ve yıldırma politikalarını daha da derinleştiren bir araç kılınıyor. Böylelikle sistem aile içinde tanımladığı ve var ettiği kadının karşısına “kendi varlık zeminini” çıkarmış oluyor ve kadını güçsüzleştirerek teslim almaya çalışıyor. Hâlbuki bu silah geri tepmeye meyillidir. Zira aile çelişkilerine oynamak kadını teslim almasına değil, kadının bu çelişkinin üstesinden gelmesine ve özgürleşme yolunda bir adım daha atmasına da neden olabilmektedir. Bu cendere içine sıkıştırılmaya çalışılan kadınlarla feodal ataerkil sistem arasındaki irade savaşı tüm o ezen- ezilen savaşımı içinde bir cephe daha açmış oluyor.

Bu savaş içinde her an öfkemiz daha da büyüyor. Biz kadınlara ikinci cins muamelesi yapan, daha fazla ezen, daha fazla sömüren, daha ucuza ve daha güvencesiz çalıştıran, şiddetin en katmerlisini yaşatan, karşı koyma iradesi geliştirdiğimizde tutuklama terörünü başımıza saran erkek egemen sistemden hesap sormak istiyoruz. En doğal hakkımız bu. Tek başımıza kısırıldığıımız hücrelerimizde nasıl başaracağız? Bizi teker teker yenilgiye uğratmayı bilen egemenlerin birlikteliğimiz karşısında nasıl çaresiz kalabildiğini görmek gerekiyor. Evet, tek bir ses gürültüye karışıp yok olabilir; ancak sesler birleşip çığlığa dönüştüğünde kulakları sağır da edebilir. Esas olan o çığlığı sürekli kılmak, beslemek ve yaymaktır. Çığlığımızı iyice büyütelim ki zılgıtlarla bir olsun. Egemenler için korkunç bir sonu, ezilenler içinde gelecek güzel günleri müjdelesin. Bu yüzden 1 Mayıs’larda alanlarda olalım; ama 2 Mayıs’ta daha da güçlenmeyi hedefleyelim. 2 Mayıs’ta daha da sıkı kenetlenelim birbirimize. Zaaflarımızın üzerine daha dirayetli gidelim ve onları kesip atalım. Mücadele etmede ve kendimizi her açıdan geliştirmede, özneleşmede daha ısrarlı olalım.

...

Son cemre toprağa düşüp doğayı ısıtır derler, oysa o gün cemre kadınların bilincine düşüyor... Kavgayı ısıtmak için...

DAĞLARIN YİĞİT KADINLARINA...

Dağlara doğru Dersimden Botana: sarıya kırmızıya yeşile bulanmış Türkiye Kürdistan'ın bir ucundan bir ucuna salındı bir anka kuşu. Dersim dağlarına süzüldü önce; öyle yükseklerle. Ölüme inat süzüldü dağlara ... Elleri tetikte 5 gerillaya rastladı önce; isimleri işlenmiş yanlarına... **Sefagül Kesgin, Nurşen Aslan, Derya Aras, Fatma Acar, Gülizar Özkan**... Bir elleri tetikte selam durmuşlar göklere... Şaşırılmış önce... Kime, neye selam vermiş bu beş yiğit kadın... Kaldırıp kanadını çırpılmış yukarılara... Bir sıcaklık yakmış yüreğini bir aydınlık kamaştırmış gözlerini... Biraz alışıncaya gözleri görmüş nisan güneşini... Meral Yakar'dan Barbara'ya, Barbara'dan Çiğdem'e güneşe tutunmuş bir ışık yayılıyor... Dağların yiğit kadınları yükseltiyor güneşi geçmiştense bugüne ve yine yine...

Anka kuşunun ateşi güneşe tutuşmuş; öğrenmiş yiğitlik neymiş... 5 kadın gerilla nisan güneşine dolanmış gökyüzüne süzülvermiş... Güneşe sevdalı yüreklerini de toprağa bırakıp dağ çiçeklerine dönüşmüş. Şubat ayı dağlardan geçerken isyanı bir kez daha öğretmiş güneşin yiğit kadınları... Ve anka kuşu dağ çiçeklerinin özünden bir nefes çekmiş ve o nefes yüreğine işlemiş...

Anka kuşu almış ateşi sırtına Dersim dağından çıkmış yollara. Düşmüş yolu Kürdistan'dan Botan'ın yiğit dağlarına... Alevi, ateşi en iyi o bilirmiş oysa ki. İnanmamış gözleri... Yangın sarmış Kürdistan'ı... Dağların doruklarından şehirlere uzanan bir yangın kulağına çalınan zılgıt sesleri ve yükselen serhildan serhildan çığlıkları... Mazlum'un yaktığı ateş bir kez daha büyü-

müş bugün... Mazlum Doğan yakmış ateşi Kürdistan'da, bedeni damla damla düşmüş toprağa külleri savrulmuş; rüzgara karışıp sarmış Dersim'den Botan'a; isyan isyan... Ve hiç sönmeyen bir ateş... Ateşlerin arasında karın üstünde 15 ayak izi... Görülmemiştir ki karın içinden ateş fişkırıyor... Spartaküs'ün köleliğinin çaldığı ateş bu; isyanın ateşi... Ateşin içinden 15 yüz; Leyla, Perihan, Yıldız, Selma, Ayşe, Meyaser, Özlem, Mizgin, Asuman, Şükran, Gurbet, Şehriban, Gülistan, Welat, Marya(kod adı), Rozarin(kod adı)... Yiğitçe gülüyor her biri silahları ellerinde... Ne de yakışmış haki ve ateş her birine... Kadınlar bir kez daha yazmış ismini dağlara ve ateşe... Neye isyan etmiş her biri, daha 20'sinde kimi... Kürtçe konuşabilsin diye, Kawa'nın ateşi sönmese yansın özgürce alanlar da diye, Kürdistan'ın savaşçı çocukları zindanlar da işkence görmesin diye, küçücük kardeşleri gözünün önünde sürüklenmesin diye, Dicle ile Fırat artık kan akmasın diye, analar ağlamasın diye, Roboski'nin katileri nefes almasın diye, devrimin ateşi sönmese diye, Ceylan küçücük ölmesin de isyan büyüsün diye ve yaşamak; özgür yaşamak özlemiyle...

Kürdistan'ın yiğit kadınları; zılgıtları zulmü deler geçer. göğe ölüm sikanlara inat; doruklarda yakarlar isyan ateşini... Yirmi iki Mart kana kesmiş yine Botan ve on beş kana belenmiş umudun goncası ateşi su bilmiş isyanın öfkesine kulak vermiş ve dimdik filizlenmiş... Ve ölümsüzlük bir daha hayat bulmuş Kürdistan da... Ve anka kuşu isyana selam durmuş bir kez daha...

SİVAS 1 GÜN YANDI SİZ HERGÜN YANACAKSINIZ!

Ülkemiz katliamcı zihniyeti son 10 yıllık bir zihniyet değil faşist TC devleti önceli Osmanlı devletinden devralınmış ve tüm hunharlığıyla bugüne kadar süregelmiş bir zihniyettir.

Katliamlar sınıflı toplum tarihi kadar eski bir sürece dayanmaktadır. İlk olarak sınıflı toplumun tarih sayfasına çıkması ile toplumsal katliamlar da insanlık tarihinde kendine yaşam alanı bulmuştur. Katliamlar o günden bugüne vuku bulduğu toplumun niteliği, yönetim biçimi ile ilgili bilgi verir olmuştur.

Üzerinde yaşadığımız topraklarda da katliamlarla dolu bir tarih söz konusudur. Bir avuç asalak tarafından hayata geçirilen katliamlar çoğunluk itibarıyla ekonomik ve siyasi bunalımların yaşandığı dönemlerde görülmektedir. Bir de bu duruma ülkemizdeki sürekli faşizm olgusu eklenince katliamların her an yaşanabileceği gerçekliği ken-

dini göstermektedir.

Ülkemiz katliamcı zihniyeti son 10 yıllık bir zihniyet değil faşist TC devleti önceli Osmanlı devletinden devralınmış ve tüm hunharlığıyla bugüne kadar süregelmiş bir zihniyettir. **Zilan, Koçgiri, Dersim, Çorum, Maraş, Sivas, Gazi, hapishaneler** ve son olmadığını bildiğimiz **Roboski Katliamı** ve daha sayamadıklarımız bu devralınan zihniyetin ne denli hunharlıkla hayata geçirildiğini göstermektedir. AKP hükümetinden çok önce başlayan, CHP'sinden, DP'sine, DYP'sine tüm faşist düzen partilerinin devam ettirdiği katliamcı devlet geleneği, AKP hükümeti döneminde de özenle, itinayla sürdürülmektedir.

Bahsettiğimiz gibi ülkemizde var olan sürekli faşizm olgusu halkımız üzerinde adeta bir terör havası estirmekte ve katliamlara gebe bir toplum var etmektedir. Bu duruma verebileceğimiz en bariz örnek ise egemen sınıfların sözcüsü AKP hükümetinin "ileri demokrasi" maskesiyle gerçekleştirdiği Roboski Katliamıdır. Roboski'de yaşanan katliam, ülkemizde var olan sürekli faşizm olgusunu net bir şekilde bilinçlerde yeniden somutlamıştır.

www.partizanarsiv.net

“Alevi açılımı”, “Romen açılımı”, “Kürt açılımı” ve “İleri demokrasi” maskelerini sırayla kullanan AKP hükümeti maskelerini sıklıkla değiştirmiş olsa da devletin niteliğini en iyi şekilde korumuş ve devletin niteliğine uygun tüm uygulamalara (halkımıza dönük topyekûn saldırılarına) başvurmuştur.

Bir de devlet tarafından doğrudan ya da dolaylı olarak gerçekleştirilen katliamların dava süreci vardır. Bu dava süreçleri burjuva-feodal hukukun gerektirdiği bir prosedür olarak işlemekte, gerçek bir soruşturma ve yargılama sürecinden bahsedilememektedir. Bu faşist devletin kendi gerçekliği açısından şaşırtıcı değildir. Devletin bu yargı mercileri eliyle bu katliamları gerçekten soruşturması, faillerine ulaşması demek aslında devletin kendisine ulaşması demektir. Bu dava süreçleri üzerinden de devlet kendi katliamlarını meşrulaştırmaktadır. Katiller aklanmakta, bu vesileyle devlet kendi katilini korumaktadır. Bu aklama faaliyeti yeni katliamları da özendirilmekte, normalleştirmektedir. Bu gün hepimizin de bildiği gibi Sivas Katliamının zaman aşımına uğrayan davası gündemdedir. Daha dün Dersim katliamından sözde özür dilenmesi ve arşivlerin açılmasıyla “adaletin” yerini bulacağı söylemleri gündemdeyken Sivas davası zamanaşımına uğradığı gerekçesiyle düşürülmüştür.

Zamanaşımına uğradığı gerekçesiyle failleri cezalandırılmayan katliama kısaca değinmek gerekmektedir. Mahkeme zamanaşımına uğradı dese de hiçbirimizin hafızasından bu katliam silinmemiş, zaman acılarımızı da hesap sorma isteğimizi de aşındıramamıştır.

Tarih 2 Temmuz 1993’ü gösterirken halkımızın bilincine hesabı sorulana kadar unutulmamak üzere, yeni bir katliam daha kazanmıştır. 2 Temmuz 1993’te, Sivas’ta gerçekleştirilen Pir Sultan Abdal Şenlikleri sırasında faşistler tarafından Madımak Otelı’nin etrafı sarılmıştır. Devletin polis kuvvetlerince korunan faşistlerin, gerçekleştirdikleri saldırı sonucu 33 aydın, sanatçı ve 2 otel görevlisi yakılarak katledilmiştir. Faşizmin mahkemeleri Sivas katliamının ardından her zaman olduğu gibi prosedürü işletmiş, “adaleti” sağlamak amaçlı dava süreci başlatmıştır. 19 yıldır devam eden davada olayın sorumlularını araştırma açısından bir arpa boyu yol kat edilmemiştir. 19 yıl süren dava hepimizi hiç şaşırtmayacak bir şekilde sonuçlanmıştır. Herkesin de malumudur ki dava “zaman aşımına” uğramıştır.

Dava sürecinde yer alan avukatlar insanlığa karşı işlenen suçlarda zamanaşımı olamayacağını, davanın sürmesi ve faillerin cezalandırılması gerektiğini belirtmişlerdir. Ancak mahkeme bu katliamın bireysel bir girişim olduğunu belirtmiş bu yüzden insanlık suçu olarak

saymamıştır. Ardından devletin Sivas davasının sorumlularını cezalandırmaya ne kadar “hevesli” olduğunu gösteren bir gelişme daha ortaya çıkmıştır. Sivas davasının avukatı Şenal Sarihan, davanın firari sanığı Kaynar’ın, Suçluların İadesine Dair Avrupa Sözleşmesi’nin 16. maddesi uyarınca 18 günlük süre içinde iade evraklarının Polonya’ya ulaştırılmaması nedeniyle serbest kaldığını söylemiştir. Vahit Kaynar da diğer birçok sorumlu gibi elini kolunu sallayarak gezmektedir.

Davanın “zaman aşımına” uğratılmasıyla bir kez daha devletin katliamı doğrudan kendi elleriyle gerçekleştirdiğini görmüş olduk. Adaletin aranacağı yerin devletin kanlı mahkemeleri olmadığı bir kez daha gözler önüne serilmiştir. Hükümette olduğu ilk dönemden beri gündemden düşmeyen AKP “açılımlarından” biri olan “Alevi açılımı”nın da ne menem şey olduğu bir kez daha ortadır. İşte Alevi açılımının sonucu budur; Alevilere yönelik gelişen katliamı meşrulaştıran bir mahkeme kararı.

AKP hükümeti “ileri demokrasi” ve 12 Eylül’le “he-saplaşma” şeklindeki maskesiyle halkımıza dönük topyekûn saldırılarına tüm hunharlığıyla devam etmektedir. Sivas davasının zaman aşımıyla sonuçlanmasının ardından Recep Tayyip Erdoğan’ın çıkıp “vatana ve millete hayırlı olsun” şeklinde yaptığı açıklama “ileri demokrasi” söylemlerinden biri olsa gerek.

“Vatana ve millete hayırlı olan” şeyler elbette bununla sınırlı değildir. “İleri demokrasi” söylemlerin hikâye olduğunu, daha yakın zamanlarda Kazan Vadisi’nde kimyasallarla 34 gerillanın katledilmesinde de gördük. Yine aynı şekilde Roboski’de 35 Kürt gencinin katledilmesinde, KCK davası adı altında öğrencileri, gazetecileri, akademisyenlerin tutuklamasında, Alevilerin zorunlu din derslerinin kaldırılması vd. en demokratik taleplerinin yok sayılmasında da, egemen sınıfların ve onların sözcüsü AKP hükümetinin ne olduğu, neyi amaçladığı görülmüştür. Evet, halkımızın en temel demokratik hak taleplerine kolluk kuvvetleriyle, gaz bombalarıyla, copuyla saldıran faşist TC devletinden, Sivas davası sonucunu da adaletli bir karar vermesini beklememiz mümkün değildir.

Her ne kadar Sivas davasının zaman aşımına uğradığı iddia edilip, dosya tozlu raflara kaldırılmışta olsa halkımızın bilinçlerinde bir zaman aşımı söz konusu olamayacaktır. Dersim, Çorum, Maraş, Sivas, Gazi, Roboski ve daha sayamadığımız birçok katliam halkımızın hafızalarında zaman aşımına uğramayacaktır. Adalet yerini bulana dek tüm katliamların hesabı sorulacaktır.

Adaletin faşist TC devletinin eli kanlı mahkemeleri değil, halkımızın iradesinde ve mücadelesindedir.

(Erzingan YDG)

YDG 6. KONFERANSI'NDA GERÇEKLEŞTİRİLEN SUNUMDUR

Şovenizme karşı mücadele faşizme karşı omuz omuza mücadeleyi zorunlu kılar!

Giriş

Tarih, insanlığın en kanlı ulusal sorununu görme; sorununa hakim olma ve de en önemlisi bu sorunun yaşayıcı olma durumuyla sınımlanmaktadır bizi. Ulusal soruna dair onlarca kitap, sayfalarca yazı ve güncel politikaya hakim olma derdimizin yönünü, on günde bir mutlaka bir tane daha öldürülen Kürt gençlerine, yaşından daha fazla kurşun yemiş Kürt çocuklarına, yıllardır kesintisiz; kaybedilen, katledilen çocuklarının izini süren, mücadelesini omuzlayan Kürt analarına ve de istinasız her gün ama her gün operasyonlarla gözaltına alınan ve de tutuklanan binlerce Kürt yurtseverine çevirmek boynumuzun borcu, misyonumuzun gereğidir.

Geride bırakmış olduğumuz süreç, egemenler cephesinden yükselen korkunun dozajının arttığı; halkların yükselttiği isyan çılgınlığının umudumuzu büyütüp kazanma

iddiamızı tazelediği bir süreç oldu. Dünyanın dört bir yanından başta gençlik olmak üzere ezilen kesimlerin sömürücü sistemlere karşı yükseltmiş olduğu mücadele bayrağı, ülkemiz özgülünde Kürt ulusal sorunu cephesi başta olmak üzere, geçmişe oranla, birçok noktadan yükseltilmeye çalışılmaktadır. Bu anlamda kısa sayılamayacak bir süredir 'farklı' yaklaşımlarıyla de değerlendirdiğimiz Kürt ulusal sorunu ve faşizme karşı omuz omuza mücadele zorunluluğu, Kürt halk gençliğini anti-faşist, anti-feodal ve anti-emperyalist mücadelemizde örgütlenme hedefimizin 6. Konferansımızın ana gündemi olmasıyla daha somut bir hale bürünüyor olması 'farklı' olarak da tanımladığımız yaklaşımlarımızın somut bir güce dönüşmesi anlamında son derece önemlidir.

'Faşizme karşı omuz omuza mücadele' konusunda ileriye doğru atılacak her adımın devrimci mücadelemiz içe-

risinde kazandığı yer son derece önemli ve vazgeçilemez bir değerdedir. Bu tartışma konusunda biz, T. Kürdistanı dışındaki alanlarda yürüteceğimiz faaliyetin politik çerçevesini çizmeye çalışacağız ve ilk olarak örgütsel anlamda atmamız gereken adımlardan yola çıkarak ‘türk şovenizmi’ ne ve her türlü yansıyış biçimine karşı mücadele temelinde politik, örgütsel hedeflerimizin neler olması gerektiğini tartışacağız.

T. Kürdistanı dışında Kürt ulusal sorununun konumlanması ve bu konumlanıştaki farklılığın nedenleri

Başta PKK olmak üzere birçok Kürt hareketinin onlarca yıl öncesine dayanan mücadele deneyiminde Kürt ulusal hareketi, ülkemiz özgülünde gelinen süreçte faşizme karşı mücadelede önemli bir mesafe kat etmiş, Kürt halkı cephesinde bulunduğu karşılıkla kitleselleşmiş, demokratik mücadele alanlarında ciddi bir birikim yaratmış ve gözle görünmemesi imkansız hale gelen bir potansiyeli bünyesinde taşır hale gelmiştir. Bu çerçevede düşünürsek Kürt Ulusal Hareketinin, elbette başta T. Kürdistanı olmak üzere, ülkenin birçok yerinde etki gücünün arttığını söyleyebiliriz. Sırtını silahlı mücadele eksenli bir cepheye dayayarak demokratik mücadele alanlarında yarattığı kurumsal\kalıcı değerlerin bu gücü oluşturmada çok daha etkin bir konum elde ettiği kuşkuyla yer vermeyecektir.

Yerel ve genel seçimlerde de ortaya çıkan tabloda görüldüğü üzere faşizm cephesinden de kolay kolay yıkılmayacak kaleler Kürt Ulusal Hareketi önderliğinde inşa edilmiş ve T. Kürdistanı’nda birçok bölgenin, azımsanamayacak bir zamandır sarı-kırmızı-yeşil renklerin etkisi altındaki bir politik yaklaşıma sahip olduğu görülmüştür.

Faşizmin çapının genişliği birçok Kürt gencinin ülkenin çeşitli yerlerinde sözlü ve fiziksel saldırıya uğruyor olması gerçekliğinin, faşizmin sokaklara da bir hayli taşan renklerinin giderek keskinleştiği ve bunun ulusal hareketin gücünün sınırlı olduğu yerlerde hareket alanını nasıl kısıtladığı ortadadır.

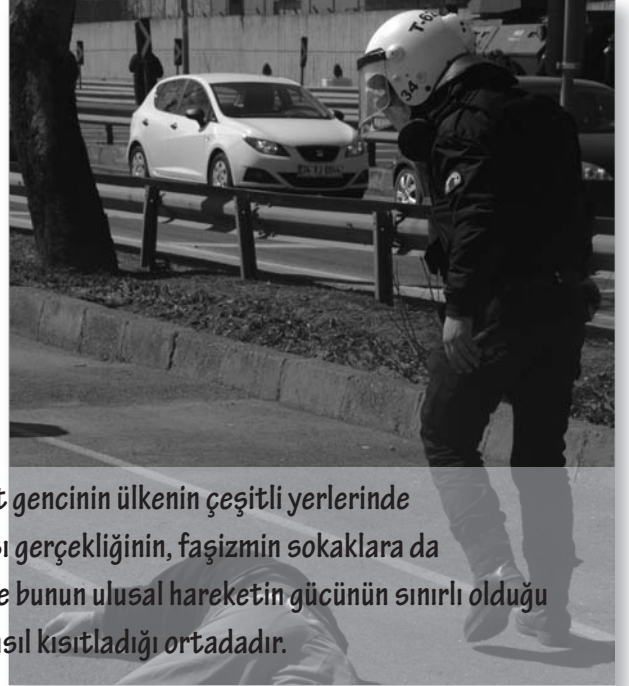
Bu tablonun sadece T. Kürdistanı ile sınırlı kaldığını söylemek ne kadar yanlış olursa, T. Kürdistanı dışındaki bölgelerde de aynı seyri izlediğini söylemek de o kadar yanlış olacaktır. Faşizmin kaleleri haline gelmiş olan yerlerde Kürt renklerine nasıl yaşam hakkı tanınmadığı Kürtlere yönelik saldırılarda açık bir şekilde görülmektedir.

HPG’ nin son Çukurca saldırısının arkasından tavan yapan faşizmin çapının genişliği birçok Kürt gencinin ülkenin çeşitli yerlerinde sözlü ve fiziksel saldırıya uğruyor

olması gerçekliğinin, faşizmin sokaklara da bir hayli taşan renklerinin giderek keskinleştiği ve bunun ulusal hareketin gücünün sınırlı olduğu yerlerde hareket alanını nasıl kısıtladığı ortadadır. Kürt gençlerinin okullarda, yurtlarda yoğun bir baskıya tabi tutulduğu, sokak ortasında katledildiği bir sürecin temel dayanaklarını sistemin Türk şoven ideolojisinin yansımaları oluşturmaktadır. Bu nedenle YDG’ nin faşizme karşı mücadele alanlarını genişletmek\güçlendirmek, Kürt halk gençliğini örgütlemek yönlü perspektifi T. Kürdistanı dışındaki alanlarda farklı bir seyir izlemek zorundadır. Türk şovenizmine ve onun her türlü yansımasına karşı mücadele anlamına gelen bu durumu aşağıda daha ayrıntılı bir şekilde tartışacağız.

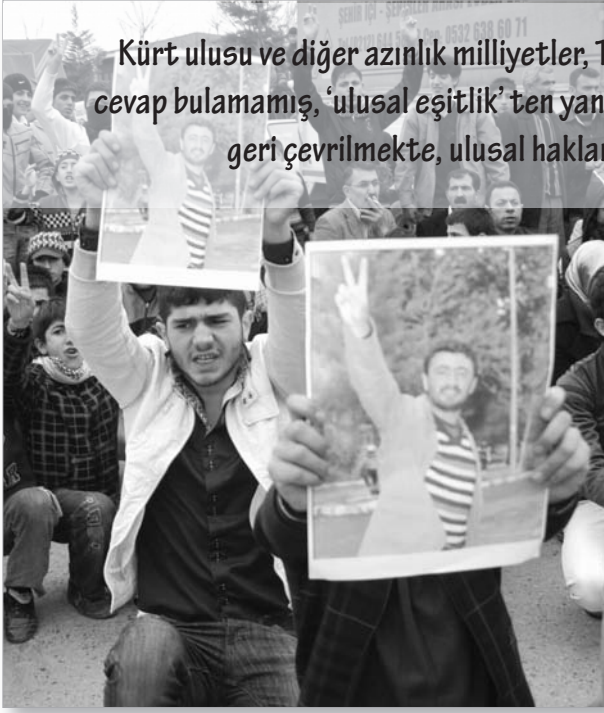
Kürt Sorunu Bağlamında Bir Çıban: Şovenizm Şovenizm nedir?

Kelime anlamı itibariyle “bir şeye aşırı olan bağlılık” olarak tanımlanabilecek olan şovenizm, Napolyon’ un or-

dusunda asker olan Nicolas Chauvin (Şoven)’ in defalarca kez yaralanmasına rağmen ‘bıkmadan, usanmadan’ Fransa için savaşmaya devam ederek ‘milletine olan aşırı bağlılığı’ neticesinde onun ismini alarak terimleştiği söylenmektedir.

Elbette, Napolyon’ un 1700’ lü yılların sonundan 1800’ lü yılların başına kadar tarih sahnelerinde olduğu düşünülürse, şovenizmin tarihsel kökleri çok daha öncesine dayanmaktadır.

Kürt ulusu ve diğer azınlık milliyetler, Türk ulusu karşısında hiçbir ulusal istemine cevap bulamamış, 'ulusal eşitlik' ten yana her talep, tam da faşizme uygun bir şekilde geri çevrilmekte, ulusal hakların esamesi dahi okunmamaktadır.

Her ne kadar TDK'da sadece "kendi ulusunu öne çıkararak değişik ırk ve uluslar arasında düşmanlık yaratmayı amaçlama" yönlü ortaya koysa da şovenizm, her olgu için karşılık olabilecek bir kelimedir. Ülkemizde egemen olan sistem içerisinde ve konumuz itibarıyla de biz şovenizmi 'Türk şovenizmi' cephesinden tartışacağız.

'Türk şovenizmi', genel tanımdan yola çıkarak Türk ulusunun başta Kürt ulusu olmak üzere diğer azınlık milliyetler üzerindeki her türlü baskı, yok sayma, imha politikası anlamına gelmektedir.

TC faşizminin çatısı altında Kürt ulusuna ve diğer azınlık milliyetlere yöneltilen bütün saldırılar Türk şoven ideolojisinden ileri gelmektedir. Bilinmektedir ki "Kürtlerin dağda yaşayan Türkler olup 'kart-kurt' seslerinden oluşuklarına" dair 'tartışmaları' geride bırakalı çok uzun bir zaman da olmamıştır. 'Bütün dillerin Türkçe'den geldiği, bütün ulusların, milletlerin esasta Türk olduğu, en iyi, en temiz milletin Türk milleti olduğu" yönlü söylenen her söz Türk şovenizminden ileri gelmektedir. Kemalizmle TC'de tavan yapan ve onun ana karakterlerinden birini oluşturan bu şovenizm, Kürt, Ermeni, Çerkez(...) ezilen ulus ve milletlere kan kusturmaya devam etmektedir. Aksi takdirde, ne sokak ortasında öldürülen Kürt gençlerinin, ne Hrant'ın katline, binlerce kişinin gözaltına alınıp, yine binlercesinin tutuklanmasına 'mantığa uygun' bir açıklama yapabildik. Faşizmin yukardan aşağıya örgütlenmiş diktatörlüğünün yoluna devam etmek için ken-

dine açtığı yeni kanallar, daha fazla baskı, saldırı ve yok sayma anlamına gelmektedir.

Kürt ulusu ve diğer azınlık milliyetler, Türk ulusu karşısında hiçbir ulusal istemine cevap bulamamış, 'ulusal eşitlik' ten yana her talep, tam da faşizme uygun bir şekilde geri çevrilmekte, ulusal hakların esamesi dahi okunmamaktadır.

Bir şeye 'sosyal şovenizm' tanımlaması yapmaktaki kısıtlarımız

Şovenizm, TC faşizminde ve kitlelerde bu anlama gelirken, devrimci\demokrat\ilerici örgütlerde elbette daha 'farklı' bir şekilde görülmektedir. Sistem içerisinde bir fanusta hareket etmiyor olmadan ileri gelen gerçekliğin de bir parçası olarak Türk şovenizminin muhalif çevrelere yansıtış biçimi kimilerinde daha çok etkin, kimilerinde daha az etkin olmak üzere ve toplamda "sosyal şoven" bir hatta ilerlemektedir.

'Şovenizmin inceltirilmiş hali' anlamına gelen sosyal şovenizm, vücut bulduğu her alanda sözde Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkını savunan, özde ise bunu bir kenara bırakarak kendi egemen ideolojinin kollarına bırakmak anlamına gelir. Ülkemiz özgülünde Türk ulusunun Kürt ulusu ve diğer azınlık milletlere uyguladığı milli zulmü görmezden gelip; onların dilini kültürünü, iradesini yok saymak anlamına gelmektedir. Ulusların tam hak eşitliği ilkesi karşısında bir başka ulusun yani Türk ulusunun uyguladığı ulusal baskıya göz yummak anlamına gelir. Her ne kadar örgütten örgüte, kişiden kişiye farklı seyirler izlese de sosyal şoven her bakış açısının hizmet ettiği ideoloji, egemen sistemin Türk şoven ideolojisi olacaktır.

Lenin Alman şovenizminden örnek vererek şöyle demektedir:

"Sosyalistler"-sosyalist sözcüğü tırnak içinde- kendi uluslarınca ezilen ulusların dışındaki ulusların bağımsızlığından söz ederler. Bunu doğrudan doğruya söylemeleriyle, söyleyenleri savunmaları, haklı göstermeleri, onlara kalkan olmaları arasında pek fazla fark yoktur. (Ulusal Sorun ve Ulusal Kurtuluş Savaşları, Sol Yayınları, syf:219)

Öyleyse MLM'nin taban tabana zıt olduğu sosyal şo-

venizmin serin sularında yol alanların yaptığı şey; dünyanın bir yerinde adlarını hiç duymadıkları bir ulusun ayrı bir devlet kurma hakkını, ilkelere son derece bağlı bir şekilde savunmalarınıdır. Ancak iş Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkına gelince 'savunmacılığı' programına koymaktan öteye gidememeleri anlamına gelmektedir.

Buradan yola çıkarsak; bizim bir şeye 'sosyal şoven' tanımlaması yapmaktaki kıstaslarımızın temelini, esas olarak o şeyin neye hizmet ettiği oluşturacaktır. Geldiğimiz süreçte faşizme karşı mücadelede hesaplaşma arenasına dönüşen Kürt ulusal sorunu ile demokratik muhtevası temelinde 'ilişkiye geçilmesinin' zorunluluğu ön kabulü sosyal şoven tanımlamamızın ana halkasını oluşturmaktadır. Faşizme karşı mücadelede tarafını Türk ulusu karşısında ezilen Kürt ulusundan yana koymayanların, "Marksist-Leninist-Maoist" maske arkasındaki yüzlerinin işaret ettiği ideolojik temel sosyal şovenizm anlamına gelen bir çeşit oportünizmdir ve bunun da Marksizm'den 'bir hayli' sapmak olduğu aşikardır.

Anın koşullarında da Kürt Ulusal Hareketine 'ulusal hareketler' deyip geçemeyeceğimiz, yine aynı ulusal hareketin, devrim mücadelesinin esaslı bir parçası olan demokrasi mücadelesine pompaladığı kan neticesinde görülmektedir. Görmekte zorluk çekenlerin sorunu fizyolojik değil, ideolojiktir ve sosyal şovenizm zehrinin bilinçleri nasıl dumura uğrattığının kanıtıdır.

TC' de şovenizm manzaraları ve birinciliği elden bırakmayan devlet sözcüleri

Sistemin en esaslı kırmızı çizgileri olan Kürt sorunu genel anlamıyla en geniş kitlelerinde kırmızı çizgileri anlamına gelmektedir.

Geçtiğimiz birkaç yıl da 80 küsur yıllık TC'nin, kanla yazılmış tarihinin bir özeti niteliğindedir. Gözaltı, tutuklama, sokak ortası infazlar, katliamlar... hepsine tanıklık etmiş durumdayız.

Geçtiğimiz yirmi yıl içerisinde 500 Kürt çocuk polis aracının altında ezilerek, kurşunlanarak, infaz edilerek ve daha türlü vahşilikler dizisinin arkasından katledilmiştir. (veriler için: firatnews.tv)

Gerillalar kimyasal silahlarla katledilmekte, cenazelelerine işkence edilmektedir.

Wan halkı depremlerle beraber enkaz altında bırakılmış, göçe zorunlu bırakılmış çadır yangınlarında öldürülmüştür.

Son olarak Şirnex Roboski' de çoğu çocuk 34 Kürt gencini insansız hava araçlarının verdiği 'istihbarat' neticesinde katlettiren Türk şoven ideoloji gemi azıya almış durumdadır.

Yine son bir yılda binlerce kişi gözaltına alınıp tutuklanmıştır. Türk şoven ideolojinin sözcülüğünü yapmakta üstün bir performans gösteren İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin'den başbakana ve daha birçok devlet sözcüsü açık bir şekilde Kürt ulusuna ve Kürt ulusunun sağında solunda olan herkese saldırmaktadır.

Kürt sorunu bağlamında şovenizmin halk yığınlarına tesiri

Egemen sınıfların örgütsüz yığınları kendi egemen ideolojilerinin peşinden götürmekte gösterdikleri olağanüstü performans, Türk şovenizminin halk kitlelerine yansıtış şeklini de göstermektedir. Halkın örgütsüzlüğüyle paralel bir hat izleyen, ve onun sistemle, egemen ideolojiyle bağlarının kuvvetine işaret eden bu durum bizlere şovenizmin kitlelere ne derece etki ettiğini göstermektedir. Sistemin en esaslı kırmızı çizgileri olan Kürt sorunu genel anlamıyla en geniş kitlelerinde kırmızı çizgileri anlamına gelmektedir.

Devrimci kıstaslar ışığında Türk şovenizminin devrimci/demokrat/ilerici örgütlere tesiri

Yukarıda da dediğimiz gibi elbette sisteme muhalif olan örgütlerde aynı zamanda sistem içerisinde bir mücadele yürütülmektedir. Bu nedenle de sistemin egemen ideolojisinden de etkilenilmektedir. Ancak ne var ki ideolojik temelleri itibarıyla sistemden bir kopuş sağla-

yamamış olanların gelecekte hiçbir şansı olmayacaktır. Sırtını Kemalizm'e dayamış ve reformizin çukuruna çoktan düşmüş olanlar tarih sahnesindeki yerlerini çoktan terk ettikleri açıktır. Onların egemen sınıflarla aynı kaptan yemek yedikleri gerçekliği, Türk şovenizmini yenmek konusunda önlerine daha kökten çözüm olacak

neden olmaktadır.

Sosyal şovenizmin tüm çevrelerde olduğu gibi örgütümüz içerisinde de var olma gerçekliği daha çaplı bir soruna işaret eder. Ancak ne var ki genel seçimlerden bu yana tartışılan konularda gösterilen çaba, gelinen aşama özeleştirinin yanında eleştiri yapma yönü de açıklık sağ-

Kürt ulusal sorunu merkezli saldırı dalgasında, taraf olmayanların tarafı objektif olarak sistemin tarafını işaret etmektedir. Faşizme karşı mücadelede bu yönlü bir hat izlemeyen her siyasetin yaklaşım biçimi bırakalım devrimciliği demokrat olma kıstaslarını dahi zorlamaktadır.

hedefler koymalarıyla sağlanabilecektir. İbrahim Kaypak-kaya yoldaşın Kemalizm'le girdiği hesaplaşmadaki berrak bakış açısına sahip olmayanların gelecekte hiçbir soluk borusu kalmayacak ve tarihsel bir zorunluluk olarak sistemin çukurundan kurtulamayacaklarıdır.

Mücadeleye yaklaşım biçimleri kendi dünyalarından ibaret olanların görmeleri gereken şeyse Kürt halkının (kabul etsek de etmesek de) Kürt Ulusal Hareketi önderliğinde yükselttiği mücadelenin çapının genişliğidir.

Ulusal Harekete Marksist-Leninist-Maoist payeler biçip, olmayınca da 'saldırıya' geçmek; başta kendisini Marksist-Leninist veya Maoist addedenleri işlevsizleştirmekte ve sonuçta da sosyal şoven bir anlayışa denk düşmektedir. Bir ulusal hareketin MLM ilkelere uymuyor olması onun 'küçümsemesi, işlevsiz görülmesi' anlamına gelmemelidir. Ulusal bir hareket ulusal devrimci olur ki onun kıstasları da MLM olma kıstasları değildir.

Kürt ulusal sorunu merkezli saldırı dalgasında, taraf olmayanların tarafı objektif olarak sistemin tarafını işaret etmektedir. Faşizme karşı mücadelede bu yönlü bir hat izlemeyen her siyasetin yaklaşım biçimi bırakalım devrimciliği demokrat olma kıstaslarını dahi zorlamaktadır.

Bütün bu yaklaşım biçimleri devrimci, demokrat, ilerici örgütlerde görülmekte ve anti-faşist mücadelenin gelişmesinde engel teşkil etmektedir. Bu sosyal şoven yaklaşım biçimleri, yanına başka sakat anlayışları da alarak yerel seçimlerden genel seçimlere, Halkların Demokratik Kongresi'ne kadar birçok mücadele alanına Marksist bakış açısından bir hayli uzaktan bakılmasına

lamaktadır.

Elbette şovenizmin tesirini yok ettik gibi bir tespit yapmıyoruz, böylesi bir değerlendirme hayal dünyasında salınmak olur. Ancak ne var ki İbrahim Kaypak-kaya yoldaştan aldığımız bayrağın ideolojik temelleri sosyal şovenizmin etkisini azaltma da pusula işlevi görmektedir.

Şovenizmine karşı mücadele ve görevlerimiz

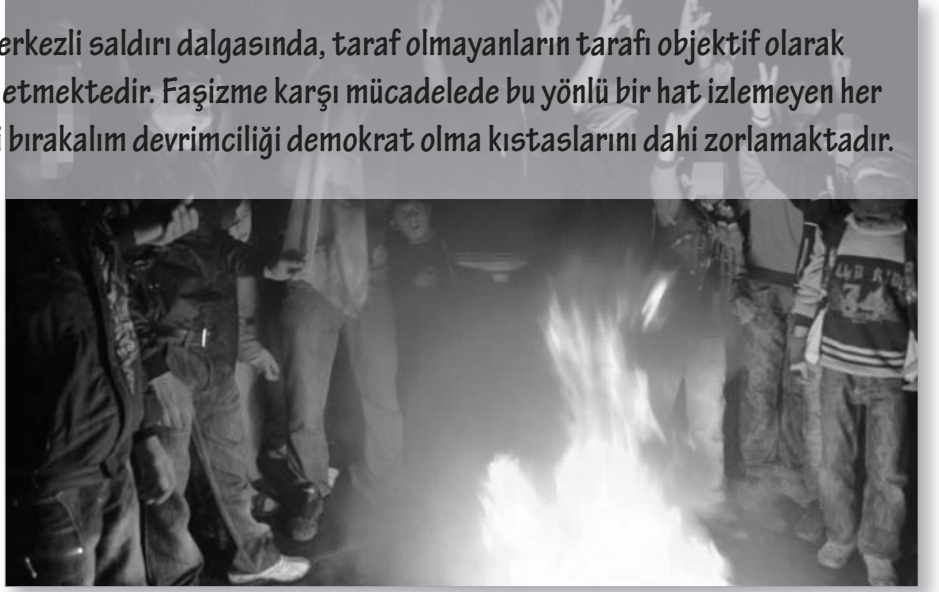
Şovenizmine karşı mücadelenin zorunluluğu

'Faşizme karşı omuz omuza mücadele' olarak kodlanan anın devrimci gerekliliklerini yerine getirebilmek için şovenizme karşı mücadele, geleceğin anahtarını elimize alabilmemiz açısından son derece önemlidir ve tarihsel gereklilikler açısından vazgeçilemez bir yeredir.

Şovenizm handikapında dönüp duran bütün siyasi çevrelerin geleceği karanlıktadır, aydınlatmanın yolu ise sarı- kırmızı-yeşil renklerle yanan ateşi harlamaktan geçmektedir. YDG'nin üç temel ilkesinden olan anti-faşist karakterini geliştirmenin yolu da, Kürt halk gençliğini anti-faşist, anti-emperyalist, anti-feodal mücadelesine kanalize etmenin yolu da buradan geçmektedir.

Örgütlülüğümüz içerisinde sosyal şovenizme karşı mücadele

Genel anlamda sorunların, eksikliklerin çözümü pratiğin kendisi ve olumsuzluklarla yüzleşmektir. Bunu

genel seçimlerden bu yana çok net bir biçimde görmekteyiz. Sosyal şovenizm konusunda önemli kırılmalar, ilerlemeler konunun daha net anlaşılması konusunda önemli bir deneyimdir. Seçim öncesinde tavrımızın örgütlülüğümüz içerisinde de tartışılırkenki biçimi genel eğilim olarak klasik boykot tavrının geliştirileceği yönüydü. Ancak yayınlarda çıkan yazılarla başlayan süreç, kendi içimizde gerçekleştirdiğimiz onlarca toplantı, tartışma ortamları daha net tavrın yakalanmasında oldukça önemlidir. Emek Demokrasi ve Özgürlük Bloğu'nun destekleme temelinde; yazılarla, tartışmalarla sarsılan sosyal şovenizmin etkilerinin pratiğe girdiğimiz oranda ayakları yere basan bir hal almıştır. Seçim çalışmalarına aktif olarak katılan faaliyetçilerimizle katılmayan faaliyetçilerimiz arasında yaklaşım biçimi anlamında farklılık oluşmuştur.

Yine bu anlamda Mezopotamya Sosyal Forumu da son derece önemli bir pratiktir. Kürt Ulusal Hareketi bünyesinde özgüllenen marşları söylemekte duyulan 'rahatsızlık' şovenizmin tesirini gözler önüne sermektedir. 'İdeolojik sapma' yaşadığımızı düşen yoldaşlarımızın Amedli Kürt gençleriyle aynı halaya girmekteki 'çekingenliği' sosyal şovenizm manzaraları doğurmaktadır.

Görüldüğü üzere pratik içerisine girildiğinde sorunlu yaklaşımlar da kendini çok daha açıktan belli etmekte ve böylece müdahalemizi kolaylaştırmaktadır. Bu nedenle pratik içerisinden gelişen algı genişledikçe teorik düzlemde kalan bilgiler somut bir güç haline gelebilecektir. Kuşkusuz bir eğitim anlamına gelen bu sürecin hızla aşılması gerekliliği bütün alanlarımızda, bütün yoldaşlarımızda kavranmalı ve pratikte müdahalelerin gelişmesi ertelenemeyecek sorumluluklarımızdandır. Bütün adımlarımız bu sorumluluk bilinciyle atılmalıdır.

Sistem cephesinde yükselen şovenizme karşı tavrımız ne kadar net ve kabul edilemezse, örgütlülüğümüz içerisindeki sosyal şoven her türlü yaklaşım biçimine karşı

tavrımız da bir o kadar net ve kabul edilemez olmalıdır.

Merkezi veya yerel iç çalışmalarımızda Kürt ulusal sorunu ayrı bir başlık altında ele alınarak, şovenizm, sosyal şoven yaklaşımlar tartışılabilir, iç eğitim çalışmaları yapılarak daha berrak bir bakış açısı ortaya konabilir.

Kitlelere tesir etmiş şovenizme karşı mücadele

Geçekleştirilen her saldırının şovenizmden ileri gelen kökleri teşhir çalışmalarımızın başını oluşturmalıdır. Ülkemizin politik gündeminin sürekli olarak yenilediği bir gerçektir. Ancak Kürt ulusal sorunu merkezli konuların gündemde her daim var olduğu da bir gerçektir. Bu nedenle önümüzdeki süreçte politik, örgütsel hedeflerimiz şovenizmin tesir gücünü azaltmak yönlü olmalıdır.

Şovenizm yönlü bir 'farkındalığın' oluşabilmesi için geniş kitlelere hitap eden ve şovenizm başlığı altında Kürt ulusal sorununa temas eden ve merkezi düzeyde hazırlanan broşürler hazırlanabilir.

Halkların Demokratik Kongresi faaliyetleri

Kürt ulusal sorunu ve Kürt Ulusal Hareketi merkezli oluşma sürecine başlayan HDK'nın, bir mücadele mevzisi olarak sahip olduğu potansiyel, merkezinde olan Kürt ulusal sorunu ve Kürt Ulusal Hareketi'nden ileri gelmektedir. Bu potansiyeli somuta çevirmenin anahtarı sürece dâhil olmaktan geçmekte, hazırda 'kurulu bir düzenin' olduğu yaklaşımdan uzaklaşarak; politik/pratik bütün açılardan sürecin bir parçası olmak gerekmektedir.

HDK'ya dair yaklaşımımızda şimdiye kadar pratiksizliğimiz mahkûm ederek, gençlik komisyonları eliyle hâlihazırdaki sürece dâhil olmalı, kendi rengimizi katarak güçlendirmeliyiz. HDK çerçevesinde yapılan çalışmalar kitlelere yönelik bir anlam ifade ettiği kadar örgütsel hedeflerimize dair de önemli bir anlam ifade etmekte; 'faşizme karşı omuz omuza mücadeleyi güçlendirme'de, "Kürt halk gençliğiyle ilişkilene"de son derece önemli bir noktaya işaret etmektedir.

Aşağıdaki selamlama Cihan Kırmızıgül tarafından konferansımıza gönderilip orada sunulmuştur.

Merhaba Arkadaşlar...

Öncelikle hepimizi saygıyla selamlıyor, sevgiler yolluyorum. Davetiniz bana geç ulaştı, bu nedenle konferansınıza yetişip yetişmeyeceğini bilemiyorum cevabımın. Gelişen son teknoloji(!) faks belki ulaşmış bulunur. Bu vesileyle konferansınızı selamlıyor, üstün başarılar diliyorum. Dediğim gibi olasılık, siz konferansınızı bitirip, kararlarınızı aldıktan sonra, gelebilir cevabım; ulaştığımız sonuçları ve kararları üstün bir kararlılıkla gerçekleştireceğinize inanıyor, çalışmalarınızda coşku, heyecan ve umutlarınızın her zaman diri kalmasını isti-

yorum, umarımda öylede olacaktır.

Arkadaşlar hem makbul misafir kıstasları hem faksın boyutu bana kısa tutmayı dayatıyor. Zaten öyle bir dönemden geçiyoruz ki kimsenin kimseye bir şey söylemesine, fikir beyan etmesine ya da analiz yapmasına gerek kalmıyor, her şey çıplak bir şekilde yaşanıyor, hissediliyor. Uzatmadan...

Tekrardan sizleri saygıyla selamlıyor, sıkıca kucaklıyorum.

Sevgilerle/Cihan

KOLEKTİFİN SESİ

AJİTASYON-PROPAGANDA ÇALIŞMALARI ÜZERİNE

Tanım itibarı ile A\P; bir bilinç taşıma, ikna etme ve örgütleme eylemidir. İçerik olarak ajitasyon ve propaganda farklı anlamlar içerir ve ayrı ayrı ele alınmalıdır. Ama aynı zamanda birbirini tamamlayan olgular olarak da kavranmalıdır.

Ülkemizde ve dünyada egemenlerin kapsamlı saldırılarla, emekçileri daha fazla yoksulluk ve sefaletle sürüklediği günümüzde, bu saldırılara karşı koymanın en önemli yolu kitleleri örgütlemek ve harekete geçirmektir. Şu bir gerçek ki, bu saldırılara karşı hoşnutsuzluk bir sonucu olarak

dönem dönem kitlelerin kendiliğinden hareketliliği ve karşı koyuşları egemenler cephesinde derin huzursuzluk ve korkuya yol açmaktadır. Ancak bu korkunun daha da derinleşmesi, uykularını kaçırması için kitlelerin kendiliğinden hareketliliğini, örgütlü bir harekete çevirmekle gerekmektedir ki; tam da burada komünist partinin önem ve misyonu açığa çıkarıyor.

Başkan Mao'nun ifade ettiği gibi “kitleleri örgütlemek bir siyasettir” ve bir komünist parti ve onun militanlarının en önemli görevi bunu yapabilmektir. Kitleleri,

sınıfı kendi savaşının öznesi haline getirebilmektir. Bu tarihi görevle yükümlü bu komünist parti en nihayetinde kitlelere dışarıdan bilinç taşıma misyonunu yerine getirmek zorundadır ki, zaten kitlelerin örgütlenmesi ve savuşturılması da bu bilinç taşıma eyleminin somut karşılığı olarak yaşam bulmaktadır.

Peki bu bilinç taşıma eylemini nasıl yaşama geçireceğiz?

Kuşkusuz bu konudaki en önemli araçlardan bir tanesi ajitasyon\propaganda (A\P) çalışmasıdır. Bu genel doğruya rağmen A\P faaliyetinin içinden geçtiğimiz süreçte misyonuna uygun bir nitelikte yürütülmediğini ifade edebiliriz. A\P faaliyetimizin niteliğindeki bu zayıflık kitle faaliyetinin bütününde yaşanan sorunlardan bağımsız ele alınamaz.

Tanım itibarı ile A\P; bir bilinç taşıma, ikna etme ve örgütleme eylemidir. İçerik olarak ajitasyon ve propaganda farklı anlamlar içerir ve ayrı ayrı ele alınmalıdır. Ama aynı zamanda birbirini tamamlayan olgular olarak da kavranmalıdır.

Ajitasyon “birçok güncel sorun üzerinden kitleye tek bir düşünce vermek üzerine yoğunlaşmak, kitlede hoşnutsuzluk ve öfke yaratmaktır.” (Lenin, Ne Yapmalı?)

“Propaganda ise çelişkilerin kökeninin açıklanmasıdır.” (Lenin, Ne Yapmalı?)

Ajıtasyon aynı anda birden fazla kişiye, bir veya birkaç konu üzerinden, bir tek düşüncüyü ifade eder. Ajıtasyon faaliyeti güncel sorunlar üzerine yoğunlaşır. Dili ve anlatımı kolaydır, en geniş kesimlerin anlayabileceği içeriktedir.

Somut olarak bir A/P faaliyetinin nasıl yürütülmesi gerektiğine de vurgu yaparsak;

Bir semt faaliyetçisi faaliyet yürüttüğü alanda egemenlerin yozlaştırma saldırılarına yönelik bir A/P çalışması yürütecekse bu kapsamlı saldırının teşhirini yapmak için yozlaştırma saldırılarının somut ayaklarından -uyuşturucu, fuhuş, hırsızlık vs. pratiklerden- yola çıkarak anlatmalı, kitlelerde parçalardaki bir saldırının egemenlerin kapsamlı saldırılarına hizmet ettiğini ortaya koymalı ve bu konuda bir bilinç yaratmalıdır.

İşçi alanında faaliyet yürüten bir faaliyetçi sömürüyü, kitlelere anlatmak için sendikasıztırma, özelleştirme, taşeronlaştırma gibi saldırılar üzerinden somutlaştırabilir.

Bir gençlik faaliyetçisi egemenlerin o andaki gençliğe yönelik saldırıları, bunun sonuçları ve etkileri üzerinde yoğunlaşmalıdır.

Bir gerilla, faaliyet yürüttüğü alanda yapılan karakollar, baraj saldırıları, köy boşaltmaları vs. gibi gündemleri ele alarak devletin bölgeyi insansızlaştırma, gerilla ile kitlelerin bağımlı koparma, kendi topraklarından alıkoyma politikalarında somutlaştırabilir çalışmasını.

Propaganda ise bir veya birkaç kişiye çelişkilerin nedeni ve çözümünü noktasında fikir verir. Genel kitleler tarafından anlaşılır olması zor olabilir.

Örneğin bir işçi ya da köylünün sistemle olan çelişkisi, kadın erkek arasındaki çelişki, egemenlerin kendi arasındaki çelişki vs.

Ezilen emekçilerle, egemen sınıfların arasındaki çelişkiyi konu alan bir propaganda faaliyeti, sınıfların varlığı, devlet olgusu vs. nedeni olarak ortaya koyarak, bunun çözümünde devrim ve sosyalizm mücadelesine, ülkemiz özgülünde demokratik halk devrimi, sosyalizm ve nihai hedef komünizmde somutlaştırmalıdır.

A/P günlük yaşamdan kopuk değildir

A/P faaliyeti kitlelerle kurulan günlük ilişkiden kopuk

ele alınmaz. Kitle faaliyetimizin her anı aynı zamanda A/P niteliği taşır. Bu anlamda A/P faaliyeti belli takvimsel günler ya da öne çıkan bazı özel gündemler üzerinden değil, kitle faaliyetinin her anında yapılmalıdır. Nasıl ki bir kitle faaliyetinin tamamı kitleleri örgütleme hedefi taşıyorsa, taşımak zorundaysa A/P de bunu yaşama geçirmedeki temel araçlardan birisidir.

Kitleleri örgütleme aracı olan A/P'nin de araçları vardır. Genel olarak sözlü, yazılı\görsel ve silahlı araçlar sayılabilir. Özellikle vurgulamak gerekir ki ülkemizde sınıf mücadelesinin “silahlı mücadele esastır” anlayışına paralel silahlı A/P önemli bir noktada durmaktadır. Ancak silahlı A/P'nin amacına hizmet etmesi için de diğer araçları yaşama geçirmek gerekmektedir.

Sözlü A/P'de kullanacağımız en önemli araçlardan birisi geniş kitle toplantılarıdır. Bu yönden aynı anda en

A/P faaliyeti kitlelerle kurulan günlük ilişkiden kopuk ele alınmaz. Kitle faaliyetimizin her anı aynı zamanda A/P niteliği taşır. Bu anlamda A/P faaliyeti belli takvimsel günler ya da öne çıkan bazı özel gündemler üzerinden değil, kitle faaliyetinin her anında yapılmalıdır.

geniş kesimlere hitap etmek bağlamında önemli bir yerde durmaktadır. Bir diğeri ise yazılı ve görsel A/P araçlarıdır. Gazete, dergi, kitap, bildiri, broşür, pankart vs. yazılı ve görsel olarak kullanabileceğimiz A/P araçlarıdır.

Bugün içinden geçtiğimiz süreçte kitleleri örgütlemek, harekete geçirmek her zamankinden daha “zor”, ancak bir o kadar acildir. Bunun nedenleri bu yazı konusu olmakla birlikte kısaca şunları söyleyebiliriz ki; Kitlelerin devrimci ve komünistlere karşı yaşadığı güven sorunu önemli bir yerde durmaktadır. Bu noktada kitlelerle zayıflayan bağın yeniden güçlendirilmesi ve doğru politikalarla güçlü bir kitle faaliyeti örmek önemlidir. Tam da burada nitelikli bir A/P faaliyetinin önemini kavramak gerekmektedir. Ancak mesele sadece nitelikli bir A/P değildir; bunu tamamlayan **söz ve eylem birliğinin** yaşam bulmasıdır.

Kitle faaliyetinde bugün bırakalım güçlü ve nitelikli bir A/P faaliyetinin yaşam bulmasını, kavranmasında dahi ciddi sıkıntılar vardır. Güçlü ve nitelikli bir A/P faaliyeti için öncelikle kitlelerin içerisinde olmak, onlarla yanıp tutuşmak, acılarını, sevinçlerini hissetmek ve paylaşmak gerekir. Bunun olmadığı bir yerde yürütülecek A/P faaliyeti kitlelerden kopuk, genel geçer söylemlerden öteye gitmeyen bir faaliyet olur ki; bu da amacına ulaşmaz. Dönem dönem belli gündemler üzerinden önemli çıkışlar yaşansa da bunun sürekli ve sistemli bir hal alması noktasında henüz ciddi adımlar atılmamış durumdadır.

Nitelikli bir A/P için ülkede yaşanan gelişmeleri takip etmek gerekmektedir. A/P'nin güncellenmesi ve somutlaşması tam da burada yaşam bulur. Yine kitlelerin sorunlarına hâkim olmak, gerek kendi aralarındaki, gerekse de egemenlerle yaşadıkları çelişkileri açığa çıkarmak ve bu çelişkiler üzerinden nitelikli bir A/P yapmak gerekmektedir. A/P hazırlığı da esasta budur.

Politikaya ilgisizliğin saflarımızda güçlü bir şekilde yaşandığı bir dönemde gerek teorik gerekse de politik seviyemizin yükseltilmesi, A/P'nin niteliğine etkide bulunacak hususlardan bir tanesidir. Kitleler içerisinde A/P faaliyeti yürüten bir militanın, görüşlerimize asgari oranda hâkimiyeti olması gerekmektedir.

“Politik ajitasyonun fıkırsel içeriği büyük ölçüde ajitatöre bağlıdır. Propagandacı ve ajitator, ideolojik olarak yüksek düzeyde bulunmak, Komünist Partisi'ne kopmaz bağlarla bağlı olmak zorundadır. Propagandacı ve ajitator, partimizin tarihini iyi bilmeli, partimizi işçi sınıfına, Sovyet halkına iyi tanıtmak zorundadır. Eğer ajitator şu ya da bu sorun üzerinden davayı esaslî bir biçimde anlatamıyorsa, konuşmasında hiçbir ideolojik ajitasyona rast-

lanamaz. Dolayısıyla ajitator davanın doğruluğu ve haklılığı konusunda hiç kimseye hiçbir şey anlatmamış demektir.” (Stalin)

Somut olarak bir A/P faaliyeti için politik-ideolojik seviyeye vurgu yapan Stalin yoldaşın bu alıntısındaki “davanın haklılığı” diye geçen meşruluk vurgusu üzerinde önemle durulması gereken bir olgudur. Bilinçte meşru olmayan bir pratiğin kitlelere anlatılması ve ikna edilmesi zordur. Bu noktada ifade edilen önce kendi faaliyetimize, pratiğimize, devamıza kendimizin ikna olmasıdır. Bu da kendiliğinden değil, bilinçli bir müdahaleyle olacaktır.

Kitle faaliyetimizde, içeriği ne olursa olsun, örgütlenmeye hizmet eden her pratiğin A/P'si öncelikle o pratiğe bakış açımızın genişliğiyle ilintilidir.

Örneğin bir yayını sadece tirajını artırmayı hedefleyen ve bu anlamda amaçlaştıran bir bakış açısı bu güçlü A/P aracını kullanamaz.

Bu bakış açısı YDG faaliyetleri açısından da böyledir. Bu örneklerde olumlu bakış açısı YDG faaliyetlerinde yapılan her çalışmaya halk gençliğini ortak ederek şekillenmektedir. Bir afiş çalışması, bildiri dağıtımı, rahatsız olunan herhangi bir konuyla ilgili yapılan her çalışma esas olarak etki alanımıza dahil olan herkesçe yürütülmelidir.

Yürüteceğimiz her A/P kitleleri etkilemeli, onların bilinç ve düşünce dünyasında değişikliklere hizmet etmelidir. Bunun için yapılan A/P'nin açık olması, kitleler tarafından anlaşılması, kitlelere güncel sorunlarla hitap etmesi gerekir. Kuşkusuz yürüttüğümüz her faaliyet, kitlelerin bilincinde etkide bulunur. Ancak bunun sistemli ve etkili olması aynı zamanda duygularına hitap etmekle mümkündür.

Kendi gündemimiz mi, kitlelerin gündemleri mi?

Bu konuda kendi gündemimizi kitlelere taşırken ki tutukluğumuz, kitlelerin kendi gündemleri üzerinden yürüttüğümüz bir A/P'de kendisini daha az hissettirmektedir. Burada düşülen hata, kendi gündemimizi halkın gündemi olarak ifade etme, onu kavrama ve yaşama geçirme pratiğimizin zayıflığıdır.

Genel olarak yaşadığımız bütün sıkıntıların kaynağı A/P'nin kavran(ama)ması ile ilgilidir. Ancak bu tek başına yetmez. Tam da burada kitlelere güven, davanın meşruluğu, devrimci bir coşku ve militan bir ruh önemlidir. Kitlelerin bugün egemenler tarafından maruz kaldığı her baskı, katliam ve saldırı bizlere alabildiğine A/P malzemesi yaratmaktadır. Yeter ki bu konuda doğru bir bakış açısı, inanç ve kararlılık olsun.

Devrimci faaliyeti NERGİZ gibi örebilmek...

“Bu bedensiz cellâdı bilinç yener yoldaşlar; yaşayarak ya da öterek!”

Yaşamın içerisinde var olan her şeyin bir ideolojik kökeni olduğu gerçektir. Her güne daha fazla coşkuyla uyanmak, faaliyete dört elle sarılıp; “boş vakit” kavramını yaşamdan silebilmenin ideolojik bir kökeni vardır. Bunun gibi her gün biraz daha coşkusuz, her gün biraz daha hantal bir “faaliyet”in de bir ideolojik kökeni vardır.

Küçük burjuvazinin sınıflar mücadelesindeki tutarsızlığının, devrimci bireylerde tesir gücünün artmaya başlamasıyla girilen ideolojik yanılsamaların devrimci çalışma içerisinde **disiplinsizliğe** işaret ettiği açıktır. Çünkü ideolojimizin doğruluğuna inananların, politikalarımız ışığında devrimci çalışmada atıl, coşkusuz, cesaretsiz olması beklenemez. İdeolojiye inanmak, politikalara güvenmek aynı zamanda onları aynı inanma ve güvenme duygusuyla hayata geçirmek için canla-başla çalışmak, kitleleri bu uğurda seferber etmek anlamına gelir. Öyleyse disiplinsiz çalışmak ya da çalışmamak da ideolojik bir soruna işaret etmektedir. Pratik faaliyetimize baktığımız zaman da atılığın egemenliğini perçinlediği dönemlerin olduğunu görmek mümkündür.

Devrimci faaliyetin gündelik işlerinden tutalım da bir bütün olarak “değiştirme” iddiasına ve prati-

ğine tesir eden bir atılıktan bahsediyoruz. Pratik işlerin üstesinden gelmekteki, yeni projeler üretmekteki, kitle çalışması yürütmekteki (...) kısaca devrimci çalışmanın herhangi bir anında örgütlenen her disiplinsiz çalışmanın devrimcilikle, devrimci bir örgüt olma ile taban tabana zıt bir durum yarattığı gerçektir. Sağlam ve güçlü bir eylem birliği içerisinde, aynı hedefe giden yoldaki birliktelik anlamına gelen örgüt, ideolojik temelleri ile bir anlam kazanmaktadır. Doğru politik hat üzerinden yaratılan örgütlülüğün “birliktelik” şartı ise disiplindir. Devrimci bir örgüt olmanın, devrimci bir birey olmanın pratikteki karşılığını **disiplinli çalışma** oluşturmaktadır.

Gündelik faaliyeti örgütlemekten, politikalarımızı hayata geçirmeye, kişisel ve örgütsel anlamdaki sorumluluklarımızı yerine getirmeye kadar kısa, orta ve uzun vadedeki bütün hedeflerimize yaklaşmakta, onları gerçekleştirmekte olmazsa olmaz şey disiplindir. Örgütümüzün ihtiyacı olan olgu disiplinli ve yoğun bir çalışma temposu içerisinde, doğru politikaların bir an önce hayata geçirilmesidir. Kürt ulusal sorunu başta olmak üzere birçok mesele üzerinden yükselttiğimiz politikalarımızı hayata geçirmek, halk gençliğini devrimci mücadeleye kanalize etmek, gençliğin ezilen, sömürülen, baskıya maruz bırakılan bütün kesimlerinin içerisinde gelişen devrimci dinamikleri açığa çıkartmak ancak ve ancak disiplinli bir çalışmayla olabilecektir.

Örgüt olmanın, örgütlü olmanın gereği neticesinde sarılmamız gereken şey devrimci pratik olmasıdır. Pratiksizliğin, atılığın küçük burjuva ideolojisinden ileri geldiği aşıkârdır. Toplumsal koşulların devrimci mücadele lehine geliştiği gerçekliği ezilen kesimlerin yükselttiği isyan çıkılığının melodisinde gizlidir, bulup açığa çıkartmak ve onu büyütme bize bağlıdır. Buna yapabilme gücümüz yeniyi yaratmada atak ve disiplinli olduğumuzda açığa çıkacaktır. Politikalarımızı belirlemede olduğu kadar bu politikalar ışığında pratiğe can vermede de disiplin şarttır. Devrimci olan, devrime hizmet eden

pratikleri çoğaltmanın, büyütmenin ve geliştirmenin ye-gâne yolu da buradan geçmektedir.

Disiplin, devrimci çalışmanın her anında, her yerinde ve her şeye rağmen hayata geçirilmeye başlandığında anlamlı hale gelmektedir. Disiplinli bir çalışma tarzını oturttuğumuz zaman kendimizi ve kitleleri harekete geçirmede bir o kadar başarılı ve hedeflerimize yaklaşımda hızlanmış olacağız demektir.

Devrimci olan yeniyi yaratmada atak, yaratıcı ve cesur olandır. Peki biz zulme karşı isyanı örgütlemeye ne kadar devrimciyiz? Devrimci sorumluluklarımızın ezen sınıfların her gün yeni saldırılarıyla katlandığı gerçekliği bir yerde dururken, bizler disiplinli bir çalışmamı ölüyoruz, yoksa küçük burjuva zaafların gölgesinde sömürü ideolojisinin mirası olan disiplinsizlikten mi besleniyoruz? Başarımızın kıstası hedeflerimizi gerçekleştirme durumumuzdur. Hedeflerimizin hala çokça altında olmamız gerçekliği bir başarısızlığa denk düşer. Belirlediğimiz politik hattın doğruluğundan bir şüphe duymuyorsak, bu politik hattı hayata geçirmede disiplinsiz davranıyoruz demektir. Halk gençliğini örgütümüzün politikaları neticesinde seferber etmede hala atıl bir pozisyonda duruyor olmamız toplamda disiplinsiz olduğumuza işaret etmektedir.

Bir bütün olma gerçekliğinden ötürü örgütümüz de kendisini oluşturan parçaların renginden doğru bir tablo çizmektedir. Bu nedenle örgütümüzün disiplinli hareket ettiğini söyleyebilmemiz için öncelikle teker teker örgütlü bireylerin disiplinli olmasını sağlamamız gerekmektedir. Devrimci mücadelenin ihtiyacı olan da, örgütümüzün ihtiyacı olan böylesi bir disiplin üzerinden yükselen, eski olanı yıkmada kararlılığı ve yeni olanı yaratma ataklığı ve cesaretidir.

Şehit düşerek mücadele bayrağını bizlere devreden yoldaşlarımız, yaşamlarını devrimci bir mücadeleye adanarak yükselttikleri savaşta pusula olma işleviyle yol göstermeye devam etmektedirler. İşte atılığın, emek vermemenin, disiplinsiz çalışmanın panzehiri olarak **Nergiz Gülmez** yoldaşın on yılı aşkın bir mücadele pratiği önümüzde durmaktadır.

Bedenlerin adeta birer bomba olup, düşmanın bilincinde birer birer patladığı, sadece silahların değil, bedenlerin de düşmanla ölümüne savaş-

tığı bir sürecin göğüsleyicilerindendir Nergiz. 19 Aralık katliamının ertesi günlerinde aralıksız devam eden saldırılar, hapishaneler içerisinden yükseltilen direnişle anlamını yitirmekte; etkisizleşmektedir. Faşizmin zindanlar özgülünde yükselttiği savaşa direnişle cevap veren devrimci ve komünist tutsaklar bedenlerini ölüme yatırarak, ‘uğrana ölecek kadar sevdikleri’ yaşamı, her an çelikleşen bir iradeyle anlamlandırmakta, saldırılara teslim olmama kararlılığıyla ölüme meydan okumaktadırlar.

Nergiz yoldaş da, devrimci yaşamının her anına aralıksız hükmeden inancı ve kararlılığıyla ölüme meydan okuyanlardandır. Çocuk yaşlarda tanıştığı devrimci düşünceler, yaşamına tesir etmeye başladığından itibaren pratikte anlamlı hale gelmekte; somut bir güce dönüşmektedir. İstanbul’un emekçi dar sokakları, Edirne’den, Çorlu’ya ve Marmara Bölgesi’nin hemen her alanı Nergiz’ in disipliniyle şekillenmektedir. Özgür Gelecek Gazetesi’nin fotoğraf banyo, karanlık oda ve daha yüzlerce işi Nergiz’in emeğiyle yapılmakta; “küçük, büyük” her iş Nergiz’in disiplinli çalışmasıyla kolaylaştırılmaktadır. ‘96 Ölüm Orucu direnişinin zaferiyle, 19 Aralık katliamına karşı örülen Ümraniye Direnişi’nde en önlere Nergiz. Açlık grevinde ağır yaralıların başucunda, nöbette, uykusuzluğa direnmektedir. Son olarak zindanların soğukluğuyla yüz yüze geldiğinde bu kez daha kararlıdır, daha inançlıdır. Açlık grevinin 123. gününde, bedeni ölümün soğukluğuyla kucaklaştığı zaman inanç ve kararlılık sloganları bu kez Nergiz şahsında yükseltilir, 2001 yılının 11 Nisan’ından bugüne tüm hücrelerde Nergiz kokusu solunmaktadır. Devrimin uzun ve meşakkatli yolunda en-

gelleri aşmanın adı olarak Nergiz Gülmez yoldaş kime sorulsa hep disiplinli olma özelliği anlatılır, hiç durmaksızın, açlık, yorgunluk, uykusuzluk bilmeden halkın, devrimin çıkarları uğruna “büyük, küçük” iş ayrımı yapmaksızın en öne koşanlardandır. Çorlu’da işçileri örgütlerken, İstanbul’da Özgür Gelecek Gazetesi’nin çıkartılması için çabalarken, ölüm orucunda açlığa, susuzluğa, uykusuzluğa ve devletin her türlü baskısına aldırış etmeksizin direnirken bilincinde tek bir şey vardır. O da haklılığımızdır. Ve şimdi bizim ihtiyacımız olan devrimci faaliyeti Nergiz yoldaş gibi titizlikle, disiplinle ilmek ilmek örebilmektir.

Medyanın “muhteşem ustalığı” tek bir toz lekesi bile bırakmaz!

Hükümetlerin her “yeni döneminin”, farklı olacağını iddia ettikleri süreçlerinin başında ve de başarısızlıklarına “kızdıklarında” medya patronlarıyla uzun saatler süren toplantılar almaları nedendir? Devletler istemedikleri olaylar yaşadıklarında neden en fazla medyaya kızarlar? Medya bu “tarihsel sorumluluğunu” nereden almaktadır? Türkiye’nin en fazla izlenen kanalları, daha da özele indirgersek haber kanallarının çizgisinin sistemle bu kadar içli dışlı olması tesadüf müdür?

Aslında temel husus her zaman tekrar ettiğimiz gerçektir. Faşizm toplumu kendisine göre şekillendirirken, yaratacağı mutlak olumsuzlukların toplumun gündemine gelmemesini, gelse bile hemencecik bu gündemlerin değiştirilmesini hedefler. Çünkü oluşacak olumsuzluklar kitle hareketlerine dönüşecektir. Bu da sistemin bekası için hiç de olumlu bir şey olmayacaktır. Toplumun şekillendirilmesinde ve de oluşabilecek muhtemel muhalif hareketliliklerin önlenmesinde en önemli görev medyanındır desek, yanılmış olmayız.

Bütün faşist diktatörlüklere ilham kaynağı olan Hitler faşizminde, halk kitlelerini etkilemek için kurulan “*halkı aydınlatma ve propaganda bakanlığı*” faşizmin medyaya biçtiği misyonu net bir şekilde göstermektedir. Nazi Almanyası’nın Halkı Aydınlatma ve Propaganda Bakanı Joseph Goebbels’in “büyük yalan” taktiğindeki ustalığı ve yine Goebbels’e ait olan “*Yalan söyleyin mutlaka inanan çıkar*” sözü faşizmin kitleleri etkilemek için “yalan” söylemenin önemini açık açık tartışacak kadar pervasız olduğunu göstermektedir. Ve bu pervasızlık Nazi faşizminin ilham kaynağı olduğu diğer tüm faşist diktatörlüklere ve Türkiye Cumhuriyeti Devleti’ne de işlemiştir. Ülkemizdeki faşist devletin bir propaganda bakanlığına sahip olmayışı, ülkemizdeki medyanın bir propaganda bakanlığından daha ustaca görevlerini yerine getirmesine hiçbir engel oluşturmamaktadır.

Faşizmin medyadaki egemenliğini ülkemiz üzerinden, yakın süreçteki olaylarla tartışmak faydalı olacaktır.

Ülkemizdeki diğer bütün depremler gibi Wan depremi-

nin de sadece bir “doğal afet” olmadığı, bir ihmalkarlık, bir vurdumduymazlık, bir rant meselesi ve de bir devlet gerçeği olduğunu söylüyoruz. Yıllar öncesinden Wan’ın jeolojik gerçekliğiyle ilgili belgeler Başbakanlık dâhil, bütün devlet yetkililerine, kurumlarına verilmiş olmasına rağmen, Wan’da olası bir depremin yaratacakları devlet nezdinde biliniyorken, 1. deprem sonrasında bilimsel tespitlerden uzak çalışmalarla 2. depremin sonuçlarına zemin hazırlanmışken yaşanan 7,2’lik deprem sonrasında, “devletin milletiyle bölünmez bütünlüğü ilkesi” çerçevesinde Wan’ın yalnız bırakılmadığının propagandası yapılmıştır. Wan’da 2 saat doluşan bir insan bile yakılan, kaybedilen yardımların haddi hesabı olmadığını, deprem sayesinde yaratılan rantların halkın gündemini nasıl işgal ettiğini ve tek gerçekliğin çadır-larda soba dumanıyla ölen çocukların olduğunu söyler. Fakat buna rağmen televizyon kanallarında saatlerce yayımlanan ve ünlülerin de ünlerini daha fazla artırma imkânı bulduğu yüksek reytingli yardım programları neye hizmet etmektedir? Wan’da devletin bu kadar net bir şekilde olmadığı gerçeği; devletin medyasını, kitlelerin gözünü boyamak noktasında harekete geçirmeye zorlamıştır. Üstelik deprem sonrası kitlelerde canlandırılmak istenen şoven zihniyet de meselenin bir başka ayağıdır. Bir yandan devletin “yüceliği” üzerinden yalanlarla doldurulan bir gündem diğer yandan da Kürt düşmanlığı üzerinden Kürt ulusunun örgütlü güçlerinin etkisizleştirilmesi hedeflenmektedir. Ancak devletin meseleyi sadece kendi lehine çevirmesi tam bir sonuç değildir. Bir süreden sonra propagandasının anti-propagandasına da dönüşebileceği, yani depremin gündemi bu kadar işgal etmesinin uzaması durumunda da, medya tekrar görevini teslim alır. Dersim tartışmalarının Wan depremi süresince toplumun gündemine alınmasının tesadüf olduğunu söylemek büyük bir hata olacaktır!

Aynı şeyi Roboski katliamı için de söyleyebiliriz. 35 insan bombalarla vahşice katledilmiş ve devletin tek yetkilisi günlerce açıklama yapmamıştır. Bununla paralel medya da devletin sınırlarını gözetmiş, aynı süre zarfında ‘katliam gerçekliği’ gündemine almamıştır. Toplumsal muhalefet

ve dünya kamuoyunun etkisiyle belli oranda gündeme alınmak zorunda kalınsa da, olayın gerçek özü yani katliam olması, yani **Türkiye Cumhuriyeti Devletinin katliam yaptığı gerçeği** gizlenmeye çalışılmış, istihbaratı kim verdi, onlar “terörist” olabilirlerdi gibi tartışmalarla asıl gerçeklik Türkiye halkından saklanmak istenmiştir.

Ahmet Kaya'nın linç edildiği süreçte hiçbir gerçekliği olmadığı halde Ahmet Kaya'nın “Kürdistan haritası önünde zafer işareti yapan” fotoğrafının haber kanallarında çarşaf çarşaf verilmesi medyanın nasıl bir kuvvete dayandığını ve nasıl bir işlevle yönlendirildiğini göstermektedir. Meselemiz Ahmet Kaya'nın Kürdistan haritası önünde fotoğraf çektirip çektiremeyeceği değildir. Böyle bir fotoğraf olmadığı halde, (mahkeme kararında fotoğrafın fotomontaj olduğu belirtilmiştir) medyanın olmayan bir şey üzerinden günlerce Ahmet Kaya ve Kürt düşmanlığını bu denli körükleyecek cesareti nereden aldığıdır! Ahmet Kaya'nın Türklere şerefsiz dediği yönünde yayılan yalan haberlerin ardından, olayın Türkiye'nin “en şerefli (!) gazetelerinden” biri olan Hürriyet gazetesinin manşetinden, Ahmet Kaya'ya yönelik “Vay Şerefsiz” şeklinde verilmesi bizlere medyanın pervasızlığı ve bu pervasızlığın dayandığı yer konusunda önemli ipuçları vermektedir.

Toplumsal muhalefetin düşük olma durumunun yanında çeşitli hareketlilikler de yaşanmaya devam etmektedir. Öğrenci gençliğin eşit, parasız, demokratik ve anadilde eğitim mücadelesi lise ve üniversitelerde şekillenirken, sistemin de saldırıları eksilmemektedir. Son süreçte öğretmen ve öğrencileriyle daha demokratik bir havanın olduğu ya da devrimci faaliyetin olduğu okullarda faşist saldırıların yoğunlaşması da medyanın işlevi konusunda bizlere önemli bilgiler vermektedir. Hacettepe Üniversitesi ve Cebeci Kampüsü'nde Hocalı Katliamı bahane edilerek yaşanan olaylar, kitlenin zihninde Azeri öğrenciler okula alınmıyor, Azeri düşmanlığı yapılıyor gibi yansıtılsa da gerçekliği bir halka değil, faşist saldırılara karşı verilen karşı koyuşta aramak gerekiyor. Devrimci, demokrat öğrencilerdeki kaygının Ermeni halkı üzerinden hâlihazırda bir nefret anlayışının hortlatılması ve ırkçı zihniyetin hareketlendirilerek halklar arasında düşmanlık tohumlarının daha fazla ekilmesidir. Kitle nezdinde zaten kandırılmış, üniversiteleri karıştıran bir avuç azınlık diye yer edindirilmiş devrimci, demokrat öğrencilerin

meşru mücadelesi, medyanın bir halkın yaşadığı katliamdan kaynaklı duygusal bakışı kullanılarak ve de yalanlarla karalanmaktadır.

Faşizmin köşe yazarlarına ve programcılara biçtiği özel anlamı da vurgulamak gerekir. Düzenin nadide gazeteslerinde köşe başlarına dizdiği şahsiyetler, yaptıkları tarihsel tespitlerle sistemin bekası için canla başla çalışmaktadır. Toplumsal tepkilerin yükseldiği her vakitte, ellerinde kana bulaşmış kalemleriyle ve de çokbilmiş tavırlarıyla halkın demokratik haklarını kazanma, kullanma mücadelesine bu kadar “içten” saldırımları medyanın genel misyonundan bağımsız değil, tümünden onu tamamlayan bir yerde durmaktadır. Eylemlere katılan ülkemizdeki kadınlara yapılacak eylemlerin, yabancı ülkelerdeki kadınların soyunarak yaptıkları protestolar gibi olması gerektiğini “öğütleyip” kadın bedeninin metalaştırılmasına yeni bir bakış açısıyla, ahlaksızlığın hudutlarında gezmeleri ve de sırtlarını yasladıkları faşizmden cesaret alarak kadınların mücadelesini

“değersizleştirilebileceklerini” sanmaları, gençlik mücadelesinin hareketlendiği zamanlarda öğrenci gençliğe devletleri için “yaptıkları nankörlüğü” vurgulayan yazılar yazarak yine bu mücadeleyi de karalayabileceklerini sanmaları onların mesleklerinin onurunu ne kadar sahiplendiklerini bize bir kez daha göstermektedir. Ya bizlerin geleceği ve mutluluğu için bin bir çeşit hazırlanmış televizyon programlarına ne demeli? Daha YGS'nin yapıldığı 1 Nisan günü sınavı değerlendiren bir programda, sınav stresinden yaşamını yitiren genç kadın Damla Orhan'ın ölümü üzerine “Allah rahmet eylesin...” cümlelerinin ardından, gülerek “hocam ne olacak bu stres sorunu?” denmesi dikkate değerdir.

Medyanın 4. güç olup olmadığı tartışması akademik tartışmalar olmaktan öteye gidemeyecektir artık. Bunun için dava sonuçları daha kamuoyuna açıklanmadan, kendi haber kanalları ve sitelerinde dava sonuçlarına dair haberler verebilen yayın kuruluşlarına bir göz atmak yeterli olacaktır. Medyanın faşist sistemde konumlandığı yer 1. güçtür. Çünkü toplumu bu kadar sessiz, sakin şekillendirebilen; kulağını ağlatmadan çekebilecek başka bir güç yoktur. 21. yüzyıl koşullarında faşizmin daha fazla ihtiyaç duyduğu medya, işlevini ustalıklarla yerine getirmeye devam edecektir, kuşumuz yok!

Dosya: Faşizm (devam)

FAŞİZMDE HUKUK(SUZLUK!)

Faşizmin hukuku ele alışı ile ilgili bu yazıya, faşizmi derinlikli bir biçimde tahlil eden Dimitrov'un görüşlerine göz atarak başlamak yerinde olacaktır:

Dimitrov, raporunda, komünistlerin dikkatini faşizmin diğer ülkelerdeki gelişme olanaklarına çekmiş ve faşist diktatörlüğün değişik ülkelerde değişik biçimlere bürünebileceğini açıklamıştır. Bu biçimler, tarihsel, toplumsal ve ekonomik ilişkilerle, bir ülkenin ulusal özellikleriyle ve o ülkenin uluslararası durumuyla yakından ilgilidir. O, faşist gelişmenin asıl olarak iki ana biçimine değinmiştir. *“Bu biçimler faşist diktatörlüğün kurulması ve yayılması sırasında farklı tempolara neden olabilirler. Birinci olarak, öyle ülkeler vardır ki, bunlarda faşizm geniş kitle tabanına dayanmaz ve burjuvazinin kendi içinde büyük çelişkiler bulunmaktadır. Bu ülkelerde, faşizm, parlamentonun feshedilmesine karar vermez ve diğer burjuva partilerine ve sosyal-demokrasiye belli bir yasallık bırakır. İkinci olarak bazı ülkelerde de egemen sınıf hemen bir devrimin gerçek-*

leşeceğinden korkmaktadır. Bu ülkelerde faşizm, bütün partiler ve gruplar karşısında hiçbir ödün vermeksizin, politik alanda tekeli egemenliğini uygular.” Dimitrov, bu biçimlerden birini ya da diğerini mutlaklaştırmaktan kaçınılmasını istemiş ve *“açık terörcü diktatörlüğünü, kabaca tahrif edilmiş parlamentarizm ile birleştirmenin”* faşizm için olanaklı olduğunu göstermiştir. (E. Lewerenz, Komünist Enternasyonalde Faşizmin Tahlili)

TC devleti de özgün koşullarından kaynaklı birinci gruba daha yakın durmaktadır. Yani tahrif edilmiş de olsa, göstermelik de olsa, niteliği sirkten farksız da olsa Türkiye’de bir parlamento mevcuttur. Zaten faşist diktatörlük de, TC devleti içerisindeki hakim klik olan AKP üzerinden geniş kitleler nazarındaki olumsuz izlenimini iyileştirmek ve faşist faaliyetlerini gizlemek eğilimindedir. Bu sebeple, demokratikleşme adımlarının atıldığı, “yanlış uygulamalar” devrinin kapanıp “ileri demokrasi devrinin” açıldığı yalanları yetkili ağızlardan sıkça telaffuz edilmekte, devletin “derin devletle” ve

cuntacı zihniyetle hesaplaştığı aldatmacası gerek bir takım yargılamalarla gerkese yeni anayasa yapım çalışmalarıyla halkın zihnine kazınmaya çalışılmaktadır.

Üstüne üstlük TC devleti, faşist karakterinden kaynaklı olumsuzlukları gizleyecek bir araç olarak sosyal bir hukuk devleti olduğu savını her fırsatta vurgulamak derindedir. Ancak, alıntıda da vurgulandığı gibi bir devletin, “yasama ve yürütme organlarını” barındıran bir parlamentoya ve -Türkiye’de de olduğu gibi- bağımsızlığı manipülasyondan ibaret bir yargıya sahip olması hukuk devleti olduğunu da öne sürüyor olsa bu devletin bir faşist diktatörlük olamayacağı anlamına gelmez.

Devlet ve özelde faşist diktatörlük, geniş kitleler nezdinde teşhir olmamak ve meşruluğunu yitirmemek amacıyla bazı ideolojik mekanizmalar yaratır ve kullanılır. Faşist diktatörlüğün, demokratik taleplere tahammülsüz, saldırgan yüzünü gizlemek için parlamentarizm, hukukun üstünlüğü, demokrasi, “bağımsız” medya ve basın gibi içi boş söylemlerle ve göstermelik kurumlarla örülmüş bir maskeye ihtiyacı vardır. Ve fakat adına maske denilmesinden de anlaşıldığı üzere bu bol makyajlı, şatafatlı söylemler ve kurumlar yumağı, altından sırtan yüzün niteliğini örtememektedir.

Faşist devletin yüzü, demokrasi güçleri ile girdiği her mücadelede maskesine aldığı darbelerle daha görünür olmaktadır. Aynı süreç hukuk alanı için de geçerlidir. Faşizm, sıkıştığı yerde, jet hızıyla meclisten geçirdiği yasalarla, kanun hükmünde kararnamelerle ya da olağanüstü hal ilanlarıyla “pek demokratik” hukukunu reforme ederek ya da askıya alarak devrim ve demokrasi mücadelesinin önünü kesebilmek adına cebberrut uygulamalarını başlatabilir, tutuklamalar ve “yasal” katliamlar terörüne başvurabilir.

Nasıl ki her siyasal sistem bir hukuk sistemine sahipse, faşizmin de bir hukuk(suzluk) sistemine sahip olduğu doğrudur. Kitlelerin örgütlenmesine ve muhalefetine göz açtırmayan yasalar, ihtiyaca göre yorumlanabilsin diye hazırlanmış, sihirbazın şapkası misali içinden tavşan dahi çıkartılabilen anayasalar, uzun yargılama süreleri, yargısız infazlar, faşizmin bir dediğini iki etmeyen yargıçlar ve savcılar, halkları daha fazla sömürülebilmesi için apar topar meclisten geçirilen demokrasi sosuna bulanmış ısmarlama yasalar, denetimsiz bir biçimde çıkarılan kanun hükmünde kararnameler, ve hatta gerektiğinde anayasaya ve yasalara aykırı biçimde alınan kararlar...

Bu genellemeler bir faşist diktatörlük olan TC devletinde de vücut bulmaktadır. Faşizmin hukuku Terörle Mücadele Yasasıdır, Özel Yetkili Mahkemelerdir.

Faşizmin hukuku, puşi takmayı, parasız eğitim istemeyi, İbrahim Kaypakkaya sloganı atmamayı, dergi-kitap standı açmamayı, Grup Yorum konser bileti satmamayı, demokratik eylemlere katılmamayı tutuklama gerekçesi olarak görmektedir. Yani

hukuksuzluktur. Geçtiğimiz dönemde gerçekleştirilen Roboski katliamı su götürmez bir **hukuksuzluktur.** Sonrasında insansız hava araçlarının kayıtlarının gizlenmesi veya olayın “aydınlatılması” yerine katledilenlerin ailelerine sus payı verilmek istenmesi bu “operasyon kazasının” öyle anlık bir “kaza” olmadığını, hala hukuksuzluklarla sürdürülen bir katliam olduğunu göstermektedir. Hrant’ın devlet eliyle katledilmesi başlı başına bir **hukuksuzluktur.** Ve 17 Ocak’ta hakimlerin “içine sinmeyerek” verdikleri “örgüt yok” kararı da devletin örgütlü katliamını kişisel bir nefret meselesine indirgeyerek devleti aklama çabasıdır, **hukuksuzluktur.** Muhalif kesimin, devrimcilerin yargılamaları ne olursa olsun zaman aşımına uğramazken, devlet eliyle gerçekleştirilen Sivas katliamı davası için durumun devrimciler için olanın tam zıttı olması **hukuksuzluktur.** Üzerine gidilmeyen hatta üzeri itina ile örtülmeye çalışılan yüzlerce faili meçhul (bizce faili belli) katliam, **hukuksuzluktur.** Yasaların çalınan minareye kılıf uydurmak için çıkartılması **hukuksuzluktur.** TC’nin uygulamalarında ve yasalarında insan haklarını hiçe sayan bir tutum geliştirmesi **hukuksuzluktur.** Geçtiğimiz aylarda “vapur eyleminde” olduğu gibi bir eylemciyi sağ yakalamayı denemek yerine katletmek yaşama hakkına aykırıdır, adil yargılanma hakkına aykırıdır, yargısız infazdır, **hukuksuzluktur.**

Faşizmin hukuk anlayışı, kendi koyduğu yasaları dahi “gerektiğinde” çiğneyebilmektir, eylemlerini, katliamlarını meşrulaştırmak için yasa uydurmaktır, uluslararası anlaşmaları hiçe saymaktır, özcesi bir bütün olarak **hukuksuzluktur.**

Dosya: Faşizm (devam)

TÜRK EĞİTİM SİSTEMİNDE FAŞİZM

Bir ülkenin eğitim sistemi ve eğitimin düzeyi toplumsal yapıyla doğrudan ilgilidir. Eğitimin (Eğitim terimi, formel ve informal eğitim olarak ikiye ayrılır biz yazı boyunca bu terimi esas olarak formal (düzenli, planlı) eğitim anlamıyla ele alacağız. Bu eğitimin şekli, içeriği ve niteliği ile ülkeyi yönetenlerin ihtiyaçları arasında bir paralellik, öz-biçim uyumu vardır. Dolayısıyla bir ülkenin yönetim biçimine bakıp o ülkedeki eğitim sistemi hakkında kanaat oluşturmak mümkün olduğu gibi eğitim sistemine bakıp ülkenin yönetim biçimi ve anlayışı hakkında doğru sonuçlara varmak mümkündür. Sınıflı toplumlarda eğitim, egemen sınıfların ihtiyaçları ve toplumu şekillendirmek istedikleri kalıp doğrultusunda ele alınır.

Bu bakış açısıyla, Türk Eğitim Sistemi; okul öncesi, ilköğretim, orta-öğretim ve üniversite eğitimi isimleriyle anılan tüm örgün eğitim süreçlerine yön veren anlayış ve var olan uygulamaları incelemek bizlere TC devletinin karakterine dair önemli kanıtlar sunacaktır. Devlet, Cumhuriyet'in ilk çocukluk dönemlerinden bu yana eğitime bu bakış açısıyla hak ettiği(!) değeri vermiş ve üzerinden yükseldiği temelleri eğitim aracılığıyla hem topluma empoze etmiş hem de varlığının teminatı haline getirmiştir. Nedir devletin karakteri? Yarı-feodal, yarı-sömürge sosyo-ekonomik yapıya sahip askeri faşist diktatörlük. Ve bu diktatörlüğün yukarıdan aşağıya topluma dayatıp inşa ettiği, Kemalizm. Diğer adıyla tek dil, tek din, tek millet, tek devlet bakış açısı. Faşizmin Türkiye'de cisimleşmiş bu hali eğitimde kendisini nasıl var etmiştir? Bu soruya yanıt vermeden önce MEB'in gerçekleştirdiği ve son Eği-

tim Şurası'nda yeniden kabul edilen eğitimin amacına bir bakalım. Ülkemizde eğitimin amacı, Milli Eğitim Kanunu'nun Genel Amaçlar başlıklı ilk maddesinde şöyle açıklanmaktadır: A"tatürk inkılap ve ilkelerine ve Anayasa'da ifadesini bulan Atatürk milliyetçiliğine bağlı, Türk milletinin milli, ahlaki, insani, manevi ve kültürel değerlerini benimseyen, koruyan ve geliştiren; ailesini, vatanını, milletini seven ve daima yüceltmeye çalışan; insan haklarına

ve Anayasasının başlangıcındaki temel ilkelere dayanan, demokratik, laik ve sosyal bir hukuk devleti olan Türkiye Cumhuriyetine karşı görev ve sorumluluklarını bilen, bunları davranış haline getirmiş olan yurttaşlar olarak yetiştirmek." Tek başına bu ilke bile eğitimin karakterini, ki devletin de, hedefini anlatmaya yetmektedir. Yine de ülke tarihinde kısa bir gezintiye çıkarak eğitimin hangi temeller üzerinden yükseldiğini ele almakta faydalı olacaktır.

Kemalist Eğitimin Temeli

Yarı sömürge olma gerçekliğinin bir sonucu olarak da Türk eğitim sistemi başından itibaren emperyalizmin etkisinde ülke egemenlerinin ihtiyaçları çerçevesinde oluşturulmuştur. "Genç Cumhuriyet" eğitim alanını düzenlerken kendisine yardımcı olması için 1924 yılında Columbia Üniversitesi'nden John DEWEY'i Türkiye'ye getirmiştir. Amerikalıların, Kızılderililer ve köle olarak çalıştırılan siyahiler üzerinde uyguladığı "ıslah etme" eğitim programının aynısı, bizzat M. Kemal tarafından çağrılan bu kişi aracılığıyla Türkiye'ye uyarlanmıştır. J. Dewey esas olarak kast düşüncesinden beslenen bir eğitim anlayışını benimsemektedir. Ezilenlerin, durumlarını bir

kader olarak içselleştirmeleri ve buradan doğru topluma entegre olmaları beklenmektedir. Bu eğitim anlayışı tek ırk, tek din, tek devlet, tek bayrak anlayışıyla birleştirilmiş ve buna uygun araçlar ile aynı zamanda yaşama geçirilmiştir. M. Kemal'in "sınıfsız Türk toplumu" safsatası, Kürtleri, Ermenileri, Arapları, Çerkezleri, Alevileri vd.'ni yok sayma ilkesiyle birleşmiş ve faşist eğitimin ilk temelleri buradan atılmıştır.

"Andımız..."

Türkiye'de var olan askeri faşist diktatörlüğün en önemli simgesi olan ve her sabah ilköğretim birinci sınıflar dahil ortaöğretime kadar okutulan andımız en yerinde örneklerden birisidir. Tarihçi Afet İnan'ın anlattığına göre, 1933 yılında Milli Eğitim Bakanı olan Dr. Reşit Galip 23 Nisan sabahı çocukları ile bayramlaşırken onlara birkaç cümle söylemiş ve bu şekilde "Andımız" meydana gelmiştir. Reşit Galip heyecanla Çankaya köşküne çıkmış, Atatürk ile bayramlaştıktan sonra bir kağıda yazdığı bu And'ı Afet İnan'a vermiş. Atatürk'ün de onayı alındıktan sonra bu And 1933 yılının 10 Mayısından itibaren sabah törenlerinde ilköğretim öğrencilerine okutulmaya başlanmıştır.

Bu And'ın benzerlerine yalnızca Faşist Almanya ve İtalya'da raslanılmaktadır.

Faşist Almanya'da ilköğretimden itibaren çocuklara okutulan ant: *"Führer'e adanmış kanımın her damlasıyla; ben tüm enerjimi ve gücümü Adolf Hitler'e ve ülkeme adayacağıma yemin ediyorum. Onun için, sahip olduklarımdan hatta hayatımdan bile vazgeçeceğime söz veriyorum ve bunun için Tanrıdan yardım diliyorum"* şeklindeyken, İtalya'da Duçe lakaplı Mussolini döneminde, ilköğretimden itibaren faşist ideoloji çerçevesinde yetiştirilen çocuklara ve gençlere şöyle bir yemin ettirilirdi: *"Tanrının adıyla ben liderimin bütün emirlerini yerine getireceğime, gerekirse bu uğurda kanımın son damlasına kadar mücadele edeceğime yemin ederim, yaşasın faşist devrim."* Yalnızca uygulanması itibarıyla değil aynı zamanda içerik olarak da birbirine benzeyen bu And'lar küçük çocukların daha oyun çağında zihinlerinin faşist ilkelerle zehirlenmesini amaçlamaktadır. Her sabah "varlığım Türk varlığına armağan olsun", "Ne mutlu Türküm diyene" diye küçük hançerelerini yırtan insanlar bu temelde yetiştirilmektedir. Faşist devlete karşı görev ve sorumluluklarını bilen, bunları davranış haline getirmiş "yurttaş"lara, yani daha Türkçesi, ırkçılığı, Türk olmayanlara düşmanlığı ve devlet her şeye kadir, her şeyden üstündür düşüncesini içerenmiş olan kölelere ihtiyaç var-

dır. Bugünkü TC devletinin eğitiminde ilan edilmiş resmi amaç ve ilkokullarda da bütün ülke çapında gerçekleştirilmeye çalışılan ve büyük çapta başarılan amaç budur.

Türk Eğitim Sisteminin faşist devletlerle var olan benzerliği yalnızca bu uygulamada somutlanmamaktadır. 1930 yıllarda Falih Rıfki Atay, faşizmin beden terbiyesini, gençlik örgütlenmelerini Türkiye'ye örnek gösterirken, Adalet Bakanı Mahmut Esat Bozkurt, İstanbul Üniversitesinde verdiği İnkılâp Tarihi derslerinde faşizmi, ırkçılık anlayışını dışarıda bırakarak(!) Kemalizm'in bir kopyası olduğunu ifade etmiş ve eğitim sisteminin uygulamalı olarak örnek alınmasını eklemiştir.

Türkiye'de eğitimin üzerinden yükseldiği temeller ve öne çıkan uygulamalar doğrudan faşist devlet gerçekliğinin bir tezahürüdür. Yukarıda vermeye çalıştığımız örneklerde de görülebileceği gibi Kemalist rejim, üzerinden yükseldiği felsefeye uygun bir şekilde eğitim sistemini daha baştan bu biçimde örgütlemiştir. Yine sistemin ırkçı anlayışının bir yansıması olarak sayılabilecek temel örneklerden birisi de YİBO'lardır. Var olan YİBO'ların % 80'ine yakını T. Kürdistan'ındadır. Bu gerçeklik YİBO'ların esas olarak asimilasyon amacıyla kurulduğuna tek başına kanıttır. 1962 yılında hayata geçirilen YİBO'ların kuruluş amacında da bu gerçeklik dillendirilmektedir.

Eğitim sisteminin faşist karakteri aynı zamanda onun örgütlenmesi sürecinde de her açıdan kendini açığa vurmaktadır. Tepeden aşağı, anti-demokratik bir şekilde ele alınan ve beş yılda bir gerçekleştirilen Eğitim Şuraları'nda demokratik kitle örgütlerinden ve eğitim sendikalarından yalnızca görüş alınmakta fakat yalnızca hükümet tarafından atanan Şura Yürütmesi'nin oy ve karar hakkı bulunmaktadır. Yine üniversitelerin karabasanı ve 12 Eylül'ün çocuğu YÖK, okul disiplini kurul yönetmelikleri, eğitimin örgütlenmesi sürecinde var olan faşist mekanizma ve anlayışlara en güzel örnekleri oluşturmaktadır. Eğitim emekçileri ve öğrencilerin örgütlenmesinin önündeki zorluklar da bu tablonun diğer yansımasıdır. Sistem faşist rejime yedeklemeye çalıştığı eğitim bileşenlerini, özellikle öğrencileri, aynı zamanda potansiyel birer suçlu olarak görmekte.

Neredeyse pozitif bilimlerin bile "milli" ön ekiyle müfredat dersi olarak ele alındığı Eğitim Sistemi ülkenin faşist karakterini doğrudan yansıtmaktadır. Bu açıdan aslında tam olarak rejimin dilidir. Rejimin dilini değiştirmek ise ancak rejimi değiştirmekle mümkün olacak bir şeydir. Bu bakış açısı eğitim sisteminin mağduru olan öğrenciler için yürünmesi gereken yolu özetler niteliktedir.

KENTSEL DÖNÜŞÜM

TARİHÇESİ VE ÇÖZÜM YOLLARI

Konut Sorunu

Konut; insanların kendisini yeniden üretebileceği, sağlık, güvenlik ve özel hayat koşullarının sağlandığı bir yapının asgari düzeyde malzeme ile dayanıklı olacak şekilde inşa edilmesi sonucu elde edilen mekândır. Konut; birey, aile ya da bireylerden oluşan hane halkının tek veya bir arada bulunacağı ve dolayısıyla ilişkiler kurabileceği “sosyal”; yaşamın bütünlüğü açısından gerekli olan çeşitli işlevlerin sürdürülmesine olanak veren “fiziksel”; birey veya ailelerin toplumu oluşturan diğer öznelerle temasının önemli bir ayağını oluşturan ve toplumsal ilişkilerin yeniden üretildiği “toplumsal”; kentleşme politikalarının oluşturulması ve uygulamasının önemli bir parçası olan “yönetimsel”; sınıfsal bölünmüşlüğüünün bir sonucu ve göstergelerinden biri olan “siyasal”; üretim, tüketim ve yatırım aracı olması bakımından “ekonomik”; yasal düzenlemelerin söz konusu olduğu ve konut sakinlerine yasal güvenlik sağlaması bakımından “hukuki” ve yapı inşaat teknolojilerinin uygulama alanı olması bakımından “teknolojik” bir birimdir. (İnşaat Mühendisleri Odası-2008)

İnsanlık tarihi kadar eski olan ‘barınma sorunu’ tarihin her döneminde farklı isimlerle de olsa gündemde kalmayı başarmıştır. Barınma sorununun konut sorununa dönüşüp toplumsal bir sorun olması, kapitalizmin ortaya çıkmasıyla olmuştur. Sanayi devriminden önce insanlar yoğun olarak kırlarda yaşamaktayken, sanayi devriminden sonra kentlere göç etmeye başlamıştır. Kırlardaki toprakların büyük çoğunluğunu elinde bulunduran senyörlerin ve derebeylerin köylüler üzerinde artan baskıları, emek sömürüleri ve ürünlerin kendi değerini karşılamaması kırlarda yaşayan kitleleri yeni çözümler aramaya itmiştir.

Sanayi makinelerin bulunması ve seri üretime geçildikten sonra emek gücüne daha fazla ihtiyaç duyulmuş ve bu emek gücü de kırlardan göç eden insanlardan karşılanmış-

tır. Kente göç eden insanlar ilk yıllarda fabrikalara yakın olan yerlere yerleşmiştir. İlk yıllarda burjuvazi bu durumdan, işçiye yol ücreti ödememek ve daha fazla çalıştırmak için pek şikâyetçi olmamıştır. Ancak daha sonraki yıllarda kentleşmenin hızlanıp, şehir merkezlerine resmi dairelerin, mağazaların ve burjuvazi tarafından evlerin yapılmasıyla şehir merkezlerinin değeri artmış ve bunun sonucunda işçi evleri yıkılmaya başlamıştır. Sonuç olarak işçiler kent merkezlerinin dışında kendilerine yerleşim yerleri kurmaya başlamıştır. Engels’in de Konut Sorunu kitabında belirttiği gibi, işçilerin yoğun olarak yaşadığı yerlerin sağlıksız olması sebebi ile hastalık salgınları başlamış ve bu salgın burjuvaziye rahatsız edince konut sorunu gündeme gelmiştir. ‘İşçilerin de evinin olması gerek’ diyerek propaganda yapan burjuvazi, bunun için kredilerle ve faizli sistemlerle konut satmaya çalışmıştır. Ya da sanayi için fabrikalara akan iş gücüne fabrika sahiplerinin ve tüccarların fahiş fiyatlara kiralandıkları barakalara işçilerin yerleşmesi şeklinde sömürüyü katmerlendiren tarzda geçici olarak “çözmeye çalışmıştır.” Bunda amaç işçilerin ev sahibi olmak ve kredi borçlarını ödemek için çalışmak zorunda olmalarını sağlamaktır. Önce aile kavramının kutsallığı üzerine başlayan reklamlar daha sonra yerini ‘sıcak yuvalara’ ve o ‘sıcak yuvalara’ sahip olmak için yoğun bir emek sömürüsüne bırakmıştır.

Konut sorununun sadece işçi sınıfının değil küçük-burjuvazinin bir kesiminin de sorunu olduğunu belirten Engels, küçük-burjuva sosyalizminin mantığını teşhir etmek amacıyla bir Prudoncunun şu sözlerini aktarır: “*O pek yüceltilen yüzyılımızın bütün kültürü içinde, büyük kentlerde nüfusun % 90’ından fazlasının benim diyebileceği bir yere sahip olmayışı gerçeğinden daha korkunç bir saçmalık olmadığını ileri sürebiliriz. Manevi ve ailevi varlığın gerçek düğüm noktası, aile ocağı ve yuva, toplumsal girdapla silinip süpürülmektedir. ... Bu açıdan, vahşilerden çok geride-*

yiz. Mağara adamının mağarası, Avustralyalının kilden kulübesi, Hintlinin kendi ocağı varken, modern proletarya pratikte havada asılı durmaktadır.” Sanayileşmenin tamamlanmadığı, emperyalizme göbekten bağlı ve işçinin bir ayağının kırdığı ülkelerde bu tür küçük-burjuva görüşler sosyalizm adına yaygın bir şekilde savunulmuştur. Bizim gibi ülkelerde de, bu küçük-burjuva mülk tutkusunun işçi sınıfının büyük bir bölümüne egemen olduğu ortadadır. Ama Engels’in de belirttiği gibi, modern proletaryanın yaratılması için geçmişin işçisini toprağa bağlayan tüm bağın kesilmesi şarttır.

Kentleşme

Nüfus artışı ile belli noktalarda yoğunlaşan insan toplumlarının zanaat, sanayi ve ticaretle gelişip farklılaşması, çeşitlenmesi, işkolları sanat ve eğitimle değişmesi, örgütlenme ve uzmanlaşmanın yaygınlaşması, etik, kimlik, kavram ve kurallarının oluşumu kenti tanımlar. Kentli ise, kentte yaşayan ve kentin kendine özgü kültürünü benimsemiş olan, kırsal yaşam biçimlerinden farklı bir yaşam biçimi sürdüren, geçimini tarım ve hayvancılık dışı faaliyetlerden kazanan kişidir. Kent sözcüğü devamlı olarak medeniyet ile eş anlamlı olarak kullanılmıştır. Bu anlamda medeniyetin kentleşmeyle geldiğini ve varolduğunu söylemek, genel bir kanı olmuştur. Latin kökenli dillerde medeniyet anlamına gelen ‘civilization’ kent anlamına gelen ‘civitas’ sözcüğünden türemiştir. Bu özellik sadece batı kültürlerinde görülmemektedir. Arap kültüründe de medeniyet uygarlık anlamına gelmektedir ve bir kent ismi olan Medine sözcüğünden türetilmiştir.

Kentleşme ise: Sanayileşme ve ekonomik gelişmeye bağlı olarak kent sayısının artması ve bugünkü kentlerin büyümesi sonucunu doğuran, toplum yapısında, artan oranda örgütlenme, işbölümü ve uzmanlaşma yaratan, insan davranış ve ilişkilerinde kentlere özgü değişikliklere yol açan bir nüfus birikim sürecidir. Üretim şeklindeki değişimin, yani ekonomik ögenin kentleşme tanımında önemli bir yeri vardır. Kentleşme günümüzden 5,000 yılı aşkın bir süre önce Mezopotamya’da ortaya çıkmıştır. Daha sonra, Nil, İndus ve Huang He vadilerinde başka kentler gelişmiştir. Kentlerin ortaya çıkışı, büyük politik yapıların doğuşu ve gelişmesiyle aynı döneme rastlar. Kentlerin her şeyden önce idari, askeri, dini ve ticari bir işlevi olmuştur.

Bilimsel teknik gelişme ve sanayileşme, kentleşmenin artmasına neden olmuştur. Kentleşmenin artması toplumların kültürel, siyasi, ekonomik ve toplumsal yaşamlarında, ilişki biçim ve türlerinde köklü değişimler yaratmıştır. Dünyada gelişmiş ülkelerdeki kentleşme süreci 1950’lere kadar yoğun olmuştur. Bu tarihten sonrada durağanlaşmasına rağmen devam etmiştir. Günümüzde ise, kentten kırsala göç ivme kazanmıştır. Burada kentin sunduğu iş olanaklarının yanı sıra, kırsalda hızla artan nüfusun, bireyler ve kaynaklar üzerinde yaptığı baskı; kent yaşamının daha “güzel” olduğuna yönelik yaygın ve medya tarafından da sık sık desteklenen yargı; kentlerde eğitim, sağlık gibi hizmetlere ulaşabilme kolaylığı; köylerden zorla göçe zorlanması; topraksızlık ve geçim zorluğu gibi nedenler oldukça etkili olmuştur. Bu süreçte kırsal alanda çözümler gerçekleştirirken, kentlerde yoğunlaşma ortaya çıkmıştır.

Kentleşme süreci ile birlikte ön plana çıkan toplumsal ve ekonomik yaşama ilişkin kaynak kullanımı, günümüzde merkezi ve yerel yönetimlerin siyasi istismara dayalı uygulamaları, tarım, orman ve yeşil alanların imara açımı, kamusal alanların özelleştirilmesi, liberalizasyon politikası, rant ekonomisi “Yeni Dünya Düzeni” olarak özetlenebilecek politikalar belirleyici nitelikte olup, gerçek anlamda bir kent planlaması reddedilmektedir.

Bugün Türkiye gibi ülkelerdeki kentleşme süreci; ekonomik, teknolojik, siyasal, sosyo-psikolojik nedenlerin yanı sıra sanayi merkezi haline gelen kent ve çevresi kırsal alandan kentlere ve kenar mahallelere akın eden milyonlarca kişinin yerleştiği bölgelerle hızlanmıştır. Kırsal alandan kent merkezlerine hızlı ve plansız göç kent kimliğinin oluşmasını olumsuz yönde etkilemiştir. Özellikle T. Kürdistanı’ndan sürekli göç alan kentler, ekonomiden öte siyasi yönleriyle de ön plana çıkmaya başlamıştır. Zorla göç ettirilen veya yakılan köylerden kentlere gelen Kürt halkı kısa sürede kentlilerine has kültürü ve yaşam şeklini kent yaşamına entegre etmiştir. Tüm bu nedenlerden dolayı devletin kentlere bakış açısı “iyileştirme” adı altında dağıtmaya, daha fazla rant ve daha fazla sömürüye dayalı politikalar olmuştur. Kentlerin gelişme sürecinde, merkezi karar organlarınca ülke genelinde mekansal düzeyde yanlış yönlendirilmesi de

bölgesel dengesizliklerin ortaya çıkmasında önemli bir etken olmuştur. Kentlerde hızla artan nüfus, beraberinde hiçbir planlaması olmayan merkezi iktidarların yönetimindeki kentlerde çözümsüz sorunlar yaratmaktadır. Özellikle kentsel altyapının yeterince geliştirilmemesine bağlı olarak sosyal, kültürel alanlar, parklar, gar, çöp toplama alanları, küçük ve organize sanayi bölgeleri ve benzeri alanların yetersizliği çevre sorunlarının çözülememesi yaşanan sorunların gerekçelerini oluşturmaktadır. Genelde asgari ihtiyaçları göç eden kitlelerin kurduğu mahallere ulaştıran devlet, yıkma aşamasında en başta su-elektrik gibi altyapıları koz olarak kullanmıştır.

İlk kentsel dönüşüm projeleri

Kentsel dönüşüm; kentsel gelişmenin, toplumsal, ekonomik ve mekansal olarak yeniden ele alındığı ve kentteki sorunlu alanların sağlıklı ve yaşanabilir hale getirilmesi için yıkıp yeniden yapma, canlandırma, sağlıklılaştırma veya yeniden yapılandırma için proje üretilmesi ve uygulama yapılmasıdır. Yani genel olarak kentsel dönüşüm bozulma ve çökmeye uğrayan kentsel alanın ekonomik, toplumsal, fiziksel ve çevresel koşullarının iyileştirilmesine yönelik izlenen politikalar olarak adlandırılabilir.

Sanayi Devrimi sonrası, sanayi kentlerinde hızla artan çevre kirliliği, sağlıksız ve yaşam standartları düşük konut alanları ve yetersiz altyapı hizmetleri, sağlıksız kentler meydana getirmiştir. Bu durum şehir merkezlerinde yaşayan burjuvaziyi rahatsız etmiş ve 19 yy'ın ikinci yarısında kenti daha sağlıklı, temiz ve yaşanabilir kılmayı amaçlayan "Park Hareketi"ni başlatmışlardır. Bunu kent merkezlerinde geniş cadde ve bulvarların açılmasını kapsayan kentsel yenileme projeleri izlemiştir. 1850-1860 yılları arasında Baron Haussmann öncülüğünde Paris'te gerçekleştirilen kentsel yenileme projesi, bu projelerin başında gelmektedir.

20 yüzyılın ilk yarısında İngiltere'deki "Bahçe Kent Hareketi" ve "Yeni Kentler Hareketi"ne paralel olarak gelişen "Modernist Hareket", kentlerdeki yenileme stratejilerine öncülük etmiştir. "Modernist Hareket" kentin sağlıksız kısımlarının yıkılması, daha fazla yeşil alan ve yüksek kütlelerle yeniden planlanması üzerine kurulmuştur. Bu hareketin ortaya çıkışı ile Avrupa'da Paris başta olmak üzere pek çok kent yıkılıp, 'modernist' ilkelere göre yeniden yapılmıştır.

2. Emperyalist Paylaşım Savaşı ile birlikte, kentlerde büyük yıkımların meydana gelmesi, kentlerin yeniden inşa edilmesi stratejisini tekrar gündeme getirmiştir. Bu dönemde sözde yeniden yapılanma politikaları ortaya konulup, 1949'da ABD'de kabul gören Konut Yasası ile birlikte kentsel yenilemenin kurumsallaşması sağlanmıştır. Yine

aynı dönemde, merkezi yönetimler yerel yönetimlere kentsel planlamanın ilkelerini içeren rehberler sunmuştur. 1940'ların ikinci yarısında kentsel yenileme ile birlikte, banliyöleşmenin başlaması ve kentsel gelişim kavramını ortaya çıkarmıştır.

1960'lar ve 1970'lerin başlarında ise kentsel iyileştirme adı altında fiziksel bozulmanın yanında 'toplumsal bozulma da' gündeme gelmiştir. Bunun sonucunda projelerde 'toplumsal bir strateji' izlenmeye başlanmış ve kenar mahalleler ve kent çeperleri öncelik kazanmıştır. 1970'lerin sonlarına doğru, kent merkezlerindeki bozulmanın tek nedeninin sosyal faktörler olmadığı söylenmiş, ekonomik ve yapısal nedenler de, kent merkezi ve çevresindeki kentsel dönüşüm projelerinde gündeme gelmeye başlamıştır.

1980'lerin dönüşüm projelerinin odağında ise kentin boşaltılmış, atıl ve çöküntü haline gelmiş alanlarının ekonomik olarak canlandırılması için projeler üretilmiştir. Bu projelerde en önemli husus ise yapılan projelerin kâr getirecek biçimde olmasıydı. Geleneksel limanın tekrar inşasıyla birlikte, bir deniz müzesi, İmax sineması, dört yıldızlı otel ve çeşitli lokantaları içeren Rotterdam Waterstad, bu yöntem için iyi bir örnek oluşturmuştur. 80'lerde kentsel dönüşüm projelerinin büyük bir çoğunluğu, kamu ve özel sektörün işbirliği ile gerçekleştirilmiştir. Kamu sektörü, temel altyapı sunumu ve arazi ıslahını sağlayarak, kentsel dönüşüm yapılacak olan bölgeye özel sektörün ilgisini çekip, proje ortaklıkları konusunda da kurumsal örgütlenmeyi kurma rolünü üstlenmiştir.

1990 sonrası kentsel dönüşümde, çok aktörlü ve çok sektörlü dönüşüm süreçleri kabul görmüştür. Kamu ve özel sektörün yanında gönüllü kuruluşlar, sivil toplum örgütleri ve farklı toplumsal kesimler de projeye katılmaları için teşvik edilmiştir. Tarihi ve kültürel miras ile ekonomik gelişme arasındaki bağın öneminin anlaşılmasıyla da (yeni rantların keşfedilmesiyle) bu dönemde, "kentsel koruma" kavramı da "kentsel dönüşüm"de ön plana çıkmıştır.

Günümüzde ise kapitalizmin ve devletlerin soruna ilişkin çözüm yolu iki türlü olmuştur; ilki kooperatif gibi oluşumlara kısmen destek vererek ucuz konut üretilmesini sağlamak ve uzun vadeli "düşük" faizli kredilerle emekçilerin bu konutlara yerleşmesini sağlamak; ikincisi ise emekçilerin kendi imkânlarıyla yaptıkları gecekondu alanlarına, yetersiz de olsa alt yapı çalışması (yol, su, elektrik, kanalizasyon vb.) götürerek sorunun ekonomik yükünden kurtulmak. Böylece devlet ve sermaye sözcüleri, sorunun mali ağırlığından kurtulduğu gibi, inşaat malzemeleri üretimi ve ticareti yoluyla da sermaye birikimini büyütülmüştür.

(Devam Edecek)

“Suriye’nin Dostları” kim?

Irak’ta 1 milyon insanı katleden

Roboski’de 34 Kürdü katleden

Cezayir’de milyonları katleden

ABD mi?

TC mi?

Fransa mı?

1 Nisan günü İstanbul Pendik’te bir araya gelen 85 ülke, “Suriye’nin Dostları” adı altında başlattıkları toplantının ikincisini gerçekleştirdiler. Ancak bu toplantıda bir araya gelen devletlere tek tek baktığımızda dahi, katılan devletlerin neredeyse tamamı kendi ülkelerinde halka kan kusturan politikalara imza atan devletler olduğunu görürüz. ABD, TC, Suudi Arabistan, Fransa vs. bu durumun en bariz örnekleri ve bu toplantının da en önemli figürleriydi.

Söz konusu toplantıda TC, adeta “şahin” kesilerek, Esad’a meydan okudu! Hatta konuşmalara ve TC temsilcilerinin üsluplarındaki “sertliğe” baktığımızda sanki toplantıyı terk edip, Suriye sınırlarına orduyla dayanacak gibi bir hal vardı ortada. TC’nin bu saldırganlığının altının boş olduğunu düşünmemek gerekiyor. Keza Suriye’ye yönelik emperyalizmin planlarında en önemli taşeronluk rolünün TC’ye düştüğü açıktır.

TC’nin bu denli ön planda olmasının esasta iki nedeni var:

Birincisini, TC’nin emperyalizme göbekten bağımlılığı oluşturmaktadır. Emperyalist saldırganlığın Irak ve Libya’nın ardından bir kez daha açığa çıktığı bu süreçte, ABD, Ortadoğu planları önündeki engellerden biri olan Suriye’yi devre dışı bırakmak istiyor. Bu yüzden de çeşitli politikalar üretiyor.

Bunlardan ilki, Suriye’deki rejimin içeriden çökertilmesi... Bunun için de muhalifler silahlandırılıyor, yaşanacak iç savaş sonunda da rejimini çökmesi umuluyor. Muhaliflerin bu açıdan “güçlendirilmesi” için “Suriye’nin Dostları” toplantısı önemli bir yerde duruyor ABD açısından...

Diğer neden, Suriye’yi fiilen bölmek, göçü hızlandırarak bir tampon bölge yaratma amacıdır. Söz konusu tampon bölgeyi, “insani yardım” adı altında TC ve Arap devletlerinin kontrolü altında tutmayı istiyor ve böylelikle rejimi; bölünmüş bir hale getirmek istiyor. Yine “Suriye’nin Dostları” toplantısından çıkarılmaya çalışılan “tampon bölge” ve “insani koridor” kararları da emperyalizmin bu politikaları ile

örtüşüyor.

Son olarak da askeri işgal ihtimali, emperyalizmin masasında sürekli tehdit olarak duruyor. Irak ve Afganistan’da ciddi bir şekilde yenilgiye uğrayan ABD, buraları işgal ederken girdiği “insan hakları”, “demokrasi” gibi söylemleri Suriye’yi işgal ederken de kullanamayacağı için bu konuda TC’yi öne itmeyi tercih ediyor.

Emperyalizme göbekten bağı TC buna hayır diyebilir mi? Aksine işgal konusunu ertelemeye çalışanlara inat, TC, azgın bir şekilde bu görevi nasıl da iştahla yerine getireceğini kanıtlamakla meşgul. Tasmassından tutularak, zorla zapt edilen kuduz bir köpeği andırıyor TC temsilcilerinin konuşmaları...

TC’nin Suriye konusunda bu kadar ön planda olmasının ikinci nedeni de Kürt ulusal sorunu. TC; Irak, İran ve Suriye’deki Kürt varlığını ülkemizde uyguladığı Kürt politikasının bir parçası olarak görüyor. Her ne kadar Irak işgalinde askeri varlıkla yer almadıysa da, bugün bu durumdan vicdan azabı çekiyor. Çünkü Irak Kürdistanı’nda yaratılan Kürt oluşumundan rahatsız oluyor. Ve aynı durumun Suriye’deki Kürt halkı özgülünde yaşanmasından endişe duyuyor. Dolayısıyla bu bölgede politik bir güç olarak bulunmak ve söz sahibi olmak istiyor. Yani TC, Suriye’yi bir iç mesele olarak görüyor artık!

Suriye’de muhalif hareket

“Suriye’nin Dostları” toplantısının kuşkusuz en önemli katılımcısı **Suriye Ulusal Konseyi (SUK)** olmuştur. Hür Suriye Ordusu’nu kendisine bağlayarak merkezileştirmeyi ve kendini de Essad rejimine alternatif olarak oluşturmaya çalışan SUK ile ilgili şöyle bir manipülasyon yaratılmaya çalışılıyor: “*SUK, Suriye halkının örgütlü ve muhalif tek örgütlenmesidir!*”

Oysa emperyalistlerin SUK’a yönelik açıklamalarına baktığımızda bile “*muhaliflerin birbirlerine karşı çıkmaya son vermeleri gerektiği*” ve “*bazı muhaliflerin tutumu ciddi biçimde muhalefeti zayıflatıyordu*” (Fransa Dışişleri Ba-

kanı Alain Juppe, 16 Mart, Le Monde) söylemleri bile bu bileşenin muhalefeti tamamıyla temsil edemediğini gösteren bir durumdur.

Bilinen gerçek şu ki burjuva basının lanse ettiği gibi; SUK'un merkezi, oturmuş bir yapılanması yok. Kendi aralarında tam bir görüş birliğine sahip değiller ve süreç uzadıkça bu farklılıklar da artıyor. SUK içerisinde yer alan birçok muhalif grup ayrılarak, yeni gruplar oluşturdu. Kallanların birçoğu ise işbirlikçi ya da sürecin akımına kapılan küçük muhalif gruplar...

İşbirlikçi veya halka ait muhalefetin çok parçalı olduğu ve aslında bu sürecin halk muhalefeti eğittiği, asıl güçlü örgütlenmelerin bu sürecin sonunda oluşabileceği söyleniyor. Tabii en güçlü, derli toplu muhalefet odağının Kürt partilerinin oluşturduğu da diğer bir gerçek.

Suriye devletinin istihbaratı, ordusu ve paramiliter gruplarıyla birlikte düşünüldüğünde muhalefet grupları açısından belli bir caydırıcılığının olduğu, özellikle de halka dayanmayan yapılanmalar arasında bu kaygının daha da derinleştiğini söyleyebiliriz. Muhalefet içerisindeki parçalı duruş ve ortaklaşamama durumunun bir nedeni de bu. İzlenecek siyaset konusunda anlaşamıyorlar, kendilerine güvenmiyorlar. Her ne kadar TC ve arkalarındaki emperyalistler arka çıksa da yarın ne olacağından emin olamıyorlar.

Kürt hareketleri bu sürecin en tutarlı ve örgütlü yapılanmasını oluşturuyorlar. 10 civarı Kürt örgütlenmesi olduğu söyleniyor. PKK çizgisinde hareket eden PYD, bu örgütlenmeler içerisinde en güçlü olanı... Genel olarak işgale karşılar ve sürece daha çok kendi hakları çerçevesinde yaklaşıyorlar, temkinli hareket ediyorlar. Essad rejimi ile aralarında bir denge durumu olduğuna dair bazı izlenimler mevcut. Buradaki Kürt hareketi Esad rejiminin sakatlığının farkında ancak Esad'a olduğu gibi emperyalistlere, onların uzantısı olan TC'ye de güvenemeyeceklerini biliyor.

Suriye'de halk ayaklanmasına doğru yaklaşmak

Suriye'de uzun yıllardır zorba BAAS rejimi hüküm sürüyor ve bu rejim, halkın tüm yaşamını kontrol altında tutarak, halka baskı uyguluyor ve zulmediyordu. Dolayısıyla Suriye'de, diğer Ortadoğu ve K. Afrika ülkelerinde yaşanana benzer halk ayaklanmaları başladı. Esad'ın orduyla bu ayaklanmaya yönelik kanlı bastırma girişimi, yani baltayı kendi ayağına vurması ile çatışmalar büyüdü. Ve işler "rayından" çıktı.

Suriye'de olanları, bütünüyle Arap isyanları süre-

cinden soyutlayamayız. Örneğin isyanın merkezlerinden en önemlisi denebilecek **Dera**, bir işçi kenti. BAAS rejiminin uyguladığı ekonomik programlar burada işçi sınıfını hareketlendirmiş durumda.

Yine Suriyeli köylüler neo-liberal politikaların bir sonucu olarak kentlere yığılmış durumda ve işsizlik burada öne çıkan en önemli sorunlardan biri... İsyanın sınıfsal nedenleri fazlasıyla var ve etkili. Görmek isteyene!

Ama aynı zamanda Arap isyanlarının devamı saymak da doğru olmaz. Suriye'de artık Libya'ya dönük emperyalist saldırganlığa benzer bir sürece girilmiş durumda. Ancak özellikle Suriye söz konusu olduğunda, tartışmanın yalnızca bu kısımdan-yani emperyalist bir işgal üzerinden tartışılması zaman zaman yaşananların özünü anlamamızı olanaksız kılıyor; hatta "anti-emperyalizm", halkların zorba iktidarlara karşı isyanlarını küçümsemelere bile neden oluyor. Suriye için de benzer bir durum geçerli.

Beşar Esad, bir diktatörlüğün başı olarak gücünü halktan almıyor. Aksine halkın taleplerini ve ayaklanmasını bastırmaya çalışıyor. Her ne kadar "Annan Planı"na "evet" dediğini söylemiş olsa da; gerçekte emperyalistlerin ateşkes istemine "evet" diyemez. *Zaten emperyalistler de halk isyanının bastırılmasına karşı çıkmıyorlar esas olarak.* Onlar yıkılanın yerine kendi sadık uşaklarını yerleştirmek istiyorlar ve Suriye'den pay kapmanın peşindedir.

Sonuç olarak, her ne kadar emperyalist işgal ihtimaline bile tüm gücümüzle karşı çıkmak gerekiyorsa da, bölgede Suriye halkının Esad rejimi tarafından maruz kaldığı saldırılara, katliama ve zulme de karşı çıkmak gerekiyor.

Emperyalist işgal ve emperyalistlerle yerli uşaklarının Suriye muhalefeti üzerinden gerçekleştirmeye çalıştıkları politikalar ne kadar teşhire muhtaçsa; Essad rejiminin Suriye halkı üzerindeki katliam ve zulmü de o kadar teşhire muhtaçtır. Suriye halkının yanındayız demek, ancak böyle mümkün olur.

DEMOKRASİ

“Bilindiği gibi demokrasi, etimolojik köken olarak, Eski Grekçe dêmos (halk) ve kratos (egemenlik, yönetim) sözcüklerinden oluşuyor ve halkın hükümeti veya halkın kendi kendini yönettiği rejim anlamına geliyor.”

Şimdi önüne “ileri” kelimesini ekleyerek iyice bulanırdılar bu kavramı. Kendilerinden önce demokrasi vardı da onlar bugün onu ileri taşıyormuş gibi. **Gülünç.** Ya da efendileri, bir oy ya da sınırlısından bir ifade özgürlüğü tanıdığı için kendi reayasına, ezilen dünya halklarına bomba yağdırabiliyor demokrasi adına. **Korkunç.**

Demokrasi kavramı, doğduğu topraklardaki dilden diğer dillere aktarılmıştır. *“Bilindiği gibi demokrasi, etimolojik köken olarak, Eski Grekçe dêmos (halk) ve kratos (egemenlik, yönetim) sözcüklerinden oluşuyor ve halkın hükümeti veya halkın kendi kendini yönettiği rejim anlamına geliyor.”*¹

Antik Yunan’da ve bilhassa Atina’da demokrasi, bugünkü gibi oylama yöntemine indirgenmiş bir sistem olarak değil, yurttaşların devlet yönetimine doğrudan katılımına dayanan bir sistem olarak yürütülmekteydi. Yurttaşlar Agora adı verilen sitenin en büyük meydanında toplanır, kamusal sorunları tartışır, yasa çıkarır, uzmanlık isteyen işler için görevlendirmelerde bulunurlardı. Görevlendirilenler doğrudan bütün yurttaşlara karşı sorumluydular. Yani siyaset, bir uzmanlık işi değildi. O yüzden eşitlik ilkesine dayalı bir görevlendirme söz konusudur. Gerçekten de hakiki bir demokrasi eşitlikten ayrılmaz. Gerçekten de hakiki bir demokrasi eşitlikten ayrılmaz.

Yurttaşların yönetime katılımındaki **doğrudanlık**, araçların dolayımına, günümüze taşınmış şekliyle temsili demokrasiye mahal vermezdi. Seçim esasına dayanmayan hükümet biçimi, oligarşinin oluşmaması yönünde sistemin garantisi olarak öngörülmüştü.

Atina demokrasisinin en büyük açmazı, çağın sınıfsal karakterinden ileri gelmektedir. Zira yurttaşlar olarak adlandırılan kategori, salt belli bir yaşın üstündeki soyluları içermekle, köleleri, yabancıları ve soylu bile olsa bütün kadınları dışarıda bırakırdı. Kadınlar, duygusal oldukları iddiasıyla devlet işlerinden uzak tutulurlardı.

Demek ki, demokrasi kavramının en başından beridir sınıfsal bir öze mündemîç olduğunu belirtmek kaçınılmazdır. Atina’nın inşacıları, hayatın idame ettiricisi emekçiler, köleler, kadınlar bir oy derekesinde dahi demokrasiinin nimetlerinden yoksun bırakılmışlardır.

Köleci çağın kapanmasıyla birlikte demokrasi kavramı, burjuvazinin tarih sahnesine çıkmasına kadar gündemden düşmüştür. İktisadi çıkarları gereği merkezî devlet amacındaki burjuvazi, önce merkezî krallıkların kurulmasına önayak olmuş daha sonra yarattığı mezar kazıcısının öfkesi karşısında demokrasiye yönelmiştir. Demokrasi, burjuvazinin feodalizme karşı yürüttüğü savaşında arkasına aldığı emekçilere verdiği bir “sus payı” olarak devreye konulmuştur.

Demokrasi kavramı süreç içerisinde çeşitli türevlerine bürünmüştür. Bu türevler, özgürlük bağlamında genişleme eğilimi taşıdığı gibi militan demokrasielerde olduğu gibi daralma eğilimi de taşıyabilmektedir. Nasıl bir türeve evrilirse evrilsin, bunun ezilenlerin hak arama ve kazanma mücadelesiyle esaslı ve doğrudan bir ilişkisi bulunmaktadır. Yoksa hâkim sınıf temsilcilerinin entelektüel düzeyi, kişisel özellikleri, bağrından koptukları sınıf özellikleri tali derecede bile bir etkiye sahip değildir.

Yine de kısaca belirtmek gerekirse, bu türevler, doğrudan demokrasi (Antik Yunan demokrasisi), temsili demokrasi, yarı doğrudan demokrasi, çoğulcu demokrasi, çoğunlukçu demokrasi, liberal demokrasi, plebistçi demokrasi, radikal demokrasi, siber demokrasi, düşük yoğunluklu

demokrasi, militan demokrasi, uzlaşmacı demokrasi, delegasyoncu demokrasi, Westminster modeli demokrasi, oydaşmacı demokrasi ve müzakereci demokrasisidir.²

Bu türevleri ana başlığımız altında inceleme konusu yapmıyoruz. Zira bunlar arasındaki fark, demokrasinin esaslarından olan oy hakkı ve söz hakkının ve çağımızda popüler olan ifade özgürlüğü unsurlarının kullanılması yöntemleri arasındaki farktan ibarettir. Şüphesiz her yöntem, sonuçta bir farklılık oluşturabilse bile temelli bir ayrıma götürmemektedir. Bunun sağlaması rahatlıkla yapılabilecektir.

Demokrasinin ilgili türevlerini sosyoekonomik yapıdan azade ve varsayım düzeyinde inceleyelim. Türkiye’de çoğulcu demokrasi vardır. Çoğulculuğun belli başlı özellikleri olarak herkes siyasi fikirlerini açıklamakta özgürdür; hükümet, genel, eşit ve serbest oylama sonucu oluşur; herkes yasalar önünde eşittir; muhalefetin siyasi yaşam hakkı güvence altındadır; yargı makamları bağımsızdır vs. Seçimler sonunda tek başına hükümet olan bir parti, pekâlâ, yasaları değiştirebilir, yargıyı kendisine bağımlı kılabilir, yargı eliyle muhalif güçlere saldırabilir, hükmetmesi önündeki bütün engelleri kaldırmak için sistemi elden geçirebilir. Sonucun, egemenlerin empoze ettiği kavramlar arasında çoğunlukçu demokrasiye tekabül ettiğini söylemek mümkün hâle gelir. Üstelik hükümet, çoğunlukçu özelliğine rağmen, çoğulcu demokrasinin en önemli veçhesini ağızından düşürmez: “Ee millet böyle istedi! Millî irade!” falan...

Üstelik ve en önemlisi, üretim ilişkileri bağlamını devre dışı bırakılmadığında, yani olgu, gerçeklik içerisinde ele alındığında, demokrasinin hâkim sınıfların sömürü sistemini uzatmak için kullandığı bir araç olduğu görülmekte-

dir. Egemenler, yeni kurduğu devlet yönetimlerini ya cumhuriyet ya da demokrasi olarak nitelediler, nitelemektedirler. “Devlet hepimizin, herkes eşit, sınıflar yok, kaynaşmış bir milletiz” argümanları ileri sürüldü.

“Bu argümantasyon, hangi sınıfın söz konusu olduğunu sormaksızın, her şeyden önce ‘genelde demokrasi’ ve ‘genelde diktatörlük’ kavramlarını kullanıyor. Sorunun sınıflar dışı ya da sınıflar üstü, güya tüm-ulusal bir bakış açısıyla konması, sosyalizmin temel öğretisiyle, yani burjuvazinin kampına geçmiş olan sosyalistlerin sözde kabul ettikleri, gerçekte ise unuttukları sınıf mücadelesi öğretisiyle doğrudan alay etmektir. Çünkü hiçbir uygar kapitalist ülkede bir ‘genel demokrasi’ yoktur...”³

Tarihsel süreci içerisinde en azından biçimsel değişikliklerle farklı türlere bürünen demokrasinin sorun olarak ele aldığı şey, demokrasinin, demos kısmının kimleri kapsadığı olmuştur. Oy hakkı, söz hakkı, seçme ve seçilme hakkı kimlere tanınacaktır? Seçilenlerin yönetimi ve denetimi gibi hususlar türlerin belirleyicileri olmuştur.

İlk defa, demokrasinin tartışma konusunu ‘kim’ ve ‘nasıl’ sorusu ekseninden alıp ‘ne’ sorusunu temel eksen kılan yaklaşım Marksizm olmuştur.⁴ Bu yaklaşım hem tarihsel köken olarak Atina demokrasisine hem de kapitalist çağın demokrasisine getirilen eleştiridir. Sınıf mücadelesinin ve sınıfsız toplum idealinin teorisi olan Marksizm, demokrasiye getirdiği özel mülkiyetçilik reddiyesi nedeniyle ki, diktatörlük kelimesinin bütün negatif anlamıyla sürekli yaftalanmıştır.

Oysa burjuva demokrasi olarak uygulanan herhangi bir demokrasi türünün de tartışmasız diktatörlük olduğu muhakkaktır. Sömürenlerin diktatörlüğü. Üstelik bu diktatörlük türü, ana damarlarına yönelik muhalefeti yok etme güdüsünü her an kanlı eylemlerle somutlaştırmaya meyillidir.

Sonuç olarak, demokrasi kavramına yüklenen anlamın sınıfsal pozisyondan ileri geldiğini tespit edememek için hiçbir neden yoktur. O yüzden, ezilenlerin demokrasi talebi, konjonktür gereği Antik Yunan’ın yurttaşlık kategorisini aşmakla beraber, onun barındırdığı öze ilgilidir. Ezilenler, demokrasi isterken sosyal eşitlik, adalet, özgürlük ister.

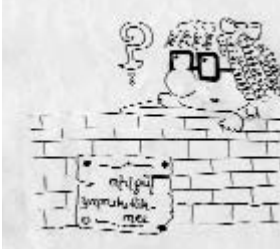
Başkaya, Fikret, *Demokrasiyi nasıl bilirsiniz?*, 17 Ağustos 2010, www.sendika.org

Tunç, Hasan, *Demokrasi Türleri ve Müzakereci Demokrasi Kavramı*, Gazi Üniversitesi Hukuk Fakültesi Dergisi C. XII, Y. 2008, Sa. 1-2

Lenin, V. I., *Seçme Eserler*, C. 7, Birinci Basım, Haziran 1996, s. 237-238

Wolff, Richard, *Marksizm ve Demokrasi*, Çev. Cem Kamözüt, Praksis, S. 10, sy. 125

**M
Y
Z
A
H**

Atılgül Yaprakdökmez

SEVİYORUM AMA KİMİ...

FATİH projesi, “Fetih” filmi falan derken etrafımız mı çevriliyor diye endişeye kapılacağım sırada, etrafımın zaten faşizm tarafından çevrilmiş olduğunu hatırladım da rahat bir nefes aldım. Öyle deme okurcuğum, bildik canavar her zaman bilmediğinden iyidir. Valla bak! Ortadoğu ülkelerini düşün. Afrika’nın kuzeyini, hadi uzatmayayım, Libya’yı düşün. Kaddafi diktatörlüğü bildik canavardı, devrildi, şimdi ülkede “bilinmedik” canavarlar cirit atıyor. (Bu cümleden Kaddafi savunması çıkarmaya yeltenen afacan okur, sana sesleniyorum, kim olduğunuzu biliyorum, ona göre uslu durun!)

Ya da daha geçtiğimiz günlerde boğazlarına peçetelerini iliştip salyalarını akıtarak “Suriye Halkının Dostları” toplantısı düzenleyenlere bir bakın. Ammaaaaaan, evlerden irak!

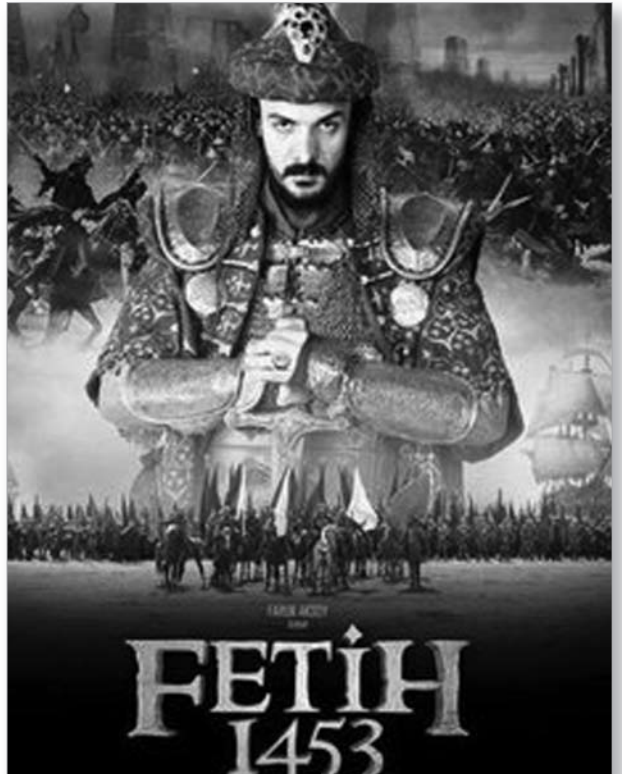
Neyse okurum az daha senin yüzünden konumuzdan sapıyordum. Aslında biraz şu FATİH projesinden bahsetmek istiyorum. Fırsatları Arttırma ve Teknolojiyi İlerletme Hareketi. E bildiğin akrostiş de bizim zamanımızda bu işler daha naif yapılırdı.

“Seviyorum ama kimi

En tatlı birini

Nasıl anlatayım sana

İlk harflerine baksana.” gibi. Böyle ilk harflere bakanda hoş duygular yaratırdı, “Ay kikiriki, ‘seni’ mi ilahi...” diye kırılıp dökülürdük falan. Fakat o da ne? Fırsatları Arttırma ve Teknolojiyi İlerletme Hareketi yani **FATİH!** Diririraaaaa... “Dövecen beni biliyorum, enneeeee!” O nasıl meydan okuyan, tehdit savuran bir isimdir yahu? İlla kılıcı kalkanı kuşanacağız yani...

Dindar ve muhafazakâr bir gençlik yetiştirmek istiyoruz.
R. T. Erdoğan

Hedefin körpe zihinleri fethederek kirli ideolojilerinin tohumlarını serpmek ve minik(!) kafaları çimlenmeye bırakmak olduğunu bilmiyor muyuz sanki? Sizi gidiler sizi! Hadi FATİH'in açılımını yedik diyelim, bari hemen arkasında "Dindar bir nesil yerleştireceğiz" demeseydiniz.

Niye boş yere ödlere koparmaca oynuyorsunuz ki? Hedefin körpe zihinleri fethederek kirli ideolojilerinin tohumlarını serpmek ve minik(!) kafaları çimlenmeye bırakmak olduğunu bilmiyor muyuz sanki? Sizi gidiler sizi! Hadi FATİH'in açılımını yedik diyelim, bari hemen arkasında "Dindar bir nesil yerleştireceğiz" demeseydiniz. Kulaklarımda mehter marşı yankılandı valla: "Ceddin deden neslin baban, hep kahraman Türk milleti..." Meğer başbakanın gönlünde bir "Fatih" yatıyormuş. "Been başka başbakanlara benzemem!

Been Recep Tayyip Han!" Yaaaaaa... "Yürütülen" gemiler, gemicikler, "Buralar hep benim, baba mirası." tavrı da eklenince konsept tamam.

Hazır dindar nesil meselesine girmişken kafamı kurcalayan bir konu var: "Dindar bir nesil nasıl yetiştirilir?" henüz anlayabilmiş değilim. Nasıl yapacaklar acaba? Birkaç düşünce uyanıyor kafamda gerçi...

1. Pirinç tarlalarına ve su kaynaklarına okuyup üflecekler. Genç beyinler pilavı kaşıkladıkça, suyu yudumladıkça uhrevi birer kişiliğe dönüşecek, nurlanacaklar.
2. "Dindar nesil çipi" için ihale açacaklar, ihaleyi Çalık Grubuna verecekler. Bir yandan meseleyi kökten çözüp bir yandan da kâr edecekler.
3. Şu dağıtılan tablet bilgisayarlara eşik altı tekniği ile gençleri "hak yoluna iletecek" bir program yüklediler; ancak güvenlik kontrolünden geçmediği için ücretsiz dağıtıyorlar tabletleri.

Ve benim ala gözlü şirin sözlü okurum, böylesi bir süreçte "Fatih" filmi vizyona girdi. Girmez olaydı! "Almanlar yenilince biz de yenilmiş sayıldık" travmasıyla büyümüş nesiller "Mondros utancından" sıyrılmaya hırslıyken sinema salonlarına akın etti. Çıkışta baktım, herkes "Fatih". Başlar dik, gözler ufuk çizgisinde. Hani bıraksan Viyana kapılarına dayanacaklar. Toplumsal bilinçaltımız dikkatle incelenmeli, diyorum. Her geçen gün fakirleşiyoruz, sosyal yıkım yasalarıyla haklarımızı kuş olup uçuyor; ama tabii bunun hiçbir önemi yok, yeter ki "karizmamız çizilmesin", şanlı(!) tarihimiz alsın yürü-sün. O değil de yapımcılar kıldı parayı yahu. Bu zamanda sinema sektörüne girmek gerekiyor. Zor değil aslında, sakat bir cinsellik anlayışını bol küfürle harmanlayacaksın, bir de toplumsal bilinçaltımızın kusmuğu bir ana karakter bitiii. Hayır, şu YDG'liler "devrimci ahlak" diye tutturmasalar olur bu iş. Mali çalışma azizim. Sonuçta nitelikli bir gençlik örgütünün yılbaşı bileti almaktan daha yaratıcı çözümlere ihtiyacı var bence. Neyse kızgın bakışları şimdiden görür gibiyim, en iyisi daha fazla uzatmamak galiba. Ama ne yapayım okurcuğum, 8 Mart 21 Mart geldi geçti, daha 1 Mayıs'ı var bunun, iki renkli de olsa renkli bi afişçeğimiz olmasın mı?

Hazır 8 Mart demişken bu konuya dair de iki kelam et-

mesem olmaz şimdi. Evet... Bunu açıklayacak doğru kişi ben miyim bilemiyorum ama... Yani erkek arkadaşlar da öğrenmeli artık. Biz "feminizme saptık" arkadaşlar, hayırlı uğurlu olsun. Nasıl mı saptık? Şöyle oldu: Bir kere belli alanlarda 8 Mart'a "erkeksiz" çıktık. Yani "devrimciliğimizin garantisi(!)" erkek nesli alanlarda olmadı, bu noktada erkek cinsine karşı fena halde ayrımcılık yaptığımızı da bildirmek isteriz. Üstelik YDK'nın çıkardığı ve bizim de alanlarda dağıtılmasına katkı sunduğumuz rozet ve broşürler MOR!!! Hatta bununla da sınırlı kalmadı ideolojimizdeki tahrifat: Altına imza attığımız metinlerde kadınların özgül sorunları bağlamında "çok kadın vurgusu" var. Nasıl, dehşete kapıldınız değil miiii?

Bu arada haberlerini alıyoruz, 8 Mart sürecinde kadınlar 2'şerli 3'erli geziyorlarmış, çünkü erkek yoldaşlar bu süreçte sürekli feminizmi tartışmak istiyorlarmış. Haklılar bence, kadın kısmını kendi başına bırakırsan ya davulcuya ya zurnacıya (yanlış anlaşılmasın sanata saygımız sonsuz, lakin lafın gelişi böyle) ya da feminizme varır. Arada tutup kolundan doğru hatta çekeceksin ki MLM ideoloji çizgisinden sapmasın. Evet, sevgili erkek yoldaşlar, probleminiz nedir, yazın bana,

ben sizi anlarım. Tabii ki 8 Mart'ta kadın yoldaşlarımızla feminizmi tartışacağız. Zira bugün feminizm geniş halk kitlelerini arkasından sürükleyerek kadınların bilinçlerini bulandırıyor bu yüzden ideolojik mücadele şart yani J Ama kesinlikle biz bu 8 Mart vesilesiyle kadınları nasıl daha fazla örgütleriz, onları hapsededikleri dört duvarın arasından nasıl çıkarabiliriz, 9 Mart'ta ne yapmalıyız gibi konuları tartışmayalım, zira tek "problemimiz" feminizm.

Tabii bu yaklaşım sadece burada bitmiyor. Duyduğuma göre Ankara'da devrimci 8 Mart platformu bileşeni bir kurum "erkeksiz" 8 Mart'a katıldığımızı duyunca "bu tavrın ne kadar devrimci olduğunu" sormuş. Eyvahlar olsun, itibarımız iki paralık oldu! Kadına yönelik şiddeti, emek sömürsünü, baskıları, Kürt kadınına yönelen 3 katlı sömürüyü, kadının kadın olmaktan kaynaklı da sorunlar yaşadığını mümkün olan en geniş bileşenle örgütleyeceğiz diye "devrimci tavır"dan da saptık. Ne sapkınmışız yahu, üzerimizde ideoloji durmuyor.

Neyse okurum benim hem biraz sınırlarım bozuldu, hem de kan şekerim düştü galiba. Her derde deva çukolata ile bu sorunumu çözmek gerek.

Bitirirken, can kokan okur, "hepimizi mahvetme potansiyeli taşıyan bu havalarda" kendinize iyi bakın, terli terli soğuk su içmeyin ve olaylara karışmayın. "Aman da terledim" diye puşi takmak da yok. Ayrıca demokratik haklarınızı da bir süre kullanmasanız bence iyi olur. Basın açıklamasında falan ezkaza görüntülenirseniz örgüt üyeliği ile hele de önde pankarta dokunma gaffetine düşerseniz örgüt yöneticiliği ile yargılanmaya kadar yolu var bunun, benden söylemesi. İyisi mi siz bu 1 Mayıs'ta eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim; söz, yetki, karar, örgütlenme özgürlüğü; demokratik halk liseleri ve üniversiteleri taleplerinizi bir rölantiye alın. Tutuklu öğrenciler konusunda rekordun rekora koşan bir devletimiz var neticede.

Bitirirken, can kokan okur, "hepimizi mahvetme potansiyeli taşıyan bu havalarda" kendinize iyi bakın, terli terli soğuk su içmeyin ve olaylara karışmayın. "Aman da terledim" diye puşi takmak da yok.

TİYATRONUN ORTAYA ÇIKIŞI

Tiyatro da başka sanatlar gibi dinsel törenlerden doğmuş, sonra dinden bağımsızlaşarak sanatlaşmıştır. Kökeninde, ilkel insanın doğa olaylarını kendi bedensel hareketleriyle simgesel olarak temsil etme çabaları yatar.

Tiyatro da başka sanatlar gibi dinsel törenlerden doğmuş, sonra dinden bağımsızlaşarak sanatlaşmıştır. Kökeninde, ilkel insanın doğa olaylarını kendi bedensel hareketleriyle simgesel olarak temsil etme çabaları yatar. Avrupa'da Üst Paleolitik Çağ'dan kalma mağara resimlerinde, ellerine ve yüzlerine hayvan postları geçirmiş insanların ritmik hareketler yaptığı görülmektedir. Bunlar maske ve kostüm kullanımının, dolayısıyla tiyatronun ilk örneği sayılır. Maske kişinin kendi kimliğini aşarak başka kimlikleri ve daha genel varlık biçimlerini temsil etmesinin en etkin yollarından biridir.

İnsanlar belli zamanlarda yapılan törenlerde bu tanrıları temsil eden maskelere bürünerek kendi yaşamlarını etkileyen doğa olayları üzerinde denetim kurmaya çalış-

tılar. Yağmur yağdırmak ya da avda başarılı olmak için yapılan törenler, danslar kuralı oyunun ilk örneğiydi. Eski inançların hemen hepsinde görülen 'ölme ve yeniden dirilme' teması da insanlara verdiği kılık değiştirme ve kişileştirme olanaklarıyla, tiyatronun çıkış noktalarından biriydi. Mevsimlerin dönüşü, kışın bahara dönüşmesi gibi yinelenen doğa olayları, eski yılı temsil eden kralın yeni yılın kralının karşısında yenik düştüğü bir törensel boğuşmayla temsil ediliyordu.

Tiyatro bugün de bu iki eğilimin izlerini taşır, bu iki eğilim arasındaki gerilimden güç alır: bir yanda doğa güçlerini simgesel olarak canlandırma, temsil etme işlevi; öte yanda, doğaüstü güçlerin görünmesine aracılık etme işlevi. Doğaya öykünme kuramına göre, tiyatronun en önemli ögesi kılık değiştirme değildir.

Tiyatronun Tarihsel Değişimleri ve Gelişmeleri Antik Yunan'da Tiyatro Düşüncesi

Tiyatro konusundaki ilk kuramsal görüşler, Antik Yunan düşüncesinde filizlenmiştir. Antik Yunan uygarlığının Arkaik çağını ve bu çağın doğacı düşünürlerini izleyen Klasik Çağ Düşünürleri, fizik ötesini, insanı ve toplumu yöneten yasaları sistemli biçimde ele alırken güzel kavramına ve sanata da eğildiler. Klasik Çağ filozofları sanatı önce toplumu eğitmesi açısından, sonra da estetik duygu açısından ele aldılar.

Platon Düşüncesi

Tragedya ve komedyaya türlerinde en yetkin yapıtların yazıldığı ve oynandığı dönemde yaşamış olan Platon, tiyatro sanatına karşı olumsuz bir tavır almıştır. Şiir, müzik ve resim sanatlarında eğitim görmüş olduğu halde Sokrates'in öğrencisi olup felsefeye bağlanınca sanat uğraşından vazgeçen Platon tiyatroyu halk üzerindeki büyük etkisi açısından tehlikeli buluyor.

Ortaçağ'da Tiyatroya İlişkin Suçlamalar

Ortaçağ'da tiyatro gösterileri yasaklanmış olduğundan tiyatro ile ilgili düşünce üretilmemiştir. Yalnızca okullarda Latince öğrenimine bağlı olarak okutulan Latin ozanlarının oyunları bilinmekte, yazınla ilgili incelemelerde bu oyunların özelliklerinden söz edilmektedir. Öte yandan din adamları, halkın tiyatro sevgisinin içten içe yaşadığını gözlemledikleri için, her fırsatta bu sanatı suçlamış, tiyatronun zararlı etkilerine karşı uyarılarda bulunmuşlardır. Özetle Ortaçağ'da tiyatro düşüncesi, tiyatroyu suçlama biçiminde gelişir.

Klasik Akım

17. ve 18. yüzyıllarda Avrupa tiyatrosunda klasik akım egemendir. Tiyatro kuramcıları bu akımı desteklemektedirler. Rönesans'ta gözlemlediğimiz, tiyatro düşüncesi ile tiyatro olayı arasındaki kopukluk giderilmiştir. Klasik akım 17. yüzyılda Fransa'da ortaya çıkmış, 18. yüzyılda bu akımın yaygınlık kazandığı, aynı zamanda yeni bir tiyatro anlayışına doğru evrimleştiği görülür.

Romantik Akım

Romantik akım 18. yüzyılın sonlarında ortaya çıkmış,

19. yüzyılın ilk yarısında tiyatro sanatında parlak dönemini yaşamış, aynı yüzyılın ortalarında gücünü yitirmiştir. Fransız devrimini hazırlayan görüşlerde romantik düşüncenin tohumları ekilmiştir. Alman idealist felsefesi ise bu akımın kuramsal temelini oluşturmuştur. Tiyatronun güncel sorunları kapsayacak biçimde geliştirilmiş olan romantik tiyatro düşüncesi, klasik akımın biçim kurallarına, eğitcilik anlayışına, akıl ve mantık ölçülerine karşı çıkmış, tiyatronun yansıtması öngörülen gerçeğin yeni bir tanımını yapmış, tiyatro sanatını yeni bir biçim, yeni bir işlev anlayışı içinde değerlendirmiştir. Romantik tiyatronun amacı, tanrısal gerçeğe ve insanın doğal özüne ışık tutmak; görevi, insanın kimliğini bu gerçek doğrultusunda yoğurmak, yetkinleştirmektir. Bunu başarmak için yazarın, gerçeği uzak açıdan görmesi, yaşamın çelişkisini tanıması, sonra da onu özüne en uygun bir biçimde ifade etmesi gerekir.

Gerçekçi Akım

Oyun yazarlığında olduğu kadar sahneye koyuculukta ve oyunculukta da yeni bir sanat anlayışı getiren gerçekçi tiyatro düşüncesi, öncelikle romantik tiyatro anlayışına ve popüler tiyatro uygulamasına karşı savunulmuştur. 19. yüzyılın ikinci yarısında ortaya çıkan bir anlayıştır. Bu anlayış romantizmi yaşamdan kopukluğu, toplum sorunlarına karşı ilgisizliği, hastalıklı duygusallığı ve yapaylığı ileri sürerek eleştirmiştir. Gerçekçi tiyatroyu savunanlar günlük yaşam gerçeklerine eğilmek, bunları bilimsel yöntemle incelemek, bulguları süssüz bir anlatımla seyirciye

sunmak savındadır. Gerçekçi akımda dekorda, kostümde, akse-suarda tarih gerçekliği gözetilmektedir.

Havagazı aydınlatmasının kullanılmaya başlanması ve ramp ışıklandırması ile tiyatrunun bir kısmı karartılabilmektedir. Bütün bunlar gerçekçi tiyatrunun oluşumuna ön ayak olmuştur.

Gerçekçi akım sanatçılarının romantizmi eleştirdikleri noktalar şunlardır:

Romantizm düşsel olanı ele almış, yaşanan gerçeklerden uzaklaşmıştır. Gerçekçilik yaşayan somut şeyleri ele alıp olduğu gibi gösterecektir.

Romantik sanat seyircisini yalanlarla, gerçekleştirecek ülkülerle avutmuştur. Gerçekçilik ise gerçeğin acı, çirkin yüzünü göstermekten çekinmeyecektir.

Romantizm yaşamı eskimiş, tükenmiş idealist bir dünya görüşü ile açıklamaya çalışmıştır. Gerçekçilik ise halkın sorunlarını sergilemekle yetinecek, çözüm getirmeye kalkışmayacaktır.

Romantik sanatın kişileri belli değerleri simgeleyen kukla tipleridir. Gerçekçilik ise insanı çevresi içinde ve kendi fizyolojik, psikolojik yapısı ile olan karmaşık ilişkileri içinde ele alıp, onu yaşayan bir insan gibi sahneye getirecektir.

Romantizm hasta bir duygusallık içine düşmüştür. Gerçekçilik duyumlara, akla ve mantığa yönelmektedir.

Romantizm heyecanları etkiler, eleştirisi dışsıdır. Gerçekçilik ise kolay çözümlerden kaçınarak bir durumu her yönüyle tartıştırmak ve seyircisini düşündürmek amacındadır.

Romantizm estetik biçimlerle göz boyamıştır. Gerçekçilik ise öze ağırlık vermekte, bilgi sunmaktadır.

Romantizm sahnede göz alıcı ve coşkun renklidir. Gerçekçilik ise göz boyamaz; yalın, güncel, sıradan olanı yansıtmakla yetinir.

Gerçekçi akımda tiyatrodaki yaşamın olduğu gibi sahnede canlandırılması görüşü benimsenir.

Karşı Gerçekçi Eğilimler

19. yüzyılın sonunda gerçekçi akımı eleştirerek karşı gerçekçi eğilimler orta çıkmıştır. Bu eğilimlerin ortak gö-

**Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra
Almanya'da halkın ilgisi politik sorunlar
yönelmiştir. Bu genel eğilim tiyatro sanatını
da etkilemiştir, tiyatro sahnesi siyasal
konuların tartışıldığı bir alan
haline gelmiştir.**

rüşü:

Sanatın belli bir görevle yükümlü sayılmasını eleştiren görüş

Güncel somut gerçekliklerin yansıtılması ile yetinilmesine karşı çıkan görüş

Gerçekliğin bilimsel ve nesnel bir gerçeklikle ele alınmasını yetersiz sayan görüş

Siyasal Amaçlı Tiyatro Düşüncesi

Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra Almanya'da halkın ilgisi politik sorunlar yönelmiştir. Bu genel eğilim tiyatro sanatını da etkilemiştir, tiyatro sahnesi siyasal konuların tartışıldığı bir alan haline gelmiştir. Daha önceki öncü akımların başlattıkları yenilikler bu kez propaganda oyunlarında kullanılmış ve propagandanın amacı doğrultusunda kullanılmıştır. Sahne tekniğinde, görsel anlatımda önemli buluşlar öne sürülür ve uygulanırken, amacın biçimde yenilikler yaparak ortaya daha özgün, daha çarpıcı eserler çıkarmak değil, seyirciyi etkilemek olduğu belirtilmiştir.

Bertolt Brecht ve eşi Helene Weigel tarafından (1949) kurulan Berliner Ensemble'nin "Bilge Nathan" oyunundan bir sahne

Artık dikkatler seyircide yoğunlaşmakta, seyircinin istenen düşünce sürecine sokulması için çalışılmaktadır.

Bu düşünceye öncülük eden iki sanatçı Piscator ve Bertolt Brecht'dir.

Piscator ve Politik Tiyatro

Piscator'un tiyatro anlayışı Marksist felsefenin tarihsel maddecilik ilkesine dayanır ve tiyatronun sınıf savaşımında bir araç olarak kullanılmasını öngörür. Piscator sanat yaşamının başlangıcında tiyatrodaki kitleleri harekete geçirecek bir etki yaratmaya çalışmıştır. Tiyatronun araç olarak taşınması gereken nitelikler üzerine durmuştur. Bu nitelikler bir silahta bulunması gerekenlerdir. **'tiyatro bir silahtır.'**

Tiyatro siyasal bir görüşü savunduğundan, bu görüşün savunduğu toplumsal gerçekleri göstermek gerekiyor. Piscator'un politik tiyatrosu konusunu güncel olaylardan seçerken, çağdaş yaşamın gerçeklerini sınıf çatışması açısından göstermeye çalışıyordu.

Piscator siyasal tiyatrodaki seyircisini inandırmak için belge sunmak yöntemini belirledi. Piscator'un tiyatrosunda belgeler, filmle, hoparlörden verilen konuşmalarla, fotoğraflarla, istatistik bilgilerle sunuluyordu. Olay akışı sık sık kesilerek belgeler gösteriliyor, böylece tiyatro bir hareket canlandırma sanatı değil, olguyu bildirme sanatı oluyordu. Bu uygulama epik tiyatro kavramını getirdi.

Siyasal tiyatro yapmanın ve bunu çalışan kitlelere götürmenin koşulu oyunu elden geldiğince kolay anlaşılır

yapmaktı. Siyasal amaçlı tiyatrodaki oyunun konusu ve konuşmalar bu yüzden yalındır. Oyunun iletmek istediği düşünceyi en kolay biçimde seyirciye aktarmak için gülünçleştirilmeden, abartmadan yararlanılır. Amaç en yalın, en kesin, en çocuksu biçimde ve doğrudan doğruya etki sağlamaktır.

Siyasal amaçlı tiyatrodaki dilin işlevi en aza indirilmiş, buna karşın seyirci ile kurulmak istenen iletişimde görüntü öğelerinden alabildiğine yararlanılmıştır. Böyle bir seçim yapılmasının nedeni, görüntünün daha kolay etkileyebilmesidir. Piscator tiyatrosunda renk, ışık, ses işbirliği ile hızlı bir devinim sağlamıştır. Sahne mekanizması bu devinime ayak uydurmuştur. Dönen, yükselip alçalan değişen, gözden yiten dekorlar, döner sahne geleneksel oyunculuk sanatının yerini almıştır. Oyuncu bu hareketli düzene akrobatik hareketlerle, köşeli jestlerle ayak uydurur.

Bertolt Brecht ve Epik Tiyatro

İki dünya savaşı arasında gerçekçi- doğalcı akıma karşı çıkan, görünen somut gerçeğin değil, onun derininde olanın anlatımına önem veren ve bu anlayışını gerçekleştirmek için yeni biçimler arayan akımların tiyatro sanatı açısından 'epik tiyatro' akımıdır. Epik tiyatrodaki sanatçının ilgisi fizikötesine ya da bilinçaltına yönelmiş değildir. Atılımını biçimsel denemelerle estetik sorunlarla da sınırlamamıştır. Bertolt Brecht'in kuramını saptadığı ve uygulamasını yaptığı epik tiyatrosunun amacı, toplumun karmaşık yapısını, toplumsal ilişkilerin diyalektik örgüsünü açıklamak, seyircinin bu konularda düşünmesini ve bilinçlenmesini sağlamaktır. Epik tiyatro özel yöntemleri ile çelişkileri gösterir.

'Epik tiyatro ilişkisini birkaç alımlı söz konusu ile ifade edemeyiz. Epik tiyatro kavramı, ayrıntıları, oyununun oyununu, sahne tekniğini, dramaturgiyi, sahne müziğini, film kullanımını kapsamalıdır. Epik tiyatrosunun asal konusu seyircinin duygularından çok aklına yönelmesidir. Seyirci bir yaşantıyı paylaşmak yerine olaylarla karşı karşıya gelir. Gene de bu tiyatrosunun duyguyu yadsıması yanlıştır.' (B. Brecht)

Epik tiyatro her şeyden önce toplumun önemli gerçeklerini, işsizlik, ekonomik çöküntü, açlık, savaş gibi sorunları ele almalı ve bunları toplumun yazgısı gibi kabul etmeyip derinde yatan nedenleri ortaya çıkartmalıdır. Oysa gerçekçi tiyatro bu büyük sorunlara el atmamış, derindeki ilişkileri açıklamamıştır. Bu yanılmanın nedeni gerçekçi tiyatrosunun bir burjuva tiyatrosu olması, kendi sınıfının çı-

karı ile koşullu bulunmasıdır.

B. Brecht gerçekçi tiyatronun yansıtma yöntemini de yetersiz bulur. Brecht'e göre somut ve duyumsal gerçeklerin olduğu gibi taklit edilmesi toplumsal süreçlerin kavranabilmesini engellemektedir. Düş gücü bir yana atılmamalı, somut gerçeklerden soyutlamaya gidilebilmelidir.

Dramatik tiyatro seyircisi, sahnedeki durumu paylaşmakta, oyun kişilerini olduğu gibi kabul etmekte, hatta kendilerini onların yerine koymakta, onlarla birlikte duygulanarak kendi düşünme, hareket etme ve eleştirme gücünü askıya almaktadır. Oysa epik tiyatro seyircisi, sahnedeki durumun dışında kalıp bir gözlemci durumunda insanları inceler, eleştirir.

Brecht epik tiyatronun, toplumsal ilişkilerini yöneten yasaları ve yaşamı yöneten kuralları açıklamaktan başka bir görevi daha olduğunu ileri sürmüştür. Bu görev, insanın dünyayı etkileyebileceğini ve değiştirebileceğini göstermektedir. Epik tiyatro bu görevi başarabilmek için somut gerçeği yansıtmakla kalmayacak, bu gerçeği değiştirecek itici gücü de oluşturacaktır. Bu, tiyatronun '**gerçeğin dinamosu ve aynası**' olması demektir.

Tiyatroya dünyayı değiştirme işlevi verildiği zaman ortaya iki sonuç çıkmaktadır. **Değiştirilen nedir? Tiyatro değiştirmeye nasıl katkıda bulunur?** Bu sorunun yanıtı tiyatronun doğanın yansıması değil parçası olduğunu kabul etmekle anlaşılır. Sanat ne gerçeğin simgesel anlatımıdır ne de onu kopya eder. Sanat gerçeğin oluşunun temsiliidir. Brecht'e göre epik tiyatro, bu oluşumu gösterebilmek için insanı biçimleyen toplum ilişkilerini ele almalı ve değişebilirlik ilkesini bu ilkeler içerisinde kanıtlamalıdır. Çünkü değiştirilmesi gereken de bu ilişkiler düzenidir.

Epik tiyatrodaki geleneksel yarar ölçüsü olan ahlak eğiticiliğinin yerini '**kaynağını üreticilikte bulan özel ahlak**' anlayışı almakta, tiyatronun böyle bir ahlaktan zevk alma ortamı yaratması önerilmektedir. Bu özel ahlak, insana saygı ilkesi üzerine temellendirilmiştir ve yalnızca ezilene karşı acımayı değil, ezene karşı öfkeyi duymayı da gerekli görür.

Epik tiyatronun çağdaş eğlendiricilik anlayışı, kendiliğinden çağdaş eğitici anlayışına bağlanmakta, eğlenirken nasıl bir eğitim sağlandığını açıklamaktadır.

B. Brecht, eserin özden ayrı düşünülmemesi gereken biçimini saptarken oyunun metni, sahneye koyuculuk, oyunculuk, sahne müziği, dekor, ışık gibi öğelerin hepsini ele almış, hepsinde gerçekleştirilmesi gereken biçimsel yenilikleri uygulama yöntemlerini ve tekniklerini kendi uygulamalarından örnekler vererek açıklamıştır.

Bunların tümünde görülen en önemli biçimsel yenilik, dramatik tiyatronun geleneksel yapısını değiştiren ve sahne illüzyonunu bozan yadırgatma yöntemi ve teknikleridir.

Absürd Tiyatro

İkinci Dünya Savaşı sonrasında ortaya çıkan ve yaşamın usa aykırılığını, bilinen tüm sanatsal uyumlukları bozarak sahneye getiren tiyatro akımına '**absürd tiyatro**' denir. Absürd tiyatro, gerçeği mantıklı, değişmez bir düzen ya da tarihsel evrimi içindeki diyalektik ilişkiler örgüsü olarak değil, ancak geleneksel uyumların düzenini bozarak sahneye getirileceğini ileri sürer. Oyunun yapısında, konuşma örgüsünde, görüntüde yeni ve usdışı düzenlemeler yapar.

Absürd tiyatro, ortak programı olan, ilkeleri, kuralları saptanmış bir akım olmamakla beraber, belli toplumsal koşulların ve kültürel birikimin yarattığı ortak bilincin tiyatrodaki ifadesidir. İkinci Dünya Savaşı'nı yaşamış olanların ruhsal durumunu dile getirir. Savaşın sonra bir umutsuzluk dönemi yaşanmaktadır ve absürd tiyatro bu umutsuzluğu sahneye koymaktadır.

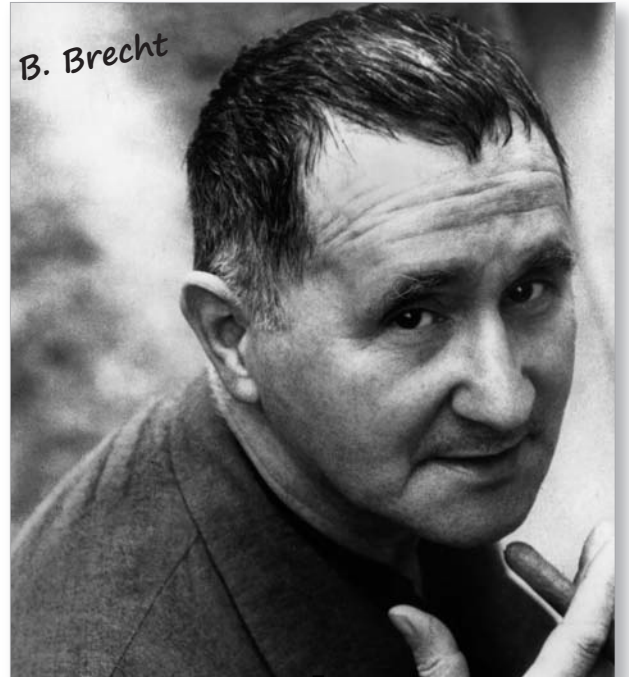
KAYNAKLAR:

'**Dünden Bugüne Tiyatro Düşüncesi**' (Sevda ŞENER)

'**Tiyatro Teorileri**' (Marvin CARLSON)

'**Epik Tiyatro**' (Marianne KESTİNG)

Bakış Tiyatro Topluluğu

Burası Pozantı Cezaevidir benim abim...

Burası 4. koğuştur benim abim
Bak camları yoktur, kırıktır.
Ne bacası tüter ne de sobası
Her neyse benim abim
Ver bir cigara zuladan yanalım.

Burası 4. koğuştur benim abim
İkinci adresimiz
Allahımızı sorarsan
Adı gardiyan Cafer, lakabı kel onbaşı
Peygamberimiz desen, o da ekip başı
Her neyse benim abim
Ver bir cigara zuladan yanalım

Bu diyaloglar 1975–1976 yılları arasında Ulucanlar hapishanesi çocuk koğuşunda yaşanan olayların anlatıldığı Yılmaz Güney’in Duvar filminden. Hapishanenin o kötü koşullarını çocukların tarafından anlatan, çocuk tutukluların gardiyanlar tarafından uğradıkları baskıları ve işkenceleri anlatan en çok da gardiyan Cafer’in çocuklara yaptığı taciz, tecavüz ve dayaklarını anlatan bir film. Yılmaz Güney günümüze de ışık tutan tarafıyla anlattığı hapishaneleri ve çocukların maruz bırakıldığı olayları bugün aynı şekliyle Pozantı’da görüyoruz.

Adana’nın Pozantı ilçesinde bulunan Pozantı M Tipi çocuk hapishanesinde yaşanan olaylar Duvar filmi hiç aratmayacak bir yerde duruyor.

“Taş atan çocuklar” olarak bilinen ve serhıldanlarda barikatların en ön saflarını mesken eylemiş Kürt çocukları ellerine bir gün oyuncak da alabilinler diye tuttıkları taşları devletin kolluk güçlerine atarak sisteme öfkelerini kusuyorlar. Son yıllarda yüzlerce çocuk, yaşlarından çok istenen hapis süreleriyle uzunca bir süre gündemde tartışılıyordu. Şimdi ise Pozantı’da tutuklu bulunan “taş atan çocuklar”ın uğradığı taciz, tecavüz ve işkenceler ve bununla birlikte devletin “çözümüne” dair yaptıklarıyla... Çocuk tutukluların aslında hep uğradıkları ve her şikâyet edişlerinde hapishane müdürlerinin geri çevirdiği şikâyet dilekçeleri bugünlerde “görünür” oldu. Çocuklar hapishanede türkü söylerken, slogan attımız diye dayağa maruz kalıyor, “siz teröristsiniz” diyerek gelen gidenin

dayak attığı, hastalandıklarında doktorların onları hasta değil de “terörist” olarak gördükleri ve bunun için kötü muameleye maruz bırakıldıkları bir hapishaneden bahsediyoruz. Hapishaneye girdikleri andan itibaren işkencelere uğrayan, tecavüz edilerek insanlık onurları kırılmaya çalışılan siyasi tutuklu çocuklardan bahsediyoruz.

Terörle Mücadele Kanunu’na göre hapishaneye konulan çocukların bir arada bulunmalarına izin verilmiyor. Çocukların bile bir arada bulunmasından korkan devlet onları ikiye üçer şekilde koğuşlara dağıtıyor. Çocuk tutukluların uğradıkları taciz, tecavüz ve işkencelere karşı devlet, çocukların “Bizi dövüyor, hakaret ediyor” dediği ve en çok şikâyet edilen kişi olan Pozantı Hapishanesi’nin ikinci müdürü Wan-Erdiş hapishanesine birinci müdür olarak atıyor, Pozantı Hapishanesi Müdürü’nü de Sincan Hapishanesi’ne atayarak terfi ettiriyor. Pozantı M Tipi çocuk hapishanesinde tutuklu bulunan 218 çocuktan 135’i Sincan hapishanesine tek kişilik hücrelere konulmak üzere götürüyor. **AKP Genel Başkan Yardımcısı Ömer Dinçer** çocukları “kurtarmak” için yaptıklarını şu şekilde savunuyor. “Bunlar bir müddet tek kişilik odalarda kalacaklar. Bunu bazı basın yayın organlarında tecrit gibi sunanlar oldu. Bunun tecritle ilgisi yok. Bu çocukların kendini belli bir süre güvende hissetmesi için bu tedbirler alınacak.” Çocukların uğradığı bu kadar travmadan sonra çocuklar bir de güya güvenlikleri için yapılmış olunan tek kişilik hücrelerde kalarak daha kötü bir muameleye maruz kalacaklar. Devletin güvenli dediği tek kişilik hücreler bu ülkede 2000’li yılların başlarında siyasi tutsakları sindirme tecrit etme amaçlı olarak yapıldı, bugün de aynı sindirme ve hayattan tecrit etme politikaları Pozantı Hapishanesi’ndeki çocuklar için yapılmak istenmektedir.

Pozantı Hapishanesi Türkiye’de bulunan diğer hapishanelerin küçük bir resmi gibidir. Pozantı Hapishanesi’nde bulunan çocuk tutukluların yaşadığı insanlık dışı muameleler aynı zamanda Türkiye’nin her yerinde tutsakların yaşadığı sorunların birer yansımasıdır.

“Burası “dördüncü koğuştur benim abim
Kaderde ikinci adresimiz.”

(Bir YDG’li)

DAHA KAÇ İŞÇİ ÖLMELİ?

Nasırlı elleri, yüzünde her derde ait bir kırışıklık ile ölüme bunca yakın olan işçiler... Çok bir şey değil, tek istediği evinde bir kap yemek kaynasın. Neredeyse her gün bir yeni ölüm haberlerini duyduğumuz işçiler. Ölmek için çok bir prosedüre gerek olmayan bu ülkede kendi kırların da yürümek, eyleme gitmek, Kürtçe şarkı söylemek... birer ölüm sebebidir. Bu sebeplerin başında da son sürece damgasını vuran; neredeyse zamanın her bir köşesine sığmaya çalışan işçi ölümleri gelir. İşçi ölümleri dediysek sıradan kendiliğinden ölümler doldurmuyor listeleri. Tam tersi bu ölümler işçi yaşamlarını bir hiçe eşitleyen sermayenin cinayetlerinden ibarettir.

Daha kaç işçi ölmeli? 2012 yılında işçi ölümlerinin sayısı 100'ü geçmiş bulunmakta. Buna rağmen devlet ve patronlar yaşanan bu ölümlerin birer iş kazası ve neredeyse "tesadüf" olduğunu iddia ediyorlar. Bu kadar ölüm birer kazadan ibaret olmaz elbette ki. Sermayenin kendi kazancından başka bir şeyi düşünmeyen ve işçilerin hayatını elinde oyuncak eden zihniyetinin bir ürünüdür bu ölümler. Ve bu ölümler birer kaza değil tersine cinayettir. Patronların daha az maliyetle daha çok kazanç elde etmek için işçilerin hayatını pamuk ipliğine bağlayarak fabrikalarını doldurduğu bir sistemde elbette ki bu ölümler kaçınılmaz hale geliyor. Neredeyse her hafta başka bir işçi ölümü çarpıyor yüzümüze.

Tarihin işçi sınıfının ölümlerine karşı bunca tekrerrü ediyor olması oldukça acı; daha geçen yıl kum torbası yerine konularak hayatları ile deneme yapılıp iken katledilen işçilerin bir benzerlerini yine ve yine yaşıyoruz.

Mart ayında daha Esenyurt'tan 11 işçinin cenazesini kaldırdık. Naylon çadırlara kalabileceğinden fazla sayılar ile doldurulan inşaat işçileri ısınmak için yaşamak için elektriğe ihtiyaç duyuyorlar. Ancak naylon çadırdaki elektriği ara ki bulasın; ve ısınmak için çektikleri elektrik tesisatından çıkan yangın ile yanarak 11 işçi daha hayatını kaybetti. Yangının çıktığı esnada 200 işçi bu çadırlarda bulunmaktaydı ve 200 işçinin hayatını sermayedarlar hiçe saymış ve 11 işçinin ölümüne davetiye hazırlamıştır. Patronların parasını cebinde tutmak için daha ucuz olan naylon çadırlarda kalmaya zorlanan işçilerin ölümleri görüldüğü üzere birebir patron eliyle gerçekleştirilmiştir. Ve bu ölümlerin hesabı niceleri gibi sorumlularından sorulmuyor. Hatta bu cinayetlerini daha da kâr elde etmek için işçilerin hayatını hiçe saymaya var gücüyle devam ediyor.

Tüm bu ölümler sıcaklığını korurken, daha topraklar kurumamışken yeni ölümler izliyor birbirini. Beş TEDAŞ işçisi baraj göletinin içinde bulunan elektrik nakil arızasını gidermek için aldıkları görev doğrultusunda hareket etmişlerdir. Ancak tekneleri ya da donanımlı, botları olmadığı için deniz bisikleti kullanan beş işçi deniz bisikletlerinin alabora olması sonucu hayatlarını kaybetmişlerdir. Bu yaşanan olay daha sonlanmamışken işçi ölümlerine bir yenisi de tuzla tersanelerinden eklenmiştir. İşçi ölümleriyle/cinayetleri ile ün salan Tuzla tersanesinde gaz sıkışması sonucu 2 işçi hayatını kaybetmiş 6 işçi de yaralanmıştır.

Egemenlerin, sermayedarların ağızlarında dolandırdığı kazalar bu ölümlerin neresindedir? Fabrikalardaki sağlıksız çalışma koşulları, işçilerinin emeğinin karşılığını almaması, uzun çalışma koşulları ve bu uzun saatlerin ücretlendirilmemesi bile şöyle dursun işçilerin hayatı ile kumar oynayan sermayedarlar işçi cinayetlerini kaza, kendi ihmellerini de tesadüf ilan ediyorlar. Ölüme bu denli yakın tutulan patronlarının eline teslim edip de her gün fabrikadan giren işçilerin ölümleri kaza değil cinayettir. Bile isteye yapılan egemen zihniyet hiç de yabancı olmadığı katliamcı insan hayatını hiçe sayan zihniyetin ürünüdür. Biz de halk gençliği olarak katledilen işçilerin çığılığına kulak vermeli ve seslerine ses katmalıyız.

(Bir YDG'li)

I MAYIS: Kan ve ter damlalarıyla örülü bir tarih

“Bir günlük isyan- daha azı değil. Emegin dünyasını egemenlik altında tutan kurumların sefil sözcülerinin denetimi dışında bir gün. Emegin kendi yasalarını yaptığı ve bunları uygulamaya koyma gücünü elde ettiği bir gün. Emekçi ordusunun birliğinin yarattığı muhteşem gücün, tüm halkların kaderlerini ellerinde tutanlara karşı çevrildiği bir gün.”

Amerikan Emek Federasyonu'nun bir bildirisinden-1885 19. yüzyıl çalışma koşullarının, ağırlıklı olarak kol emeğine dayandığı ve kelimenin tam anlamıyla işçilerin iliklerine kadar sömürüldüğü yıllardı. Kölelik düzeninin yarattığı koşullar, çalışma sürelerinin ortalama 16 saat olduğu ve insani diğer hiçbir faaliyete yer verilemediği bir yaşamı dayatıyordu emekçi kitlelere. Kadın ve çocuk işçilerin ise koşulları daha ağır, aldıkları ücret ise daha düşüktü.

İşte bu “yaşam” koşullarına karşı çalışma sürelerinin sınırlandırılması talebi çerçevesinde örgütlenmeye başladı işçiler. Avustralyalı işçiler, 1856'da, sekiz saatlik işgünü lehinde gösteriler yaparak, toplantılar ve eğlenceler düzenleyerek, hep birlikte bir günlük iş bırakmaya karar verdiler. Bu kutlamanın yapılacağı gün olarak da 21 Nisan tarihi saptandı.

“8 saatlik iş günü” talepli yürüyen mücadele, o günün

işçi örgütlerinin yürüttüğü emek hareketinin ortak bir odak noktasına kavuşması konusunda önemli bir talep oldu. Bu çerçevede; 1866 yılında 1. Enternasyonal Cenevre Kongresi aldığı kararlar; tüm dünya işçilerine iş sürelerinin sınırlandırılması için mücadele çağrısı yaptı.

1 Mayıs 1886'da ABD'de uzun süreli bir genel grev başladı. Chicago'da yapılan gösterilere binlerce işçi katıldı. LoisVille'de 6 binden fazla siyah ve beyaz işçi, birlikte yürüdü. O dönemde LoisVille'deki parklar, siyahlara kapalıydı. İşçiler, sokaklarda yürüdükten sonra hep birlikte Ulusal Park'a girdi. 3 Mayıs günü dikiş makinesi işçileri ile burjuvazi tarafından kiralanmış eylem kırıcı çeteler arasında çıkan çatışmada, polis eylemcilere karşı silah kullanıldı. Kurşun yağmurları altında 6 eylemci öldürüldü.

Bu cinayetleri protesto etmek için, 4 Mayıs'ta Hay Market'te bir toplantı çağrısı yapıldı.

Yapılan gösteri ve konuşmalardan sonra, gelen kitle dağılırken, “kimliği belirsiz” birisinin polislerin üzerine attığı bomba sonucunda 1 polis öldü. Bunun üzerine polis, kitlenin üzerine ateş açtı ve 12 kişi öldü ve onlarca kişi de yaralandı.

Sonrasında başlayan tutuklama furyası aylarca sürer. Cinayet nedeniyle 8 işçi önderi yargılanır. Mahkeme süresince, durum aslında kiralık bir provokatörün varlığına işa-

ret etmektedir ve bombayı atan kişinin kimliği bir türlü ispatlanamaz. Dava 7 sanığın asılsız suçlamalar ve ifadeleri dayanak yapılarak, ölüme mahkum edilmesiyle son bulur.

İşçi önderlerinden ikisinin cezası ömür boyu hapse çevrilir, bir tanesi de idamdan bir gece önce hücrelerinde “esrarengiz” bir biçimde ölü bulunur. Ve 4 işçi önderi; August Spies, Georg Engel, Adolph Fischer ve Albert Richard asılarak idam edilir.

Daha sonra Amerikan Sendikalarının 1888’de St. Louis’de yapılan bir kongresi; 8 saatlik iş günü hareketinin 1 Mayıs 1890’da kapsamlı bir biçimde ele alınmasını karara bağlar ve büyük kitle toplantıları ile buna hazırlanmayı kararlaştırır.

1889 tarihli; 2. Enternasyonal’in Paris Kongresi’nde, son oturumunda, gündemde olmayan bir önergeyle 1 Mayıs üzerine şu karar alınmıştır.

“... belirlenen bir zamanda, uluslararası büyük bir eylem örgütlenmesine ve bu eylemin, **işçilerin eşzamanlı** olarak, tüm ülkelerde ve şehirlerde, kamu yöneticilerine; 8 saatlik işgünü ve Paris kongresinin aldığı diğer kararların hayata geçirilmesi talebini iletceği biçimde olmasına.

Böyle bir çağrının, Amerikan İşçi Birliği tarafından 1888’de St. Louis’de kararlaştırılmış olmasından hareketle bu tarih uluslararası eylem günü olarak kabul edilmiştir.”

Ve tarih 1 Mayıs 1890 olduğunda, Amerika’da ve Avrupa’da işçi sınıfı ayakta idi. Tarihin en coşkulu gösterileri, doruk noktaya ulaşmıştı. Bundandır ki; Engels bu gün için “keşke Marx bunu kendi gözleriyle görebilmek için yanında olsaydı” demiştir.

Ve bu tarihten sonradır ki; artık “8 saatlik iş günü” talebi, salt bir ekonomik talep değil, işçi sınıfının uluslararası birliğinin ve eyleminin temel sloganı ve onun tüm dünyada sömürücü asalak sınıfların karşısına dikilme talebiydi ve 1 Mayıs’ta; bu mücadelenin doruk noktası.

Ülkemizde 1 Mayıs

Ülkemizde de 1 Mayıs ilk olarak; 1909 yılında; Üsküp ve Selanik’te yapıldı. Bulgar, Sırp, Rum ve Türk işçilerin katılımıyla kutlandı. Yine 1910’da ve 1911’de Selanik ve başka birkaç Rumeli şehrinde daha ve 1912’ye gelindiğinde ise Selanik’te 14 tane sendikanın katılımı ile daha kitlesel şekilde kutlandı.

1921 yılında ise o güne kadar yapılan en coşkulu 1 Mayıs oldu. İstanbul, Ankara vb. yerlerde anti-emperyalist sloganlar yükseliyordu. 1923 yılında 1 Mayıs’a katı-

Ülkemizde de 1 Mayıs ilk olarak; 1909 yılında; Üsküp ve Selanik’te yapıldı. Bulgar, Sırp, Rum ve Türk işçilerin katılımıyla kutlandı. Yine 1910’da ve 1911’de Selanik ve başka birkaç Rumeli şehrinde daha ve 1912’ye gelindiğinde ise Selanik’te 14 tane sendikanın katılımı ile daha kitlesel şekilde kutlandı.

lım daha büyük olur. Ve yine aynı yıl İzmir İktisat Kongresinde 1 Mayıs işçi bayramı olarak kabul edildi. Ve daha bu kararın üzerinden bir yıl bile geçmeden, Faşist Kemalist diktatörlük tarafından 1 Mayıs yasaklandı. Çıkarılan Takrir-i Sükûn Kanunu ile toplumsal muhalefete yönelik girişilen tasfiye hareketi ile işçi sınıfı adına var olan örgütlülükler dağıtılmıştır. 1925 yılında Amele Teali Cemiyeti binasında sınırlı bir tören yapılır. Ve devamla da, basılan cemiyete dava açılır ve 38 kişi istiklal mahkemelerinde yargılanır.

Uzun yıllar boyu suskunlukla geçen süreç, yeniden sınıfsal içeriğine uygun bir biçimde kutlama çabası ancak kendisini 1976 yılında somutlar. Ülkede yeniden ivmelenen sınıf mücadelesi ve dünya genelinde sosyalizmden yana esen rüzgârın etkisiyle alanlar yüz binlerce emekçi ile dolar. 1977 yılına gelindiğinde; yüz binlerce emekçi yine alandadır. Ancak kan damları 1 Mayıs’a... Devlet eliyle yapılan katliamda 34’den fazla insan şehitler kervanına katılır. 1978’de yine Taksim’de yapılan miting; daha sonra sıkıyönetimlerin etkisiyle yasaklanır. ’87 yılında Sendikaların öncülüğünde Emek Sineması’nda bir şölen düzenlenir.

’77 1 Mayıs’ında akan kana daha yeni damlalar eklenir sonra... 89’da Mehmet Akif Dalcı şehit düşer. 90’da Gülay Beceren polis kurşunu ile felç olur. 96 yılında Kadıköy’de kutlanan mitinge saldıran polis yine sabah saatlerinde 3 işçiyi öldürmüştür.

Ve günümüze gelindiğinde 1 Mayıs; İstanbul’da son iki yıldır egemenlerin elinden çatışa çatışa alınan Taksim meydanında kutlanıyor.

Sonuç olarak; 1 Mayıs yüzyıllardır, ezilenlerin, egemenlerin karşısına dikilişin kanla yazılan tarihidir. Emegün binlerce yıllık hareketinin işçi ve emekçilerin ellerinde yükselecek özgür geleceği muştuladığı, gündür ve bir ateştir; büyütülmeyi-harlanmayı beklemektedir.

İzmir YDG

ERMENİ SOYKIRIMI

Ermeni soykırımının 97. yılında bir kez daha varlığını ilan ediyoruz. Katliamları ile tarihe damgasını vurmuş Osmanlı'dan TC'ye uzanan süreçte değişmeyen katliamcı egemenler, en büyük örneklerinden bir tanesi olarak zihnimize kazınmıştır Ermeni soykırımını. 1915 yılında başlayarak 24 Nisan'da daha resmi bir boyut kazanan Ermeni Soykırımında 1,5 milyona yakın Ermeni; genç, yaşlı, çocuk, kadın ayırt edilmeden katledilmiştir.

27 Mayıs 1915'te çıkarılan "Tehcir Kanunu", "Kanun-ı Muvakkat" (geçici yasa) ile yerel mülki ve askeri yöneticilere, uygun göreceklere kişileri geçici olarak başka yere nakletme yetkisi verildi. Bu kanunun çıkarılması itibari ile sürgün edilmeye başlanan Ermeniler evlerinden, hayatlarından koparılıp ölüm ile tanıştırmak için İttihat ve Teraki Cemiyeti tarafından göçe sürüldü. Soykırım kanunu esas olarak, 24 Nisan 1915 tarihinde Ermeni aydınlarının, politikacılarının, yazarlarının, sanatçıların, şairlerinin yer aldığı bir grubun tutuklanması, ardı sıra sürülmesi ile resmiyete dönüşmüştür. Bu grubun birçok üyesi sürgün edilirken katledildi. Katliamın bu ayağındaki amaç Ermeni ulusunun dış dünya ile ilişkisini kesmektir. Ve aynı zamanda, gerçekleştirmek istenen soykırımı kendi sınırları içinde gizli tutmaktır. (24 Nisan'da Dahiliye Nazırı Mehmet Talat Bey, Ermeni Komite Merkezlerinin kapatılması, elebaşlarının tutuklanması ve her türlü belgelerine el konulması ile ilgili 24 Nisan 1915 Kararlarını aldı... İstanbul'da Ermeni toplumunun önde gelen 2.345 ismi tutuklanarak Anadolu'ya sürüldü. Bunların arasında siyasi militanlar, milletvekilleri, tanınmış yazar ve şairler, sanatçılar, din adamları ve işadamları da vardı. Sürülenlerin çoğu sürgünde öldü veya öldürüldü. (wikipedia) Aydınların katledilmesinin ardından önce Ermeni gençleri zorla askere alınarak katledildi. Geride kalan diğer Ermeni nüfus ise başta yaşlı, kadın ve çocuklar "Güney Suriye'ye gönderildikleri" söylenerek, katliama gönderilmiştir. Tarihi belgelerde de görüldüğü üzere; tam anlamıyla soykırım (jenosit) kelimesinin de ifade ettiği gibi; bir ulusun tamamını veya kısmı olarak, kasıtlı bir şekilde yok etmeye yönelik bir katliam yapılmıştır. Bu nedenle, Osmanlı Devleti'nin amaçladığı şey tam anlamıyla bir soykırım gerçekleştirmektir. "Topraklarında" var olan, kendilerinden farklı bir dinde ve ırktaki Ermeni ulusunu tamamen yok etmek amaçlı bir politikanın eseridir Ermeni soykırımı.

Osmanlı'nın başka bir ulusa, başka bir mezhebe, aynen devamı olan TC faşizmi gibi tahammül edemeye-

rek gerçekleştirmiş olduğu bu katliam 1910'lu yıllardan başlayarak Ermeni köylerine saldırılar, göçe zorlama, Ermeni gençlerini savaşa ve çalışmaya dair yasalar yoluyla sistemli ve planlı bir şekilde sürdürülmüştür. Görüldüğü üzere Ermeni Soykırımı; 24 Nisan kararlarından daha önceye dayanan ve ardından da uzun süre devam eden kapsamlı bir plan dahilinde gerçekleştirilmiştir.

Bu soykırımın ardında elbette ki "el değiştiren" egemenlerin Ermeni ulusuna karşı var olan tahammülsüzlüğü 1.5 milyona yakın Ermeni'yi vahşice katletmek ile son bulmadı. Yurtdışında var olan Ermeni kuruluşlarına yönelik düzenlenen birçok saldırının (25 Kasım 1984 Fransa/Salle Pleyel, 16 Ermeni örgütünün yaptığı konser salonunun bombalanması, 27 Temmuz 1983: Fransa/Alfortville, Ermeni Kültürevi ve ASALA'nın basın bürosunun bombalanması, 08 Temmuz 1983: Hollanda Enschede, Ermeni Gençlik Örgütü ve lojmanlarının kundaklanması...) arkasında da daima faşist TC olacaktı. Ve bu katliamların dışında Türkiye'de yaşayan, soykırımdan kurtulup hayatta kalmayı başaran Ermeniler de faşist devletin saldırılarına sık sık maruz kalmıştır ve kalıyor.

1915'ten 1960'lı yıllara doğru uzanan süreçte tarihin sayfalarında gözümüze bir Ermeni çocuk kampı geliyor... Bu kamp Ermeni çocuklarının kendi eliyle inşa ettiği ve Hrant Dink ve Orhan Bakır gibi devrimcilerin de kaldığı ve yönettiği bir kamptir. Ancak soykırımın devamında işleyen politika bu kampı onların yani aslen Ermeni çocuklarının ellerinden almıştır. Bunun gibi daha birçok örnekle ilerliyor zaman. Katliamı yapan Osmanlı Devleti'nin bayrağını devrettiği TC faşizmi Ermeni ulusuna yönelik saldırılarına devam ediyor.

Ve bunun en önemli sonuçlarından bir tanesini de 2007 yılında yaşadık. Ermeni bir gazeteci ve aydını olan Hrant Dink yine devlet tarafından, devletin yönlendirdiği çeteler tarafından katledilmiştir. Davanın ilerleme süreci ve sonuçları da tekrar bizlere, bir politika ve uygulama olarak soykırımın sürdürüldüğünü göstermiştir. TC'nin dilinde dolaştırdığı, soykırımın varlığını inkar eden ya da kendinden bağımsız Osmanlı hükümetinin yaptığından dem vuran söylemleri de bir kez daha yalanlanmıştır. 97. yılında Ermeni soykırımının varlığını bir kez daha ilan ederek, egemenlerin aynı hızla devam eden politikalarını halk gençliği olarak direnişle karşılık vereceğimizi yine tekrarlıyoruz.

(Bir YDG'li)

B
E
L
E
K

KIŞER PARI SEVAĞ! İYİ GECELER SEVAĞ!

Sevag Balıkçı

Yirmi dört Nisan, yirmi dört yaş. Yirmi dört Nisan 1915, yirmi dört Nisan 1986, yirmi dört Nisan 2011.

Nefesin üzerine değmesiyle, insanın tesiriyle, yaşanan öykülerle anlamını bulan tarihsel milatlar, an olur öyle bir anlama mazhar olurlar ki, tüm cümleler bu ‘tesadüfü’ daha iyi izah edebilmek noktasında sınıfta kalırlar. Bir yirmi dört Nisan günü bundan yaklaşık 100 yıl evvel, **1915’i** vurduğunda takvim nişanı kıyım başlar. Dili Ermenice dönen herkesin kellelerini mızraklarda sallandırmanın derdine düşülmüştür. Hava alabildiğine soğuktur. Belki de hiç yaşamadığı ayazı yaşayıp, yasa durmaktadır bu topraklar. Kökünden koparıлып fırlatılmış çiçekler gibi dağılmıştır her yana insan bedenleri. Gayrı kök tutmaz, dal toprağını arar, yağmurun kokusu dahi özlenir. Yabancılık başlar, sürgün başlar. Kıyım olur, katl olur, ölüm olur. Rüzgâr acı acı eser, ulaştığı her yere bu kara haberi ulaştırır. Sonra yekten doğa mateme bürünür.

Ardından yıllar geçer. Geçen zamanın, değişen rakamların zulüm etmeye ahdetmiş zalimlere en ufak bir tesiri olmaz. Aynı pespayelik sürer gider. Her yeni gün bu halden ‘ne mutlu’ olduklarını haykıran çocuklar yetiştirilir. ‘Bebeklerden katiller yaratılır.’ Kin ve kan, çağdaş Dehaqların can sıvısı olmaya devam eder. Tank paletlerinin,

1986 1 Nisan'ını vurduğunda takvim nişanı, toprağında tutunmaya inat etmiş bir çiçek misali, kendi yurdunda dünyaya gelir ufacak bir çocuk. Adını Sevag koyarlar. 1915'te başı süngülerde sallanan binlerce Sevag'tan, dedelerinden, atalarından alır ismini...

düdük seslerinin, işkence tezgâhlarında atılan çığlıkların etkisi henüz geçmemişken, zalimlik hınca hınç sürerken bu kez 1986 1 Nisan’ını vurduğunda takvim nişanı, toprağında tutunmaya inat etmiş bir çiçek misali, kendi yurdunda dünyaya gelir ufacak bir çocuk. Adını **Sevag** koyarlar. 1915’te başı süngülerde sallanan binlerce **Sevag**’tan, dedelerinden, atalarından alır ismini...

3 kez daha kalbi durmuş bu çocuğun. Sabırsızca erken gelişi dünyaya, hayata tutunmasını zorlaştırmış. 24 Nisan 1986 günü yaşam yapışmış yakasına. ‘Henüz değil’ dercesine soluklarını açmış. Yine bir milat olmuş Nisan’ın bu ihtişamlı günü, onun için. Ailesi için. Dili Ermenice dönen herkes için.

Onun da tutunduğu yaşamın faşizmin kodlarından azade olduğunu düşünmek en hafif tabiriyle cehalet olacaktır. Muhakkak ki, **Sevag** da her sabah ‘Türk olanların mutluluğuna biat edip’, inkârın kanallarından zihnine pompalanan mutsuzluğun kendisine mahkûm edilerek büyümüştür. Dilini, kültürünü, inancını izah etmenin ‘suç’ sayıldığı tez elden kendisine belletilmiş, tutunduğu yaşamının gasp edilmemesi için tüm tedbirler alınmıştır. Bir zorunluluk girdabı ona rağmen tüm yaşamını sarmalamıştır. Dinleyerek büyüdüğü korkunç hikâyelerin soğuk-

luğu kısacık yaşamı boyunca onu üşütmeye yetmiştir. Yetmiş de artmıştır bile!

Yaşamı, konuşmak zorunda olduğu dil, etmek zorunda olduğu ibadet, haykırmak zorunda olduğu yalanlar ile çepeçevre sarılmıştır. Bu zorunlulukların kapsamı o kadar geniştir ki; bir gün eve gelen kâğıt ile 'zorunlu görevini yüce vatanına karşı ifa etmek' üzere onu da asker 'ocağına' alırlar. Boşuna dememişler, 'ana kucağı değil asker ocağı' diye. Zulmün biri bin para!

Senden önce gölgen gider, namın gider asker ocağına da mahpushaneye de! Aynen öyle olmuş. Kışlada fısır fısır konuşulan şey, askere bir Ermeni'nin geleceğiymiş. 'Hani şu Ruslarla bir olup bizi sırtımızdan bıçaklayan hain Ermeniler! Bir yalanın peşine düşüp de kurdukları diasporalarla tüm cihan karşısında 'milli gururumuzu' rencide eden Ermeniler! Neymiş efendim, soykırım uygulamışız! Derdimiz onları Rusların zulmünden kurtarmak için güvenli bir yere taşımakken yolda soğuktan 1 buçuk milyoncuk Ermeni öldü diye, bu da soykırım mı olurmuş! Hem soykırım ise şimdi dünya üzerinde nasıl Ermeniler yaşıyormuş! Bu azılı düşmanlarımız dış mihrakların da desteğiyle Türklüğümüzü 301 kere aşağılıyorlar! Her yerde hadlerini bildirmek gerek!'

Ani Balıkcı

Daha nice mide bulandırıcı, nefret dolu sözler çevrildi salya saçan faşist ağızlarda kim bilir! Mıh gibi çakılsın akıllara. Fazlası oldu da azı olmadı bunların! Nasıl ki 1915'te yaşananları devekuşu misali yalan ve aldatmacayla saklamaya çalışıyorlar ise, nasıl ki 1 buçuk milyon Ermeni'yi öldürüp adını 'tehcir sırasında yaşanan ve olumsuz hava koşullarının sebep olduğu olumsuz sonuçlar' olarak değerlendiriyorlarsa **Sevag**'ı yine bir 24 Nisan günü tek kurşunla yaşamdan koparmalarını, öldürmele-

rini de 'kaza kurşunu' aymazlığıyla gizlemenin derdine düşebiliyorlar!

Evet, **Sevag Balıkcı** isimli Ermeni genç, askerde, "arkadaşının" silahından çıktığı iddia edilen 'kaza kurşunu' ile katledildi. Sonradan ortaya çıkan tanıkların ifadelerine göre ise **Sevag**'ın katline sebep kurşun arkadaşının silahından çıkmadı, aksine korunmaya çalışılan başka bir rütbeli asker tarafından 24 Nisan Günü –**günün anlam ve önemine atfen- Sevag**, bilinçli bir şekilde öldürüldü.

'Canım oğlum. Bir yıldır seni koklayamıyorum. Sevdiğin yemekleri yapamıyorum. Ama sanki hep yanımdasın. Odan hiç bozulmadı. Bir evin olsun istemiştin. Baban sana ev aldı, ne yazık ki göremedin.' (Ani Balıkcı'nın oğlu **Sevag**'a mektubundan.)

Ve diyor ki Ani Balıkcı, 'bize ya sev ya terk et dediler. Biz sevdik, ama kendimizi bir türlü sevdiremedik.'

Ya sev ya terk etçi, tekçi, imhacı, inkarcı faşist sistem kendisinden olmayana karşı tahammülsüzlüğünü en öğrenç pratikleriyle ortaya koymaktan var olduğu günden bu yana hiçbir an geri durmamıştır. Mevzu bahis, kendimizi onlara sevdirme kaygısı taşımak değil, onların bizi sevme yetisine varlık zeminlerinden ötürü kadir olamayacakları bilincini kuşanıp, zulme uğrayan ve ezilenler

olarak birbirimizi sevmenin yol ve yöntemlerini zorlamaktır. Aksi halde acılarımız üzerinden birbirinden rezil oyunlar oynamaya, her pratikleriyle yüreğimizi dağlamaya devam edeceklerdir. Bundan belki de bir yıl sonra, Roboski'nin herhangi bir yıl dönümünde yeni bir katliamla, bir 6 Mayıs sabahı darağaçlarıyla, bir 18 Mayıs günü birbirinden aşağılık işkence yöntemleriyle,

'Canım oğlum. Bir yıldır seni koklayamıyorum. Sevdiğin yemekleri yapamıyorum. Ama sanki hep yanımdasın. Odan hiç bozulmadı. Bir evin olsun istemiştin. Baban sana ev aldı, ne yazık ki göremedin.'

kurşunlarıyla, bir 19 Aralık günü kimyasal gazlarıyla karşımıza çıkmayacaklarının garantisini kim verebilir!?

Elbette ki bunun garantisini, ezilen mazlum halkların ortak mücadelesi verecektir. Acılarımızla raks etmeye kalkışanlara en net cevabımız sorduğumuz hesaptan sonra egemenlerin alacağı biçim olacaktır. Bu sözü vererek **Sevag** kardeşimizi ve onun şahsında tüm **Ermeni ulusunu** selamlıyor ve diyoruz ki;

'**Kişer Pari Sevag, Seni Unutmayacağız!**'

ERMENİ SOYKIRIMINI GERÇEKLEŐTİREN ZİHNİYET,
HRANT DİNK DAVASI İLE SÜRÜYÖR!

HESAP SORACAĞIZ!

www.partizanarsiv.net

TUTSAK ÖĞRENCİLERE ÖZGÜRLÜK!

TALEPLERİMİZ:

- * Tutuklu Öğrenciler Serbest Bırakılsın!
- * Terörle Mücadele Kanunu ve Özel Yetkili Mahkemeler Kaldırılsın!
- * Tutukluluk Süresince Öğrencilerin Eğitim Hakkı İhlalleri Giderilsin!
- * Üniversite ve Liselerimizde Soruşturmalar Son Bulsun!
- * Anadilde Eğitim Hakkı Önündeki Engeller Kaldırılsın!

www.partizanarsiv.net